

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel Title:	<u>Adam Oehlenschlägers poetiske Skrifter.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Poetiske Skrifter.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : J. H. Schubothe, 1805
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

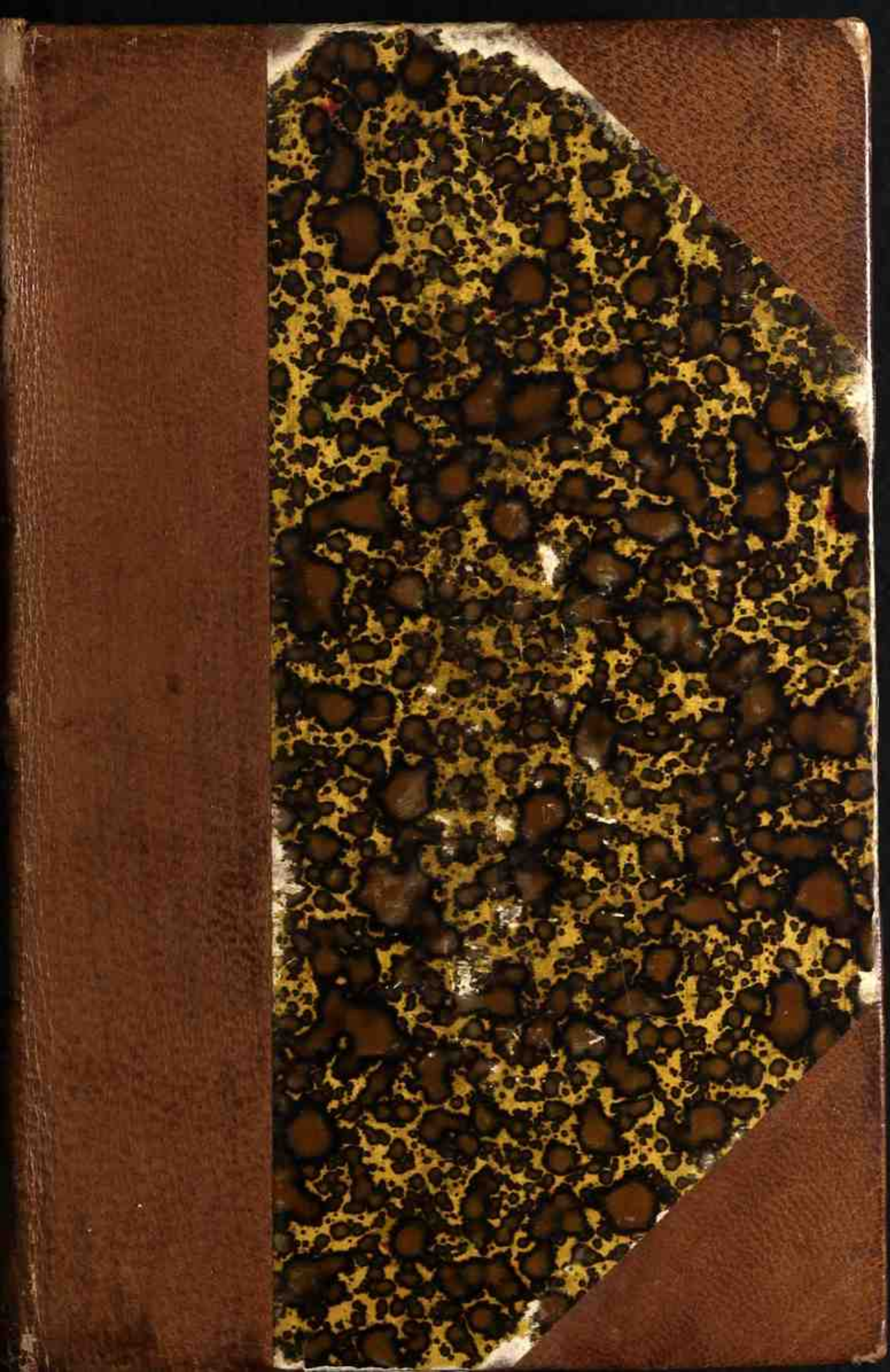
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

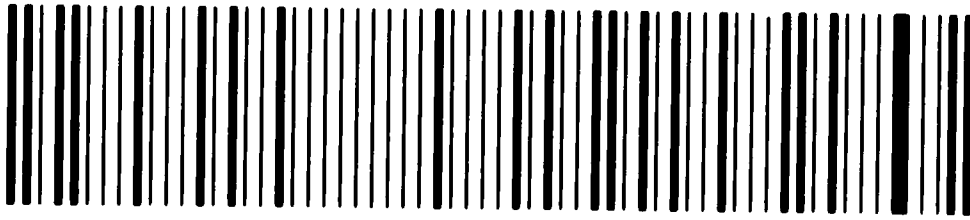
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52-119
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S 52 8°

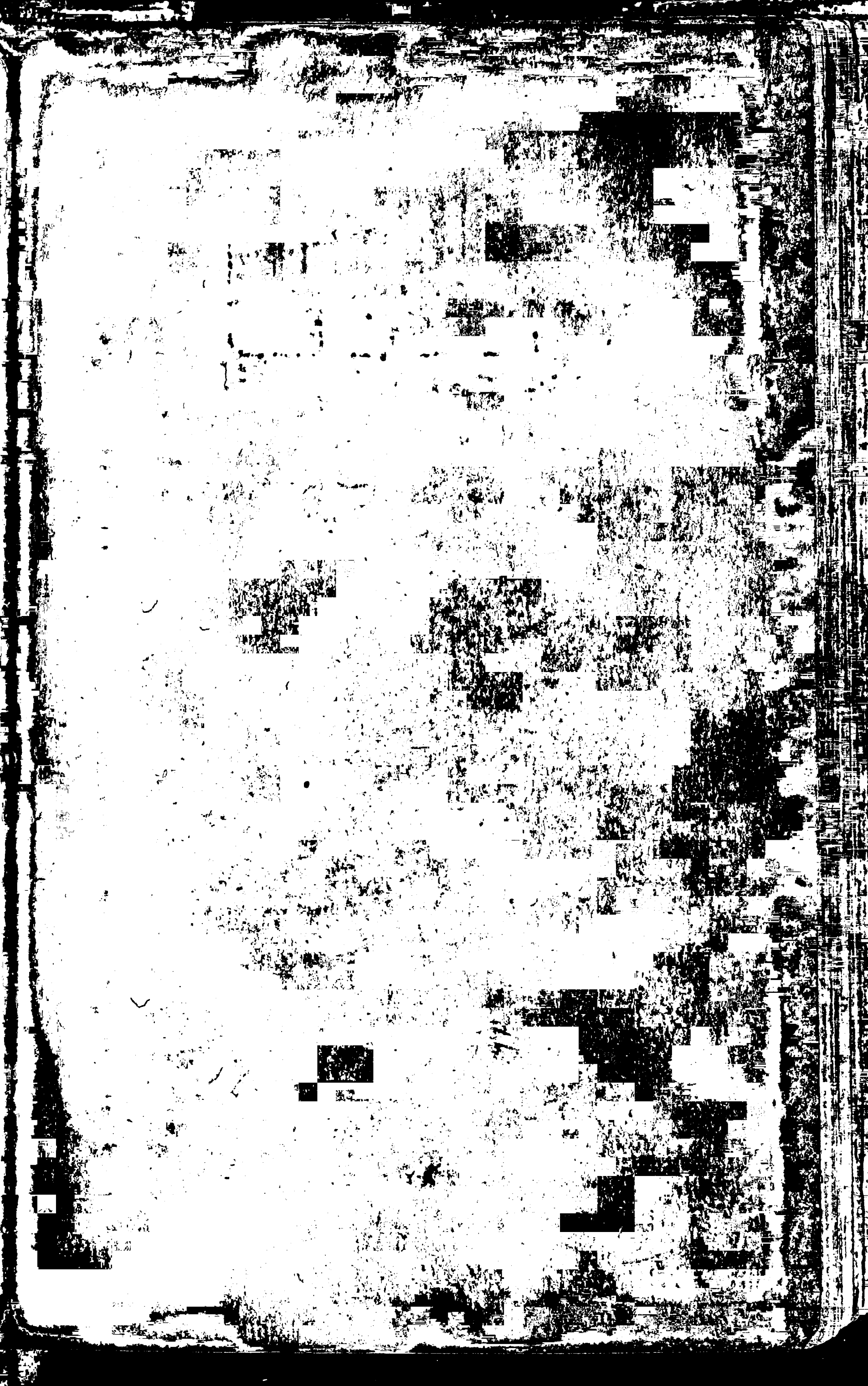

1 1 52 0 8 05652 2

+ REX

mqk. Page 97 - 100.

Mag. P. 27-100
Adam Schlenzlager's

Poetiske Skrifter.

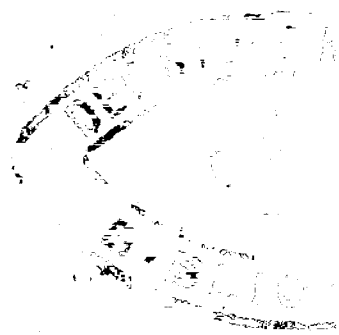

Anden Deel.

Kjøbenhavn, 1805.

at Hofboghandler N. H. Schuboths
for boghandler Andreas Messer.

I n d. h o l d.

	Side
Vaulundurs Saga = = = =	I
Aladdin, eller den forunderlige Lampe	75

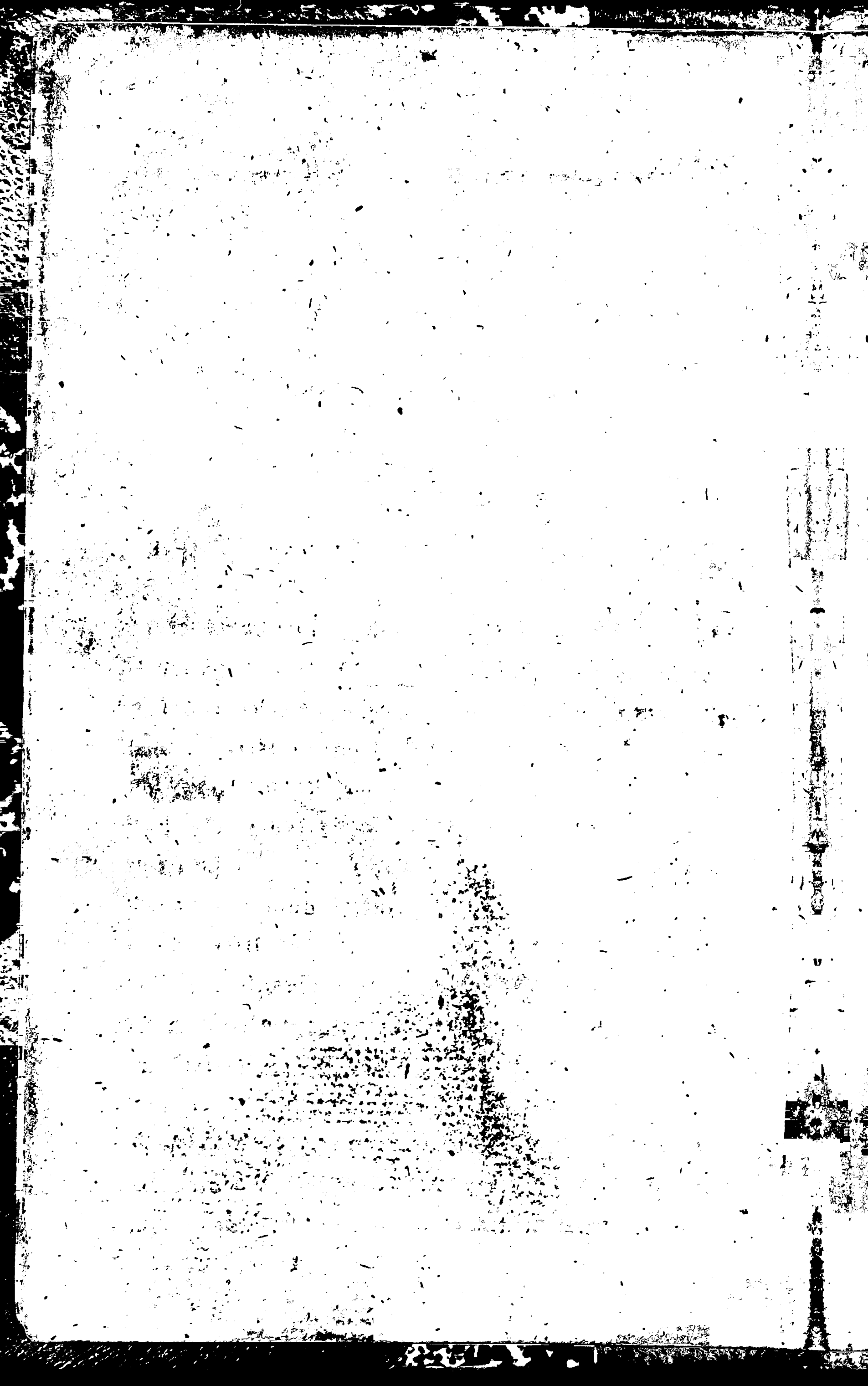

V a u l u n d u r s S a g a .

Finmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen. Aften- og Morgenrøde løber i Eet; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag, længer End paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbræmmer, det glimter her heel mat og sorgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Derfor er ogsaa al Overflødighed af Værter og Urter flygtet fra disse Enemærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig til Forsteningerne, vore omkring paa de nøgne Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Is og Sne. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammensnærpede, og Kendsdyret er, af Fæ, næsten det eneste, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsyne,

og da er det kun nogle fåre Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaa-
 rerne i de hule Fjelde. Thi hvad Landet mangler
 over Jordkorpnen, det erstattes igien fuldelig ved
 hvad der udi Biergene findes. Og er det ligesom
 den udvortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom
 der er udi Biergene, da de have Udseende og Frænd-
 skab dermed, som de steenagtige Træer og metal-
 strimede Nordlys, om hvilke nyligen er mældet.
 Selv Menneskene have en besynderlig Overensstem-
 melse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige,
 men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte,
 og de i Almindelighed have en ypperlig Forstand og
 stor Kløgt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom,
 hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom
 Fjeldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer
 derfor ud paa, at bringe for Lyset, hvad den haarde
 Natur indslutter, til Forundring for de Folk, som
 boe længer Syd paa; de ere gode Biergsfolk og yp-
 perlige Smedde. Og da de nu, al deres Tid, lever i en
 sælsom og uforstyrret Forening og Fortrolighed, med
 den skjulte og dybe Natur, saa aabenbares der og-
 saa for deres Gemnt heel underlige og sælsomme
 Ting, der ere Andre ubekiendte, hvilket er Aarsag
 i at de besidde Spaadomskraft og sær Wiisdom.

Slagfidur, Eigel og Baulundur vare
 Brødre af Finnernes Æt, deres Fader var Konge:

hans Navn er i den lange Tid forkommet og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brødre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenlig hændes sig, at de Mennsker som opvære i Overflodighed, og Intet mangler, og Intet maa undvære formedelst Nødtørsts Skyld, gierne trives bedre end Andre, saa vare ogsaa disse Brødre heel store og skionne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Sinner, uden Snildhed og Kløgt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rensse det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brødre vare i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade og arbeidede saare, for at faae det pure Malm løst. Iblandt Andet funde de en Guldflump, som udmærkede sig, fremfor de Øvrige, i Finhed og Ypperlighed. I denne Guldflump sad der trende store Edelstene af forskielig Farve, een rød, een grøn, og een blaae, som tilsammen udgjorde et sælsomt Tegn. Denne bare de hjem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvinde og saare klog.

Aldrigsaasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldflump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og funde længe ikke tale for Sorg og Døvelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sønerne spurgte hende om: hvad da dette

Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke
 at befrygte, for dem eller deres Æt? Saa sagde Mo-
 deren: Af mine kiere Sønner! Eder er en stor Lykke
 beskieret. Da nu Sønnerne trængte ind paa hende,
 og spurgte hende hvi hun da græd og klynkede, naar
 der intet Ondt var dem i vente, men tvertimod alt
 Godt? Saa sagde hun: Af mine kiere Børn! Til-
 giver mig min Bedrøvelse og Graad, thi det gjør
 mig saa bitterlig ondt at I skal skilles fra mig, da jeg
 dog havde troet at intet uden Døden skulle adskille os.
 Derpaa sang hun, uden at oppebie Sønnernes Svar,
 saaledes, efterat hun først endnu engang havde be-
 tragtet Guldklumpen, heel agtsom, med den røde,
 grønne og blaa Edelsteen:

Grøn siger: Græs,

Blaae: klar Himmel,

Rødsteen: Roser,

Guld: Væn Moe.

Længer ned

Ter Kernen vinker,

Hvor lysblaa Himmel

Om spraglet Vaargræs

Benligt kvælver.

Lillievande,

Med guldgule Lokker,

Skal der Eder kryste

Til hvide Bryste.

Da Glagfidur, Eigil og Vaulundur det hørte, bleve de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden, om hvorlunde de skulde faae sig Hustruer, efter deres Sind; thi Landets Qvinder der, vare smaae og uanseelige, og deres Hierter vare blevne hart betagne af Længsel efter de skionne Qvinder, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdatter, ofte havde talet. De havde tit besluttet at drage did, men deres Forældres Bønner havde holdt dem tilbage. Det var derfor den høye Tid at dette lykkelige Marsel indtraf, thi de tre unge Kæmper længtes saare, og det var heel uheldigt at see dem gaae søvnløse om Natten over de kolde Sneebierge, med Riim i Lokkerne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen, ved sær Wiisdom, havde aabenbaret denne deres tilskundende Lykke, og Forældrene saae at det var en Styrelse af Nornerne, som sidde under den Ase Ygdrasil i Asgard, og bestemme Menniskenes Skiebne, saa sloge de sig til taals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bittre Taare. Derpaa flædte de tre Brodre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Glagsværd om deres Lænder, og satte Guldhielme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldflump. De tre Edelstene, som derudi befandtes, havde de deelt og

paa en konstig og sindrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhøiede deres naturlige Danishhed. Slagfidur havde valgt den Grønne, Eigil den Blaae, men Vaulundur den Røde. Derpaa spændte de stærke Kener for deres Slæder og jage afsted. Og var det da heel underligt at se de trende Ungersvende, blussende af Ungdoms Tyrighed og Forlængsel, i de straalende Vandserplader, siungende, som en Vind at jage over den kolde, stille Sne, mellem Granerne, der ligesom af Misundelse rystede den hvide Riim ned paa deres Hielmbuske, i det de fore dem forbi.

De fiorte lænæ indtil den klare Midnat, da Stierne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfgenhed, for at see hvorhen de vilde styre deres Kaa. Som de nu fore over Gletten, forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mænd, der komme vrimlende ud af Bierget, og løbe henimod dem, over Sneen, saa let, at der slet intet Spor fiendtes. De havde graae Trøier paa, som sadde dem knapt om Livet, røde Huer, røde Pine, og sorte Tunger, med hvilke de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Pinene. Det var Svart-Alfer, som da de komme nærmere til Slæden gave sig til at dandse rundtomkring den og siunge:

Glaglid, Figil,
 Dertil Baulund,
 Kongesønner!
 Hvi vil I svigte?
 Fødte Sinner!
 Fødte Biergmænd!
 Den grønne Karsunkel
 Bedr' end Græs er.
 Rosenstenen
 Bedr' end Rosen er,
 Blaaglimmerten
 Bedr' end Luft er.
 Hvi vil I fornægte
 Sinneværsen?

Figil slog paa sin Keen, saa at den foer frem
 og styrtede een af Svart-Alferne til Jorden; da
 standsede de Andre den udi sin Fart, og siunge
 atter:

Under Jordskorpen
 Er Sinneverdnen,
 Er Sinneglæden.
 Sog ey Uden,
 Hvad Inden I eye.
 Forsmaae ey de spøgende
 Smaae Svart-Alfer.
 Vi vise Jer Wen

Til Jern og Guld,
 Til smukke Stene.
 Det Bedste er Jnderst
 Og en Yderst.
 Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Keen, saa at den foer
 frem og styrtede endnu een af Svart-Alferne til Jor-
 den; da standsede de Andre den atter udi sin Fart
 og siunge atter:

Fordi Figil
 Ad Keenen høded,
 Fordi Slagfidur
 Ad Keenen høded,
 Vort Had dem følge!
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dødstid!
 Fordi Baulund
 Svart-Alfer svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han høded.
 Farvel i Finner!
 Kongesønner.

Derpaa saae man dem ved det klare Maanſkein løbe over den hvide Slette, hen i Bierget igien. Geres Stemme havde en underlig Klang, den lød, som naar svag Nattevind hvidſler giennem Sneen i Smaakrat; og som de tørre Løv der rives af, naar ſaa ſkeer, og møde ſig i Luften, var deres Dands.

De trende Brødre bleve heel underlig tilmode over dette Blindværk; dog troede de Guldklumpen og deres Moders Spaadom bedre end Svart-Alfernes forvirrede Sang, ſom de desuden ingen ordentlig Rede kunde finde udi; thi droge de altsaa hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet dem allehaande Spiſe og Drikke med paa Reizen. De ſov, naar de bleve altfor træt, i deres Klæder, og bedækkede ſig med Renſhud. Paa denne Maade komme de efter adſkillige Dagreiſer til Sverrige, til et Sted, ſom kaldes Ulſdalen, formedelſt de mange Ulve ſom derudi befindes. Der byggede de ſig en Gaard ved en Søe, hvor der var mange og ſkionne Fiſke; og levede ſaaledes medens Vinteren varede af Fiſkerie, og af at gaae paa Jagt, efter Ulve og Bjørne, af hvis Skind de gjorde ſig Klæder og Sengedækker.

Da nu Vaaren frembrød, bleve de heel forſædede ved at ſee Solen komme ſaa høit paa Himlen, og da nu de pene Smaablomſter myldrede frem af den ſkøre, lune Jord, da bleve de ſaare glade og mærkede vel at Spaadommen ſnart vilde gaae i Op-

fyldelse; sær da Himlen blev saa giennemfigtig og blaae som Edelstenen i Guldet havde været, ja vel mere. Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke kunde modstaae den gamle Drift, saa ginge de een Dag hen i eet af de Fielde, som omringede Ulfödalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Klarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Lyst og Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæssede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen, da mødte dem pludselig et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de skuede trende Møer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som var finere og gulere end Hørren de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Nakken og slagrede derfra i bølgende Lokker ned over deres fyldige, hvide Skuldre og Bryster. Forresten vare de ranke og smekke, med store blaae Dine, hvilke de meget milde fæstede paa de trende Brødre. Slagfidur, Figil og Vaulundur bleve herover betagne af stor Elskov, men tillige af overvættes Forundring; thi de trende Møer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaat

og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres Nafn at stue, som de trende Edelstene; og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi befandtes, viste sig for deres Næse, som den nysbenedvante Guldfump, kun meget større og skønnere.

Da de altsaa nu ikke tvivlede længer om, at deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Møer, for at fundgiøre dem deres Hændelser, og for at beile til dem. Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Nafn, og bleve bestraalede af deres store Skønhed, da kunde de ganske intet tale. Da sang Møerne:

Ædle Kongesønner!
 Slagtid! Egit! Vaulund!
 Hil Jer ædle Kæmper!
 Svanhvid, Alrun, Alvild
 Mornen hid hensendte,
 For at bringe Glæde
 Finnekongers Afkom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres Arme og førte dem ind i deres Gaard, hvor fort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid uforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagst.

dur fik Svanhvide, Eigil Alrune, Vaulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig een Dag, da de saaledes havde levet tilsammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dem og sagde: Kiereste Husbonder! Vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos Eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbonders Omfavnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maa derfor med Taalmod søie os i den; hvilket vi ogsaa raader Eder at giøre, hvis I vil vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter Eders Billie, som det sømmer sig gode Ægtehustruer at giøre. — De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og bedrøvede, over denne Tale. De sagde: Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvalelse af Eders Omgang, saa lidt som I af vor. Valkyrierne svarede: Vi blive aldrig gamle, og stærke haardsøre Mænd, som I, ældest ikke saasnart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller græmme Eder plat, mens vi ere borte, saa ere her trende Nøgler, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa

mangler I aldrig Malm at smedde af, kan altsaa blive rige, samt høit anseete og berømmelige Mænd.— Da de havde sagt disse Ord lagde de Nøglerne paa Bordet, kyskede deres Husbønder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrøvede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyst og skummelt i Ulfsgaarden. De ginge kun ud for at søge Tøden, i Nvel naar det mørknedes satte de sig taase hen; hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde de der havde nydt, ved deres fiere Hustruers Omfavnelser. Tilfaldt besluttede Slagfidur og Eigil at drage vide ud i Verden, for at opsøge deres Qvinder igien. Baulunder, den Yngste, raadte dem med kloge og fornumstige Ord derfra, i det han sagde: Hvad hjælper det at flakke omkring? I hvilken Kant af Verden vil I uddrage for at opsøge dennem? Udentviol flyve de usynligen giennem Lusten. I vil fare vild og vansmægte, og times da aldrig den Lykke at omfavne Eders Qvinder igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Aars Udløb. Brødrene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Forlængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Braage ¹⁶

* Vadsætte.

med Føde, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Mied, saa toge de Afsked med deres Broder og ginge bort. Vaulunder var saare mod i Hu, og Taarerne runde stride ned af hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han bad dem endnu engang have Taalmodighed, men Brødrene svarede ham: Vi forsmaae ikke at sætte os imod den store Forlængsel, som hverken lader os have Noe Nat eller Dag. Wade ham derfor passe Huset vel og skalte over deres Eiendom efter eget kloge Lykke, indtil de komme tilbage. Da nu Vaulundur saae at det nyttede slet intet at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem, som en god Broder, en lykkelig Reise; bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans fiere Hustru Alvilde, at bevæge hende til at drage hjem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Længsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hammen om Halsen. Hverpaa Slagsfidur, den Ældste, sagde: Hvorvel jeg har et godt Naab, min fiere Broder! og fuldvel troer at jeg skal see dig igien; saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne, forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende eller død. Traadde derpaa et dybt Fodspor i Jorden og sagde: Saalænge

dette Fodspor staaer tydeligt og uforkrænket, da times jeg i ingen Fare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det fyldt med Blod, da er jeg dod udi Kampen, finder du det tildækket med Muld, da betyder det at jeg er sortdod, og hviler neder i Jorden. Egil, som tykt:3 vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det samme; hvorpaa de vandrede bort, efterat de først havde skaaret sig tvende Vanddringsstave udi den tykke Skov. Baulundur stirrede efter dem, saa langt hans Pine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gif han hiem, grundende med langsomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Ven. Henimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Ely, som slyngede sig giennem Eggen. Her gave de sig til at spise, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det var midt om Sommeren, Aftenen var kjoelig og sval, det grønne Løv i Skoven, som takte sig over deres Hoveder, gav en liflig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunge omkring paa de smaae Dviſte, quiddrede af al Magt. Brødrene assvændte, for ydermere Mageligheds Skyld, deres Guldhjelme med de skionne Edelstene, og lagde dem ved deres Side. Glagfidur syntes at den grønne Skarfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skær fra sig, som nu;

dens Straaler flode paa det besynderligste sammen med Glandsen af det friske Græs og de unge Bøv, og det var ham fast umuligt at skielne om det var Stenen eller det Grønne, som meddelte hinanden deres Glands. Eigils Hielm laae ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bølger der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpe-skud, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammenstale; thi Mioden og den smukke Aften havde gjort dem oprømte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen som stod op i Synskredser, lige over for dem, blandte paa en sær Maade sit Skin med Glandsen, der straaledede fra de store Guldhorn. Som de derfor sadde allerbedst, blev Eigil pludselig ganske alvorlig og forsærdet, og da Glagfidur spurgte hvad der fattedes ham? Sagde han: Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Bøddel, griner mig lige i Ansigtet. Glagfidur bad ham lade slige Tanker fare; men Eigil sagde: Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm? Glagfidur svarede: Den sidder der endnu, men Nattens Mørke og Grenenes Skygge har udslukket dens Farve. Eigil sagde betænkelig: Ikke allene

dens, men ogsaa Havets og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skær i den, forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen, hisset, er Baulundurs røde Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge. Slagsfidur vidste ikke hvad han skulde svare; Han sagde: Jeg har et godt Haab! Det blomstrer saa grønt som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten. Eigil svarede: Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel, langt, langt hen i den vide Verden, efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaae Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaae, og derfor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valsfyrie! Slagsfidur rystede paa Hovedet og rakte ham Mjødhornet, hvilket Eigil strax tog; og da han havde drukket, fik han igien sin forrige Munterhed. Slagsfidur drak nu ogsaa; og finge de dem Begge en halv Ruus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordigheder, og besluttede ikke at hvile, førend de havde fundet deres Hustruer. Slagsfidur sagde: Finder jeg ikke min Svanhvide, da er jeg en Mand disvære. Det er den skønneste Svane, der nogentid er svømmet giennem den klare Luft. Ingen Svane bryster sig saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde

og Tugtighed. Det er den skønneste Kvinde Sol har skinnet paa, og som nogen Mand har favnet. Egil sagde: Du liuger! Een Kvinde veed jeg, som hedder Alrun; ikke favner Odin Frygga med saa megen Velsyst, som Egil hende. Slagfidur sagde: Aldrig har jeg endnu løiet, og skal Den times stor Jammer og Meen, som siger mig det paa. Egil svarede: Ikke skielver Egil meer end en dybtplantet Bannerstige, skönt han dog sagde at du løgst. Da Brødrene havde verlet disse Ord, droge de ud deres store Slagsværd, og hug paa baade Hænder. Hvor- paa Slagfidur tilsidst spaltede Egils Hielm, saa at Stenen brast; hvorpaa Egil blev fortunlet i Hovedet og styrtede baglænds ned i Elven. I det samme forandrede Maanen sin Ildfarve og blev bleg, som en Dødning. Slagfidur stod længe i Tanker og støttede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var druknet. Da hørte han som en Raalen bag sig i Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse Ord synge med svage og hæse Røster:

God Tid! Død Tid!

Graads Tid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svart-Alferne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagfidur var saare med i Hu. Han var nu ganske

kommet til sig selv igien og overveiede: hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side, fuldkommen frisk og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu havde saaret ham, og styrket ham ned i Floden og paa den Maade været Uarsag i hans Død. Sandelig, sagde han, der var Noget i hvad Eigil sagde, om den utydelige, uviste, veiløse Længsel, som ikke vidste selv hvordan vilde hen, og som ingen Rist eller Roe havde, Dag eller Nat; men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Vandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Himmelrum. Og begge Dele ere blaae! Og Stenen i Eigils Hielm var blaae! Og nu ligger han selv midt i Elven! Sandelig! der er et hoistforunderlig Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menneskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget derfor? Det var ogsaa Eigils ubændige Sind der bragte ham til at nedstyrte een af Svart-Alferne; han forførte mig til det samme; og det er ikke godt at have dem til Fiende. — Ak, tænkte han saa igien, efter en liden Stund, jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder! Min Hustru er borte, og jeg vandrer nu ganske ene omkring i et fremmed, ubekiendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Vaulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast gjøre Ende paa min store Befymring og Be-

drøvelse? Nei, tænkte han saa igien. Mornerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er grøn; og den er sikkrere at forlade sig paa end Havet og Luften. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru, og lader mig ikke affrække. — Som han det sagde, løstede han sine Dine til Himlen. Natten var bælmørk, kun en eneste Stjerne glimtede med et usædvanligt, skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene støttet til sit Sværd, ventede han med skirrende Blik Udfaldet paa dette Særsyn. Stjernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straalestikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig; og endelig saae Slagfidur at det var hans kiere Hustru Euanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsigtig, med et grønligt Skær, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Skue Elvens Bølge!
 Mit Bink du følge!
 Forsag kun ey.
 Til Fjeldet bundet,
 Har du dog fundet
 En bedre Ven.

Du rask dig væbne,
 Velan! Velan!
 Kæmp mod din Skiebne,
 Alt som en Mand.

Alfader satte
 Blandt Biergets Skatte
 Dig hen, saa viis;
 Men Rosens Bæger,
 Hvor Lovet leger,
 Kun naaer din Priis.
 Du opad stræber,
 Fra gamle Slægt,
 Og modig dræber
 Din Lyngdevægt.

Med Jernets Vinger
 Du rask dig svinger
 I Foraarsduft,
 Til Fjeldet baaret,
 Har du dog faaret
 Den lune Lust.
 Lad Bølgen vige,
 Og styr dig en.
 Husk du skal stige!
 Høyt er din Vægt.

See hisset oppe,
 Paa Biergets Toppe,
 I Morgengry,
 Der vil vi hvile,
 Mod Himlen smile,
 I Purpurstye;
 Og drikke Skaaler
 Af Lusten der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skær!

Slagfidur folte sig bestelet af det vældigste
 Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede
 ind i hans Hjerter, med Tonerne af denne Sang.
 Den lyse, giennemsigtige Skikkelse vinkede ham,
 han kastede Braagen og Sværdet paa Jorden; for
 deslettere at følge sin Elskede, hvis Besiddelse han
 nu ikke længer tvivlede om; vandrede derpaa, af al
 Mågt, i Blinde, op ad Fjeldet. Adskillige Gange
 blev han mod i Hu, det var for ham, som om No-
 get drog ham ned i Dalen igien. Tengang vendte
 han sig, da kom det ham for, som om hans Mo-
 ders Gienfærd stod for ham, i hvide Klæder, og
 sang:

Nyd det Liv,
 Dig Mornen skienkte,

Med noisom Glæde.
 Kæmp en mod Nornen,
 En mod Mimer,
 En mod Odin.
 Lad en Banvid
 Dig bedaare,
 En det Dnde
 Dig bedrage,
 Flye tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den luf-
 tige Dvindeskikkelse i Luften igien, og sang atter
 med skingrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Kiek du dig væbne,
 Mit Vink du lyde!
 Dnd er din Skiebne,
 Dens Bånd du bryde!
 Mon Jordens Hele
 Sif Koe og Rist,
 Hvis alle Dele
 Var sig bevidit?
 Da blev Coraller
 Til Diamanter;
 Da skied Chrystaller
 I andre Kanter,
 Da skar en Sværdet

I Kamp og Krige,
 Sig Rosen hærde,
 Rubinens Lige;
 Da Ravn og Orn
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Bjørn
 Fløj over Havet;
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sunget dette, fløj hun afsted, og Glagfidur fulgte hende, med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Bierg-Elve, for at følge hende, og krybe over store Fjeldklipper; item springe over store Ridsler, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Glagfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glans. Hendes Ansigtstræk bleve fordreiede. Han blev bange og vilde vende om igien, men det var for silde. En uimodstaaelig Magt drev ham bestandig høiere; og endelig, da han kom op paa den øverste Fjeldspidse, saae han ved Daggryet at det var en Svart-Alf! Glagfidur svimlede paa den høie Tinde. En umaadelig stor, grøn Glette laae for hans Nie. Duggen, som

blinkte i den matte Morgenrøde vinkede ham. Slagfidur fandt sig betaget af den vellystigste Nigen, efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alfen vendte sig og sagde: Dødstid! Og i det samme styrtede Slagfidur ned fra Biergtoppen i Alfgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sønderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op og betragtede de trende Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brodre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredje af Guld. Han tog den første der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gik saa med mange underlige Tanke op i Fjeldene. Da han nu længe var gaaet, langs en Klippeelv, fandt han endelig et Sted hvor Fjeldet ganske brat vendte en nøgen, skraa Væg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være passende, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Væggen. Neppe havde han gjort det, førend Fjeldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Grotte. Thi det skionne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundt omkring fandt han den indsprængt med Edelstene af forskjellig Størrelse, og af samme Natur, som den der sad i hans Broders, Slagfidurs Hielm. Ovenover hang der store Chrystaller af samme Farve, men af tusind forskellige Skikkelser, ligesom

Jistapper, og udgjorde hele Stotter somme Stæder; og allerøverst hvor Fjeldet var revnet, snoede sig det tykk: Krat saa tæt i Hmanden, at der aldeles intet var at see af Himlen. Baulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han kunde bære, og førte det derpaa ud. Neppe var han kommen udenfor, førend Fjeldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig, over den Hurtighed og Rolighed hvormed det skedte. Det var ham ikke muligt at see hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drøm, eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde haft den tunge Byrde paa Ryggen. Nu gif Baulundur hjem, og rensede og lüttrede Malmet, fra alt unyttigt Gruus og anden Tilfætning; smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Edelstene. Dette Arbejde varede i adskillige Dage, men da de vare forløbne tog han den Nøgle, som var af Jern, og gif saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Bæggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaligt Skær fra sig af Staal, der saae ud som det var anløbet i Jlden. Midt i disse Staalfliser, sadde lutter blaae Edelstene, liig den Eigel havde i sin Hielm. Midt i Kløften styrtede sig en

Bierg-Elv, der fik sin Farve af den klare, milde Him-
 mel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over
 den revnede Klost, paa hvis Kanter voxte Kiermin-
 der og Violer. Bauluuder kunde ikke noksom for-
 undre sig over dette Syn. Da han længenok hav-
 de mættet sit Øie, hug han et stort Stykke Malm
 ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edel-
 stene. Derpaa løftede han det paa sine Skuldre,
 og gik ud. Hvorpaa Klippen ogsaa strax lukte sig
 for ham, som den sidst havde gjort. Af dette Jern-
 malm smeddede nu Baulunder et Sværd, hvis Hjalte
 han besatte med lutter blaae Edelstene; og var
 dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det
 omkring sit Liv, og saa skarpt at det fløvede Fjeld-
 stykker som Leer. Da han var færdig dermed, tog
 han Guldnøglen, og gik atter hen i Fjeldet, og
 gjorde hvad allerede to Gange før er meldt. Men
 hvad han havde seet de tvende første Gange, var
 plat ud intet imod hvad han nu saae. Fjeldet var
 ikke revnet fra oven ned ad, som hidindtil;
 men en hvælvet Buegang, giennem hvilken han
 kunde see Himlen og Havet paa den anden Side,
 laae for hans Øie. Indgangen til denne Bue-
 hvælving var bevoxet med unge Roser. Fra Bæg-
 gene glintede det rødeste Guld, og mellem det alle-
 hande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner
 besprængte Bæggene, og deriblandt allehaande Co-

raller og Chrystaller, af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: Giennem Ridslerne paa Klippen snoede sig, paa en fast utrolig Maade, Vijnranke, med modne Druer, der i Rødme og Storhed fappedes med Rubinerne i Fjeldet. Endelig hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skønne Syn, var Morgensolen lige over for paa Himlen, som i det samme steg op af Havet, for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, liflige Glans. Baulundur udhuggede nu en stor Guldfump, men det varede længe inden han kunde forlade Bierget, thi han blev ikke mæt af at betragte denne skønne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gik han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til efter ham. Nu smeddede han et saare skönt og fagert Brystspandser, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Baulundur var færdig, tænkte han een Morgen: Hvordan mon det gaaer mine Brødre? Erindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sagt ved Udgangen af Skoven, paa hiin Side; gik altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom did, hvor Eigil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte sig. Stedet derimod, hvor Slagfidur havde sagt sit Mærke, var ikke allene tildækket med Muld, men

ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge, bløde Græsstraae. I et Birketræ, ved Siden af dette Sted, sad der en Drossel; og hvergang der rørte sig en sagte Wind, saa at Vandplasen og det unge Græs bølgede, hævede den sin Røst og sang beel sølsomt og sørgeligt. Heraf saae da nu Vaulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkelig Maade vare omkomne; gif altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: Jeg sagde dem det vel! Hvorved Taarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganske Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drøvelse. — Dagen derpaa gif han i Bierget igien, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et ordentligt Værksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Aars Udlob. Han smeddede nu allehaande kostelige Klenodier og Vaaben, og blev inden kort Tid berømt over det hele Land, for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var fied af at gjøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han traf paa et Bastbaand, og spændte hen under Loftet. Hvergang han havde faaet en Ring færdig og traf den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru, Alvilde, hvor fagert disse Ringe vilde flæde hendes spæde Fingre, og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syvhundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Midudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Nærene dybt inde i Hovedet. Han var berøgtet over det ganske Land, for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gif ham intet mere til Hierte, end naar han hørte at Een af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giesmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialdre med egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede flette Viser; thi da Midudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet hen intet besad af fortræffelige Egenheder, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og forsængeligt, saa at han, skjønt han paa Siel og Krop var heel afmægtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nyss om Baulundurs store Rigdom og Liggendesæe, førend Blodet steg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg og skielvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt at skille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Niding, saa indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rædsel og Bævelse. Efterat altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa een af sine fornemste Hirdmænd og sagde:

Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Vaulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud til Vaaben og kostelige Alenodier. Da jeg nu fuldvel veed, at han er kommen til mit Land, som en arm Bergsfin, saa er jeg fast vis paa, at han er kommen til denne Skat ved Røveri, eller ved Trolddom og Finnekunster; er derfor min Villie, at du tilsiger de stærkeste af mine Drabantere og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynier, paa det vi, i Nattens Stilhed, kunne ride til Vaulundurs Gaard, og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem. Hirdmanden svarede hertil: At du, Konning Midudr! vil gribe en Troldmand eller Røver, finder jeg Intet at udsætte paa; kun tykkes det mig sælsomt, at du opbyder en heel Skare, mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raade med ham, men er han ved Seid, eller anden Kunst, jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange. Konning Midudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm var svag og Hirdmandens Pande haard, faldt Sværd-

det uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Konning Midudr saac at det Intet vilde hielppe, greb han i Hast til sit Spiud, og giennemboede den forvorne Bersærks Indvolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem hvad han havde isinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at betyde dem, hvad Den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de Fleste vare feige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, flædte de sig i Jern og giordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig, med blanke Spiud i Hænderne, og rede derpaa langsomt hen til Baulundurs Gaard i Ulfsdalen. Konning Midudr var meget urolig paa Veien: thi det var Maanekin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Baulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Mine strax forblindedes af det møgale Guld, befoel han een af sine Mænd at tage Bastbåndet ned fra Loftet, hvorpaa de syv

hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, stak den skønneste paa sin Finger, og bød dem derpaa hænge Baandet op igien, og skule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Vaulundur's Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt gennem Gaarden. Konning Midudr sagde: Nu hører jeg Vaulundur komme! Der skal Førlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager Eder derfor vel iagt, at Ingen af Eder geraader i Fare, ved at overile sig; og byder og befaler jeg her, ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, førend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.

Vaulundur kom nu ind af Døren med en Bjørn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Madvere. Thi han havde den ganske Dag intet Wildt truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin fiere Hustru Alvild, og paa sine Brødre. Træt havde han sat sig paa et Skippestykke, med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger, i uforstyrret Mag; en Bjørn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt,

og kom nu saaledes tungsendig og belæstet hjem. Da han nu altsaa havde flaaet Huden af Bjørnen, pustede han Bløderne op paa Urnstedet, og lagde tørre Riis og Dviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en høi Lue. Derpaa tog han et Guldhorn, fyldt med Bjørnens Blod, og kastede det paa Ilden for Odin og Thor; da han det havde gjort, tog han en Birkekrands af sin Hielm, som var indflettet med blodrøde Granbær, den lagde han ogsaa paa Ilden og offrede Freya den. Gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Bjørnen, hvilke han satte paa sit Spiud og stegte dem, til de havde nok. Da det var gjort, hentede han en Skaal med Miod; hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sine Brødre, Eigils og Slagfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spillede han Bjørnehuden ud med Træepinde, at den skulde tørres for Binden. Da det var skeet, steg han op og tog Bastbaandet ned fra Loftet, og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fandt den bedste, blev Vaulundur heel forundret; thi han boede assides, mellem Fieldene, og havde der været Novere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. Er maaskee min Hustrue Alvilde kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn, tænkte han, paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig? Med disse Tanker strakte han sig hen paa sit Leie, for at vente. Men da Intet rørte

sig, sagde han: Indtil Freya igien sender mig sin glædebringende Nøe Hnos til Husvælelse, overgiver jeg mig i din Vold, bløddarmede Siofn! Hvorpaa han strakte sig hen ad Løibænken, og sov roligt ind.

Da nu Konning Midudr mærkede at Vaulundur sov hart nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og befoel dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboier; hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Vaulundur blev overvættes forundret, da han mærkede hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saamange bevæbnede Mænd. Han troede det var Røvere og raabte derfor: Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit og lader mig løs igien; thi jeg lover Eder at jeg aldeles ikke skal modsættt mig Eders Daad, hvilket vel desuden saa kun Lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun Een. Konning Midudr svarede: Store Løfter og sledske Ord gav Løse i Jothunheim; men Jetterne sveeg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Stiemand, som du maaskee formasteligen holder mig for at være, men Midudr, din Konning og Herre. Vaulundur svarede: Stor Ære og Værdighed beviser I min Hytte, med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Vold og Jern, som en Ild-

gierningsmand? Midudr svarede: Jeg kiender dig fuldvel, Vaulundur! Fattig komst du herved fra Finmarken til mit Land, og nu eyer du bedre Drikkekar og Skenodier, end Midudr i sin Gal. Hure gaaer det til? Vaulundur sagde: Er jeg paa Thinge færet for noget Røverie eller Hærværk, da gjør J vel i at føre mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvi mishandler J mig da? Midudr svarede: Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke røvet dit Gods, da est du en arg Trolde- mand, som Snildhed byder mig have et vaagent Nie med. Vaulundur sagde: Var jeg en Trolde- mand, da var det mig en let Sag hurtigen at søn- derbryde disse Lænker. Jeg veed ikke at jeg forsæt- ligen haver berøvet Noget Noget, er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad for- resten Gudernes milde og besynderlige Gaver an- gaaer, da gjør intet Menniske vel i at misunde dem; thi ligesaalidet lade de sig meddele, som de lade sig berøve. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig løs, og vil jeg kiøbe min Frihed saa dyrt, du skatter den. Midudr vendte sig til sine Mænd og sagde: Jeg vil ikke længer høre paa hans arge- listige og forvorpne Ord. Fører hannem bort! — Da Kongen havde sagt dette, førte Drabanterne Vaulundur afsted, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae det Intet nyttede at sætte sig derimod.

Guldet og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, hvilket Konning Midudr befoel at skulle bringes ind for hans Hustru, Dronningen. Men Vaulundur lod han fæste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Dine bleve fast som forblindede, ved at see den store Rigdom, og den skønne Glæde af de mangfoldige Edelstene. Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebareklenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaandet. Selv glædde han sig meget ved at eje Vaulundurs herlige Sværd, hvis Tæste, der var hamret i Skikkelse som Asa = Thors Stridshammer hin Mislner, var besat med de kosteligste blaa Edelstene; hvilket før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Nuel, da hun sad og slog Harpen i sin Fruerstue, hvad hende tykkedes bedst at gøres ved Vaulundur, da han ikke holdt det raadeligt at dræbe ham, men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande kostelige Gager; saa quod hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert vædes
 Naar Sværdet sit han skuer,
 Og naar han paa Baudvild
 Ringen fiender.
 Da skule vist hans Dine,

Som paa den værste Glange.
 Skærer sønder
 Hans stærke Gener;
 Og sætter ham siden
 Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævar-
 sted var en Holm, som laae nær inde ved Landet, i
 en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rødt Taarn,
 fra utænkkelige Tider, bevoret med Svampe og
 Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Vaul-
 undur, efterat de først havde overfæaret hans Un-
 fælsener, efter Dronningens Befaling. Her gave de
 ham nu sit Smeddeværktøi, og indsatte til ham de
 Kister med Guld, som vare fundne i hans Giemmer.
 Og maatte han nu saaledes fra Morgen til Aften
 smedde kostelige Drifkekar, Hjelme, o. dl. for Kongen.
 Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham
 paa Den, da Nidudr frygtede for at Andre skulde
 forkomme noget af Statten; hvis han sendte dem
 did.

Her sad nu Vaulundur henved et Aars Tid
 og arbeidede ufortreden; thi kun ved at arbeide
 glemte han den Mismod og Kummer, som indvortes
 fortærede ham. Konning Nidudr havde befalet ham,
 inden en vis Tid, at smedde sig en fuld Rustning af
 pure Guld. Som han nu een Dag sad og arbeidede

paa Skioldet, i hvilket han havde udarbejdet adskillige af Asernes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Hlidskialf og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadde Frygga ind med sine Dyser i Valhalla, blandt Einheriarer, der sadde rundt omkring paa Egebænkene og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget funstigen udgravet Thors Fiskerie paa Havet, hvorlunde han forfærdede Ymer-Kæmpe med at trække den store Orm Jormungarder op med sin Krog. — Men da han nu vilde forestille Freya, siddende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Freyas Ansigt angiveligen havde udtrykt sin fiere Hustrue Alvildest Afsyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Øine, saa at han ikke længer kunde see at arbejde, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igien, saa at Graaden ikke længer qualte hans Stemme, da raabte han med høi Røst: Ak min skionne og inderlig elskede Hustrue! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme, hos Freya i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Ak! hvis du saae mig i denne ynkelige Tilstand, vilde du da vel elske mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en stærk og velbaarren Kæmpe er jeg bleven forvandlet til en ussel, læmlæstet Træl. Her sidder jeg, sort af Kul og

Støv; med Dinene røde af Røg, med Armene udmattede af Arbeide, lænkfct til en Steen, med overflaarne Anfelsener. Mine Brødre ere paa en ynkelig Maade omkomne. Med Harme maa jeg see paa at den Niding Konning Nidudr brammer med mine Rigdomme, og høster Frugten af min sure Svæd. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab; thi vil jeg derfor ogsaa som snarest giøre en Ende derpaa. Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd; han selv nylig havde smeddet, og vendte Ddden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget lifligt og velklingende, uden for Jernstængerne paa hans Vindue. Sommeraftenen var rolig og klar, og Solen som dalede, kastede, som til et Farvel, sit røde Skin gennem Abningen paa den tykke Muur, ind i Fængselet til Vaulundur. Han fik Lyst til endnu engang at betragte Naturen, før sin Død; reiste sig derfor og steg op paa Stenen, hvortil han var lænkfct; paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han havde en frie Udsigt. Havet gif lige op til hans Tangetaarn. En Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Kvinde og sine Børn, uden for Døren. Ligeoverfor gif Solen ned i Havet, og i dens røde liflige Skær tumlede og varmede sig de folde

Bølger. Imidlertid sang Fuglen bestandig paa Gaarnet, over Vinduet. Baulundur var saare underlig i Hu. Det var denne fagre og milde Egn, der ligesom havde loffet ham ned fra det farveløse, kolde Finmarken, og paa denne Maade været Aarsag i hans Brødres og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedstunken paa sine Arme laae han længe maaløs og tankesuld saadan i Vinduet, og stirrede hen ad Havfladen. Han havde mange forvirrede Tanker. Da han kom til sig selv igien, var det som om hans Siel havde gjort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den havde glemt det Meste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bølger vare ikke længer røde men forsølvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt borte, hvor Havet var lystest, saae han noget tumle sig. Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, saae han at det var en Havfrue, der til Beltestedet var at see til som en deilig ung nøgen Qvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Dine vare blaae som Havet og hendes fulde Loffer og Bryster bølgede blidt som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strengleeg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bølgernes Rislen, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Baulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans

Windue, holdt hun stille, hævede sin Nøst og
sang:

Hvi frygter den Kæmpe,
Som Mornen er god?
Kan Modgang neddæmpe
Hans glødende Mod?
Den røde Karfunkel,
Er den da saa svag,
At taaget og dunkel
Ham synes hver Dag?

U! herlige, skønne
Er Farverne hver.
Godt quæger det grønne,
Husvalende Skær.
Og Valhallas Dyse
Selv Blikket laer staae
Gaa froe paa det lyse,
Høithvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
Da flyer det i Løn!
I venlige Sommer
Kun Skoven er grøn.

Saa gierne de blaane,
 Luftbuen og Flo,
 Men Glandsen de laane
 De har den ey selv.

Hvad aldrig bortdøde,
 Hvad aldrig forgaaer
 Er Luen hin røde,
 I sig den bestaaer.
 I alt den sig mænger,
 Fra Golen nedkaldt.
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Af Skiebne! du isner,
 I Livet er Trøe,
 Som spirer og visner,
 Som Blomster og Høe,
 Som tørres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Og knækkes og hildes
 I balmørke Nat.

Den salige Kierne,
 Som Odin har lagt,
 Som Nornerne værne
 Med Dmbu og Vagt,

Som Stormen ey tvinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til kief den udspringer —
 Er stelden og stor.

Med Diger og Pæle
 De standse dens Bey;
 Men reent den at qvæle
 Det mægter de ey.
 Snart atter den skuer
 Med hvirvlende Top
 Og skionnere Luer
 Til Himmelen op.

Dg bryder sin Larve
 Med flammende Hav;
 Dg byder hver Farve
 Staae frem af sin Grav.
 Dg Kierlighed iler
 Fra Himmels Skyer,
 Dg Sommeren smiler
 Dg Winteren flyer.

Da Havfruen havde sunget denne Sang, saae hun op til Vaulundurs Vindue og smilte blideligt til ham, hvorpaa hun spommede hen ad Havfladen, som en Svane, endnu bestandig gribende i Streng.

legen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dukkede hun ned; hvorpaa Fuglen fløy bort fra Vinduet og Maanen dalede bag Skoven. Vaulundur lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Hierte, heel styrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Midudr. i Vaulundur's Fængsel, og fandt, blandt Andet, de trende Nøgler. Da nu Kongen trængte ind paa ham, hvortil de vare, og Vaulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidst saa forbittret at han tog en Øre og truede med at vilde fløve Vaulundur's Hoved, hvis han ikke sagde ham det. Nu maatte han da gaae til Befiendelse og sige deres besynderlige og hvistfortræffelige Egenkaber. Herover blev nu Kongen ganske glad og tog Nøglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkelige forholdt sig saa. Da han altsaa var kommen hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op i Biergene, og begav sig faae Dage derefter paa Veien. Da han nu var kommen til det Sted, som Vaulundur havde betegnet ham, delte han sine Folk i trende Hobe, sendte derpaa de tvende af disse et assides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob, at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernøglen vilde giøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til een af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken

han befalede at sætte den imod Biergvæggen. Da nu denne havde efterkommet dette, revnede til deres store Forundring Fjeldet sønder fra oven til neden. Men da nu Kongen befalede sine Mænd at gaae did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoret med grønne Urter, var ikke andet end et bundløst Klæb, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrtede, og først den, som havde Nøglen i hænde. Af de som en kvaltes i Klæbet, omkomme Nogle paa en endnu mere uheldig Maade. Thi grønne Edderslanger, som hang under Loftet i Form af Krydstaller, dryppede deres Gift ned paa dem; hvilket opløste deres Jernbrynier, og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Manden. Kun med Nød og Mepe slap Kongen og nogle faae af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, luffede Bierget sig pludselig. Konning Midudr var over denne sælsomme Begivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Mossen, under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: Det er vel a Ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed noget af Udfaldet; thi skönt jeg for al Verdens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Gøglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig

efter at vide hvordan det vil gaae, naar man bruger
 de andre tvende Nøgler, saa stor, at jeg hverken kan
 eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min hin gode
 Ven Storbjørn! disse Nøgler, og giv hver Hob sin, og
 sig dem, det er min Villie at de skal forfare, li-
 gesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den
 ene Hob ikke seer Udfaldet paa den Andens Foreta-
 gende. Storbjørn sagde: Giv mig kun Nøglerne,
 Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa
 det Bedste. Og om end Troldene nok saa argeligt
 have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og
 vil selv være med. Dette tyktes Kongen vel at
 være. Gik derpaa Storbjørn bort, og kom til de
 andre tvende Hobe og sagde dem Kongens Bud;
 hvorpaa den Ene blev tilbage igien, men den Anden
 gik med Storbjørn til Fjeldet. Da de nu vare
 komne derhen, gav Storbjørn Jern-Nøglen til een af
 Mængden, og bad ham sætte den mod Væggen; og
 da nu Væggen, efter Sædvane, var revnet, befoel
 han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem
 gangne ind i Hulen, førend en Biergstrøm, skummen-
 de og med megen Vælde, som en blaa, fraadende
 Slange, styrtede sig frem, saa at de fleste druknede,
 og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu
 sagde Storbjørn, at de som vare blevne tilovers,
 hvilke kun var saare faae, skulle begive sig hen til
 Kongen og sige ham hvordan det var tilgaaet, samt

blive der ; men selv gif han nu til den tredie Hob og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og befoel dennem at gaae dristelig frem ; men selv holdt han sig mellem de Bageste. Da nu Fjeldet var revnet, bød han Mændene gaae ind ; og saa gjorde de ; og mærkede til intet Ondt ; men Bæggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelstene. Da nu Storbiørn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tværtimod saa det meget Guld, som forblindede hans Øine, glemte han al sin Frygt og gif ind i Fjeldet med de andre. Foer der da pludselig, med megen Bulder og Brag, i store Bugter og Krumninger en blodrød Lue frem, med Røg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qualte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen og fortalte hvad hændet var. Da Kongen Midudr havde hørt dette, befoel han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden tilbageblevne Klof at skynde sig hjem med ham, over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Gaulundur siddet rolig og ufortrøden, i sit Bærksted paa Gævarsted ; og da Kongen havde befaleet ham at smedde sig en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harnisk, en Hielm, et

Skiold og et par Brynhoser tilveie, hvis Rige ikke
 vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange
 mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag
 han kom hjem, i den Tanke at forfærde alle Tilstæ-
 deværende med det store Bytte af rige Skatte, som
 han haabede at hente sig. Til den Hensigt var ogsaa
 Guld-Rustningen bestemt. Da nu Kongen
 kom hjem, mødte ham Dronningen hans Hustru og
 Baudvild hans Dotter, ved Borgeled, og fortalte ham
 at Salen var fuld af fornemne Gæster, spurgte ham
 tillige heel begierligen hvordan Sagen var løbet af,
 og om han havde giort et godt Bytte? Tillige sag-
 de de ham at Guld-Rustningen var færdig og laae
 i Waabenhuset, hvor han kunde drage den paa sig,
 inden han traadde ind for Gæsterne. Kongen var
 knap paa Ord, sagde at det var vel, og at de kun
 skulde gaae ind, han vilde komme bagefter; siden
 skulde de faae Alting at vide. Derpaa gif Dronnin-
 gen ind i Salen med sin Dotter og skienkte for Gæ-
 sterne, men Kongen ganger ind i Waabenhuset og
 drog paa sig Rustningen og satte Hielmen paa sit
 Hoved, der var saa tung at han neppe mægtede at
 bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige
 Sværd, som Baulundur forhen havde giort, hvor-
 af Haandsfanget var besat med de blaae Edelstene;
 gif saa ind i Salen blandt Gæsterne, og satte sig
 i Høisædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de

øvrige Kæmper saare forbausede; og troede de fast at
 se Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadde ind;
 men da de skuede nøiere til, bleve de snart satte ud
 af denne Bildfarelse; thi hans Ansigt, som var lidet
 magert og blegt, havde Intet tilfælles med den dra-
 belige Strids-Gud uden Indfatningen. Imidlertid
 forundrede de sig meget over den rige Pragt, saa-
 velsom over de Smykker og Edelstene hvormed Dron-
 ningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især
 klædte den Sidste vel, som var saare skøn, men hof-
 færdig og grim, som Moderen. Da de nu alle hav-
 de holdet et prægtigt Maaltid, og Nidhornene vare
 vandret lysteligt vænk om, adskillige Gange, bleve de
 alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Op-
 havsmanden til denne kostbare og meget kunstige
 Pragt. Da nu Nidudr havde druffet meget, og saa-
 ledes mistet endeel af sin sædvanlige Mistænkelig-
 hed, og da han desuden higede efter som snarest
 at kunne udføre den Hævn, han havde tiltænkt
 Vaulundur, for sit mislykkede Foretagende, og det
 Nederlag han havde lidt paa sine Mænd, saa over-
 antvordede han Nøglen til Fangetaarnet til en Jarl,
 som Eyvind heed, samt tvende andre Mænd, og befoel
 dem at bringe Vaulundur hid; læggende den Advar-
 sel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar
 han kom der næste Gang, da skulde det komme dem
 dyrt at staae. Ligeledes befoel han dem at udrette

hans Befaling som skyndeligst. Kongens Mænd ginge altsaa og satte sig i Baaden, og foer over til Sævarsted. Paa Veien faldt den Ene af dem i Banded af Drukkenskab, ham lode de Andre ligge, for ikke at spille Tiden, og komme saaledes i Hast til Fængselet, hvor de funde Gaulundur bestieftiget med at arbeide, som sædvanlig. Toge de da og bunde Hænderne paa ham og lagde ham i Baaden, og førte ham i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, sort af Kul og Stov som han var, og satte hannem til Stue for Gæsterne. Hvorpaa Eyvind Jarl gik frem for Kongen og sagde: Have vi nu saaledes efterkommet din Villie, og ville vi nu skynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i Søen, men som vi lode ligge til vi havde fuldført vort Erinde, for ikke at giøre dig Tiden lang, Herre Konge! Nidudr sagde: Lader hannem ligge! Er han ikke druknet endnu, drukner han aldrig; men for Eders Huldskab og Hengivenhed for mig, modtager disse Gaver. Hvorpaa han hængte dem hver en Guldfæde om Halsen. Gæsterne forundrede sig meget over den frogede Krobling, der kunde giøre saamange mærkelige Ting. Nidudr sagde: Denne Dværg har eengang været en statlig Kæmpe, før og velbaaren; men jeg har giort ham træt af at staae sin hele Livstid. Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere og sagde: Gode skalle de

fínste Møer lide saa magelig en Veiler, Vaulundur!
 Og ilde vilde du nu være stædt i Kamp med de over-
 skaarne Hæser. Vaulundur sad ganske stil og
 taalte rolig alle disse Forsmædler, indtil een af
 Kongens Sonner tog et Stegebeen og fastede ham
 det i Panden. Da blev Vaulundur vred, greb det
 igien og hug det til Midudr saa at Siedereren, hvormed
 Kongen havde fastspændt Hielmen, brast, og den
 faldt ham af Hovedet. Giesterne sagde at det var
 en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kon-
 gen at han skulde lade ham føre med Fred tilbage
 til sit Buur. Men nu reiste Kongen sig og sagde:
 Ondt haver han alt noksom bedrevet, og er det Tid
 at han nu ogsaa faaer sin Straf. Fortalte dem der-
 paa sin hele Reise til Bierget og alt det Koglerie,
 som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde
 Skiebne. Da Giesterne det hørte, sagde de: at det
 var billigt sliq en arg og skadelig Trolld fik en
 skielig Straf. Hvorpaa Midudr sagde: Let kunde
 jeg berøve ham Livet, men liden vilde denne Straf
 være, da en saa uselig Krøbling maatte ansee det
 for en stor Lykke at døe. Da jeg desuden endnu ha-
 ver af Guld et klækkeligt Forraad, saa vil jeg lade
 ham leve, for at bruge ham; men for at han
 dog ikke skal sige at han ustraffet har tilført mig saa
 stor en Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort,

mine Trælle! og stunger ud hans ene Nie; thi han kan vel herefter arbeide ved eet Lys.

Alt hvad nu Baulundur søgte at bevidne sin Uskyldighed, saa hjalp det ham plat ud intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stunge hans Nie ud, da hun var øvet i Lægekunsten og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev nu bragt ud i et andet Kammer, affides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udstikke hans Nie. Da nu Baulundur saae hende komme og mærkede hvad hun havde istnde, da hævede han sin Stemme og sagde: Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Nidudrs Bold; og vel troer jeg at han laader det ikke blive derved, thi større Niding end han findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og skændige Malsyn. Men du, o Møe! vær ikke Freya, som laante dig sin Skønhed, ved at træde den bruneste Troldehex i Niflheim ind i Embedet. Det sømmer sig din fagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaae Blomster, som vøjer paa Marken, og ikke at føre et saadant skammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Nie. Lad dig derfor bevæge af

min Bøn, thi til dig værre det mig en'at bede, og lemlæst mig ikke mere end ieg allerede er lemlæstet. Jeg strænger dig høit ved alle Guderne at jeg er uskyldig i din Faders Gienwordigheder i Dag. Skjønt nu vel slige Ord burde have røket den meest glubende Bjørn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hancem det smertelige og forsmædelige Saar. Efterat hun nu altsaa først havde befalet een af Trællene at holde med Haanden over hans andet Nie, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Niet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efter at hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Nieblik taug Baulundur stille, og sad i dybe Tanker henstunken i sig selv; Hvorpaa Trællene atter førte ham over til Sævarsted.

Da nu Baulundur igien sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Nie over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukede han og sagde: Ti Gange værre end før er jeg nu tilredt! Mere og mere lemlæste de mig, og min Harme bliver daglig ligere en Qvindes asmrægtige

Forbittrelse. Hvad Havfruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedfaldne Siel med et dunkelt Haab, men Midudrs Nidingsfærd og hans Datters Grumhed har udsløttet det igien, og er mit eneste Ønske kun nu, ved en hurtig og brad Død, at komme til Odin i Valhalla, eller i det Mindste med de forløste Erælle til: Thor i Trudvanger. Men først I trende dybtstirrende Moer! Du Urd! Og du Barande! Og du Skuld! Hevn! Hevn over Midudr og hans ganske Huus!

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis fjerne og halv hændede Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siels Øre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udsløttet af Tidens Haand; — maa nu vel det ansees for et besynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun indvortes er sat, det seirer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nødens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Vaulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrøvelige Tanfer, da han ikke kunde sove, at han fra sit Vindue saae tvende røde Lys langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned, henimod hans Taarn. Da

han mærkede det, sagde han: Sikker er dette atter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforståelig sælsom Gang at bevæge mig til at beholde Livet, og saaledes længer at bære min Ulykke. Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Nøsten hørte han at det var Konning Midudr's Søner, Gram og Skule. Skule sagde til Gram: Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud hvad os godt synes, saa ville vi slaae ham ihjel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem. Da Baulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpsleben Brudeøre, som laae ved Siden af ham, og glemte den bag sit Sæde. Derpaa traadde Kongens Søner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gik henimod Baulundur og sagde: Vor Fader, Konning Midudr, er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilstæder ham at give os, sine Ægtebørn, hvad os tilkomme, saa ere vi selver i Nat hidseglede, for at bemægtige os noget af Skatten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihjel. Baulundur sagde: Kiære Herrer og Kongesøner! Vel haver Arbeid og Elendighed næsten ganske nedbrudt saa-

vel mine Siels- som Legemsfræster; men dog ha-
 ver Ulykken endnu ikke gjort mig saa vanvittig, at
 jeg skulle sætte mig imod Eders billige Forlangen-
 de, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte
 mig. Hvorfor jeg strax her flyer Eder Nøglen til
 Kisten, samt gjør Eder den forlangte Sed, i de høye
 Gunders Navn, at jeg ikke skal forraade Eder. Hvor-
 paa han flyede dem Nøglen, og sagde: Aabner den
 Kiste der staer her jevnsidez mig; der vil I til-
 fulde finde Maalet for Eders Ønsker. Brødrene
 toge nu Nøglen og aabnede Kisten, i hvilken der
 laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax
 saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte
 Skatten nøiere og mætte deres Øine derpaa, satte
 sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over
 Kisteranden. Da Vaulundur det saae, greb han
 pludselig sin Øxe, løftede den høit op og slog med eet
 Hug begge Hovederne af de tvende Brødre, saa at
 de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede til-
 bage hen ad Gulvet i det udstrømmende Blod.
 Derpaa lukkede Vaulundur Kisten til og sagde:
 Mætter nu Eders Øine! Hvorpaa han grov et dybt
 Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de døde
 Skroppe. Da han nu af de tvende Brødre havde
 hørt, at Konning Midudr var paa en Reise, hvor-
 fra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa In-
 gen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han:

Skient denne Slange-Æt fra Niffheim ganske har berøvet mig min Kraft og min Dannished, og gjort mig til en verkbruden Træl, ja forenet sig, for med onde og skammelige Ord at bespotte mig og forsøge min Skiendsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyselig Hevn; haaber ogsaa at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviiis Nornerne give mig paa at de ikke have lukket deres Dren for mine hævuraabende Bønner. Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog Hovederne ud, hvoraf han saugede Hiernesfallerne og blegede dem i Solen, hvorpaa han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og sieldne Driffekar. Lindserne i deres Mine vidste han ved Tilfætning paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattede dem, som om de kunne været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Midudr kom hjem fra Reisen og besøgte Gaulundur, forærede denne ham Driffekaalerne, og sagde, at det var et Par sieldne Muslingeskaller, som af Gøen-vare drevne ind under hans Bindue paa Holmen, og som han med stor Besværlighed havde faaet bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med

Dienstenene; men Halsbaandet med Tænderne gav han Baudvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af sieldne Akenodier.

Da nu Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd een Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Midudr fuldt og fast at de vare druknede, paa en liden Søefart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemmeste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Grav-øl. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den første med Arm- baandene, den anden med Halsbaandet, og desforuden med den skønne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han fordem havde taget af Baudvilds Baand, i Vaulundurs Gaard. Giesterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen, samt hans Hustru og Dotter havde at fremvise, og blev der drukket svarligen til langt ud paa Natten. Men ved Midnats, ret som Haugen gvel, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Midudr, som just vilde sætte een af Skaalerne til Munden, følte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive fied af at betragte de skønne

Armsmykker, folte pludselig den græffeligste Smerte i sine Dine., tilligemed en stor Forfærdelse; thi ved de døsiges Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Edelstene saa sælsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Datter, som sad med Halsbaandet, folte sig ogsaa paa eengang overvæidet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne pludseligen maatte bryde op, og de kongelige Frænder lagde sig tilsengs, hvor de dog ingen Husvælelse nøde, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag feilede dem aldeles Intet; de troede altsaa at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igiennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afklæden i Aftes, havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm. I de heftige Tandsmertes havde hun i Søvne stødt Armen mod Væggen, og bruffet nogle Zirater istykker paa Ringen. Da den nu var giort overmaade kunstigt og var af stor Værdie, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som var en hidstg og grum Mand; ligesaa lidet turde hun sige Moderen det. Da det nu lakfede mod Avel, gif hun ud i Lunden, som omfrandsede Strandbredden, fra hvilken hun kunde see over til Baulundurs Tangetaarn. Ak! tænkte hun da, dersom jeg nu ikke havde tilføiet denne Træl saa

stor Forsmædelse, saa kunde han nu vel hielppe mig. Men da Baudvild forresten besad et mandigt og uforsagt Sindelag, saa tænkte hun videre: Jeg vil, naar det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par smaa Aarer, roe mig selv over til hans Buur, og true ham til at giøre mig Ringen istand; sætter han sig derimod, da skal jeg vel vide at hævne mig, og vil det ikke falde mig vanskeligt at tvinge en lænkfet Krøvling. Da det nu var bleven temmelig mørkt, og hun ikke behovede at frygte for at blive seet eller forstyrret, satte den modige Baudvilde sig i Baaden, der var lænkfet til en Pæl ved Stranden, og til hvis Laas hun havde listet sig Nøglen; roede sig derpaa uforsagt og rolig ud paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Wei, hævdede en gammel Nøkke, med et langt Skieg af Tang, sit Hoved op over Havfladen, i det han med den ene Haand standsede Baaden; og qvad:

Havet er bedrageligt!
 Mere bedragelig
 Fangen Mand's Troe.
 Ey han bøder paa
 Brustne Smykke,
 Snarere røver han
 Dig et bedre!

Baudvild slog den gamle Nøkke med Aaren paa Hovedet og sagde: Synk tilbunds Tang - Skieg! Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller de Værker hvorigiennem de ofte ligesom advarer Menneskene. Saaledes kom hun da nu til Baulundur's Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tilløstet Nøgle. Neppe havde Baulundur seet hende, førend der strax opstod et Anslag i hans Hoved, hvis Tværksættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hævn. Tilstalte han derfor Baudvilde meget venligen, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at giøre Smykket istand igien; men for at Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han: maatte hun træde Blæsebælgen. Baudvilde sagde: Hvoraf kommer det at disse Blæsebælge ere overstænkede med Blod? Baulundur svarede: Det er af et Par unge Gælhunde, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det. Bad hende derpaa træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde fryset døsiggiørende Urter. Dette uddrak hun flux, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk og faldt strax i Sovn. Da nu Baulundur mærkede at hun sov fast nok, filede han Lænkerne af sig og fik sin Billie med hende, hvorpaa han sagde: Gaf nu hiem til din Fader og siig ham, at nu doer Baul-

undur rolig og trost; thi skönt han paa en skændig Maade har tilredet og svækket mig, og berøvet mig alt mit Gods, saa har jeg dog midt i min Afmagt hævnnet mig over ham og hans Æt, paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drifkeskaaler han saa begierlig fylder med Misd og lader vauke omkring, naar han har Gæster hos sig, ere hans fisdelige Sønners, Grams og Skules, Hiernefaller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedgravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubetydelige Mænd, heller ikke var hans Skierlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Død for Hevn nok, mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilføiet. Men nu er jeg noksom og tifold hævnnet! Thi du, som berøvede mig det kostelige Silenodie mit halve Syn, uagtet min ynkelige Bøn, dig haver jeg nu berøvet det som kosteligere er. Og neppe vil nu Noget af de mægtige Konger, som din Fader i Tanerne haver anseet for dine Beilere, faae Lyst til at ægte dig, der er krænkert af hans ussleste Træl.

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt og sagde: Disse tykke Mure have ligesaa lidet Tunger, som Dine. Hvad der er skeet bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn, faer altsaa uhævnet til Mis-

heim, Forræder! Hvorpaa hun tog et Spiud og stak med det efter Vaulundur. Men Vaulundur undgik Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fødder og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lukkede han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter, samt sin Hevn; hvorpaa han opstillede den saaledes at den maatte falde Midudr i Minene. Da det var skeet greb han Spiudet og raabte: Nu er min Time kommen! Hvorpaa han satte det mod Væggen for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsaget med Strængeleeg; og skjønt det allerede var høi lys Dag, og Himlen var reen og blaae uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, funklende Stjerne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække; ligeledes blev han, til ikke liden Forundring, i det klare utaagede Veir, en stor og i alle Farver stærkspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stjernen glimte, og sank ned i Havet, ligesom hans Buur. Vaulundur glemte ganske sit Forsæt, ved dette saare skjøne og høist behagelige Syn, og steg op i Vinduet. Her vorte nu hans Forundring ydermere. Thi Blomsterknopperne hiffet paa Jordtungen, som i den tidlige Vaar nyligen vare brudte frem, udfoldede sig synligen mere og mere, alt som Stjernen kom nærmere; og skjønt der var et langt Stykke Wei mellem

Saarnet og Jordtungen, saa kunde han dog for-
 nemme den søde Lugt af de unge Roser, som aab-
 nede sig ved Stiernens Glands. Endelig, da den
 var kommen mod Enden af den dalende Regnhue,
 saae han, at hvad han havde taget for en Stierne
 var Freyas straalende Guldfarm. Paa Karmen
 sad den høye Ulynia selv, i al sin Pragt og Herlighed,
 og ved hver Side af hende tvende Møer, som han
 endnu ikke kiendte. Freya selv havde et stort, blaat,
 bølgende Klædebon om sine hvide Skuldre, som
 slagrede langt tilbage og tabte sig i den rene Him-
 mel. Møen paa venstre Side havde en underlig
 Dragt af friske, sammenhæftede Blade og grønne
 Strandse; men den, der sad paa høire Side, var iført
 en rød Dragt. Baulundurs Hierte bankede høit.
 Thi meget ligere tyktes ham de trende Gudin-
 der paa Guldfarmen at være Guldklumpen med
 Edelstenene, han og hans Brødre forðum havde
 fundet i Finmarken, end Møerne, paa Marken
 med de gule Blomster, havde været. En Skare af
 hvide, lyse Alfer omsvævede Karmen, medens den
 bevægede sig frem; Noale af dem spillede, Andre
 sang, atter Andre frembragte en mild Kiolning,
 ved at slagre med de brede Svanevinger. For Kar-
 men vare tvende store Wildfatte, der i Vext og Ud-
 seende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa
 en sindrig og billedriig Maade gave tilkiende, hvor-

lunde det sømmer sig Vellysten at være den rene
 Elskovs Slave, i det den tillige, ved sin ubændige
 Higen, skynder den frem. Da Skarpen var kommen
 til Regnbuens Ende, blev Vaulundur hartad for-
 færdet; thi det lod som om den vilde styrte sig ned
 i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham
 snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og
 Qvinde skjøde sig op fra Havsens Bund, omringet
 af mange skionne Havfruer. Den anseelige gamle
 Mand var Havguden Ægir, Qvinden hans Hustru
 Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døttre.
 Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk al-
 vorlig Mine og et Næt i Haanden, hvori hun fan-
 gede de druknede Mænds Legemer, havde idag ikke
 dette Næt, og saae mild ud. De unge, smidige
 Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettede
 med Siv, og snoede sig rundt om deres smeffre
 Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Hen
 paa denne Hval førte Freya fra Regnbuen. Hvor-
 paa Alferne gave sig til at flyve oven omkring
 hende, men neden omkring svømmede Havfruerne,
 blandt hvilke Nogle greb i Harpen og sang, hvilket lod,
 som naar milde Vaarbølger slaer op paa Strandbred-
 den, søger tusinde Udveie tilbage, giennem de smaae
 runde Stene, og skummer imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Vaulundurs aabne
 Fængselsdør, med de skionne Qvinder, der sadde ved

Siden af hende, hvoraf Baulundur, da de komme nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebon at være hans kiere Hustru Alvilde; funde derfor ikke tale, men stod blot maaløs med udstrakte Arme, i det Taarerne runde ned af hans blege Kinder. — Da nu Karmen var kommen lige for Trængseløren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa Freya steg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Baulundur og sagde: Din Trængselstid er nu forbi, Baulundur Finneson! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hævnnet, men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogentid siden spaaet af en Havfrue, og vil du erindre dig hvad hun sang om Farverne, om Kierlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rødme og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde røbe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Hlidskialf, paa min Forbøn, nu skienker dig for din hele Livstid; og naar du eengang døer, da skal hun tage dig i sine kierlighedsfulde Arme og svinge sig op med dig til Valaskialf, hvor du skal smedde straalende Drikkehorn og Harnisser for Guder og Einheriar! Derpaa vinkte Freya den skionne Dvin-

de frem, i den sælsomme grønne Dragt af sammen-
 fattede Blade. Hun havde en af Jorden opgravet
 Rod i den ene Haand, og en skarp Kniv i den Anden.
 Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaae Skiver
 af Roden og lagde dem paa Vaulundur's over-
 skaarne Ankelsener, samt paa hans udstukne Die; der-
 paa tog hun nogle Blade af sit Skjort og lagde der-
 over, hvorefter hun aandede derpaa. Da sagde
 Vaulundur: Nu føler jeg fuldvel at den hulde Eyr,
 Lægefunstens milde Dija, haver lagt Haand paa
 mig. Freya smilte i sit himmelblaae Klædebon-
 og sagde hertil: Naar Sielen har en vis og vir-
 kelig kier Gienstand, da kan Eyr læge, og Freya
 lykfsaliggjøre Hjertet i dennes Følgeffab; men uden
 den maatte de hver for sig blive grumme Valky-
 rier, som Svanhvide og Alrune, der ikke lade sig
 noie med blot at dræbe paa Balpladsen. Da hun
 havde sagt dette, traadde hendes Nøe, den hin-
 blide Siøfna frem, med de hulde Blik og de halv-
 tillukkede Dienlaage, og med Balmuefrandsen over
 de mørke Lokker. Hun rørte med sin Finger ved
 Vaulundur's Øye, hvorpaa han faldt hen i en mild
 Søvn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet,
 hen i en frisk Løvhytte midt i Skoven. Baudvilde
 løste de af hendes Baand og lod Baaden drive til Land.

Vaulundur sov nu sødt; men hen ad Dagnin-
 gen havde han en underlig Drøm. Det kom ham

for, som om han laae i sin kiere Hustrue Alvildeſ
 Arme, og at i det samme Slagſidur og Eigil traadde
 frem for hans Seng, med bedrovelige, blege Kinder,
 blodige, og med ſammenfoldede Hænder, ſtirrende paa
 ham. Da de ſaae hans Lyksalighed ſmilte de, og
 han mærkede det var dem kiert. Slagſidur, den
 Ældeſte, ſtod ham nærmest, og bøiede ſit Hoved hen
 over hans Leie, beſtandig vinkende, ſom om han vilde
 tilkiendegive ham Noget. Eigil var længere borte.
 Han havde ſat ſig paa en Steen udenfor Hytten, og
 talde uophørlig; men ſaa ſagte, forvirret, og Ordene
 ſaa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke kunde
 forſtaa et Ord. Da nu Baulundur vaagnede,
 fandt han ſig virkelig i ſin kiere Hustrue Alvildeſ
 Arme. Men i det han hævede ſine Dine i Veiret,
 ſaae han over ſit Hoved en grøn, ſtor, gængende Green
 af Lovhytten, netop i ſamme Stilling, ſom han troe-
 de at have ſect ſin Broder Slagſidur, og ligesaadan
 vinkende. Eigil talede endnu beſtandig de forblum-
 mede, ſagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Da
 nu Baulundur vendte ſit Hoved til Udgangen af
 Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet An-
 ledning til Foreſtillingen om Eigil, var et lidet Kil-
 devæld, ſom riſlede lige forbi Hytten. Over alt
 dette kom Taarerne Baulundur i Dinene; thi han
 havde elſket ſine Brødre høit, og gierne ønſket dem
 den ſamme Lykke, ſom han nu ſelv beſad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde omfavnet sin Husbonde sagde hun: Udentviol, kæreste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Søvn, og ved dine forrige Kræfter. Gaf derfor nu hen til Nidudrs Gaard. Han sover endnu, og veed Intet af hvad der er hændet. Men paa det at Ingen skal kiende dig, og hindre dig Giennegangen, men holde dig for een af Kongens Tienere, saa tag denne Raabe over din Rustning. Siig ham derpaa at Vaulundur er brudt ud af sit Fængsel, og spørg ham hvad man nu skal gjøre? — Om dette Forslag syntes Vaulundur vel. Han klædte sig i sit Harnisk, tog derpaa Raaben over sig, og kom saaledes uforhindret ind i Kongens Sovestue, da Drabanterne ved Døren holdt ham for at være een af hans Tienere. Vaulundur traadde frem for Kongens Seng. Nidudr laae og sov og skielvede i Søvn. Vaulundur raabte: Vaagner op, Kongning Nidudr! Nidudr vaagnede og sagde: Hvo vover at vække mig af min kongelige Søvn? Vaulundur sagde: Bredees ikke, men en sælsom Hændelse er skeet igaar, som maatte mældes Eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Vaulundur, saa var ikke det skeet, som nu er skeet. Nidudr sagde: Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham midt i hans Uffelhed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk

Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser og Tænderne klapper i min Mund. Vaulundur sagde: De Muslingeskaller disse Skaaler ere giorte af, vare dog intet imod de Perler, som de have hvælvnet over, thi de vare Eders Søners Vandeskaller, Herre! Ders Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Vaulundurs Bærsted, men Eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bølger dog ikke vare nok til at astvette hendes Skamplet. Derpaa fortalte han hannem vitløstigen alt hvad hændet var; kastede derpaa Raaben tilside, drog sit Sværd og raabte med høy Røst: Og nu er jeg selv kommen herhid, du Niding! for at give dig dit Banesaar! Hævede derpaa sit Sværd for at slaae Nidubr ihjel. Men Nidubr var alt død af Skræk; og foer saaledes til Hel, hvor han nu betales, for alle sine Ildgierninger.

Vaudvilde, da hun vaagnede, styrtede sig i Søen, men Dronningen tog Gift til sig, da hun hørte hvad der var skeet. Herpaa udraabte Almuen Vaulundur til Konge over alt Nidubrs Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og sindrig Regent, som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graae Alder, og ligger begravet i en Høi, midt i Ulfsdalen, hvor hans Gaard skal have staaet. Inden i Høien finder man, endnu den Dag i Dag, en firkantet Bygning af store Kampestenene. Paa Stenen

mod Norden, er der udhugget en Mand, med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Død, da man troede at hans Hustru Alvilde, efter Freyas Tilsagn, havde hævet hans Siel i sine Arme op til Valhalla. Alle Smedde, naar de foretog sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Vaulundur; og havde man for nogle hundrede Aar siden i Everrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Vaulundur smeddede Sværd, med de blaa Edelstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den dierveligen; men nu har det længe været borte! — Hermed endes Vaulundurs Saga.

Aladdin,

eller

Den forunderlige Lampe.

Et Lystspil.

Personerne:

Sangvinitas, Prolog.
Soliman, Sultan i Persien.
Zulima, hans Hustru.
Sulnare, deres Datter.
Stor-Beziren.
Calladin, hans Søn.
Mustapha, Cirædder.
Morgiane, hans Kone.
Aladdin, deres Søn.
Noureddin, Troldmand.
Hindbad, hans Broder.
Celim.
Eindbad.
En Jøde.
En Christen Kiebmænd.
Bedreddin, } Kiebmænd.
Ali, }
Sulnares Amme.
En Urtekræmmer.
Ali Baba, Stiernetpder.
En Staldkarl.
En vagthavende Dfficer.
Første Vagt.
Anden Vagt.
En gammel Kiebmænd.
En Koppersmed.
Beddelen og hans Dreng.
En Karl.
En gammel Mand.

Morgianes Bærf.
En Apotheker.
Sultanens Hofnar.
En Persisk Digtter.
Fatime, en hellig Kone.
Caravane.
Pilgrimme, Abdaller og Calendre.
Goldater. Pøbel 2c.
Lampens Land.
Ringens Land.
Paribanou, Seernes Dronning.
Tvende Biergpiger.
Sympha.
Zephyr.
En Faarefjelling.
En Spindelbæb.
Første Alf.
Anden Alf.
To Fugle.
Nattergaler.
Chor af Lampens, Ringens og Biergets
    Aander, af Alfer, Gandfigerinder
    og Fugle.
Phantasia, Epilog.

P r o l o g.

S a n g v i n i t a s

træder frem og siger:

Du Nordens mørke Møe, Melancholia!
 Som sidder hisset paa det tykke Bundt
 Af Krøniker fra Island, gamle Digte
 Fra Danmark, med en Harpe i din Haand.
 Af Bjørnesener og af Egetræ,
 Modtag idag et lille kort Besøg
 Her af din Søster, af Sangvinitas,
 Den ældre, muntre, morgenlandske Datter.

Glem for et Nieblif, du vorne Møe!
 Tilsøret, rank og ædel, svøbt i Maar,
 Din dybe Tungfjind. Vaagn af din Erindring
 Om Frode, Athelstein og Tryggvesøn.
 Husk at den Sidste tyede hen til mig,
 Da Rygen havde lært ham elske Cypern.
 Stir heller ey saa taareblandt til Skyggen
 Med den tredobbelt- tunge Demantskrone,
 Og til hans Fader, med et spaltet Skjæg,
 Der delte sig til England og til Danmark.
 O glem at en Forvorpen sprængte siden
 Knuds Kiste, og adsplitted skammeligt
 De hvide Been. Er det dig ey Triumph nok
 At Britten regner kun fra William Conqueror?
 Tænk heller nu paa Navnet Waldemar,
 Der blomstrede med Danmarks Ridderstid,
 Tag Saxo frem, og lad ham huldt erstatte
 Med spillende romantisk Farveblanding
 Det Store i din Snorros Overblif
 Paa Livet om de sneebedækte Fjelde.
 Erkiend min Skønhed, yngre, blege Gøster!
 Og mindes at din Knud, din Eyegod,
 Din Haarderaade, og saa mange Flere

Blev loffet af mit sydligmilde Blik.
 Thi Nordens Kraft er uden Ostens Ild
 Det samme som et hærdet Demant-Sværd,
 Der mangler en varmblodig Muffel-Arm,
 For stærkt at svinges. Blomsten, sund af Froe,
 Til Solen trænger, for at giennemglødes;
 Og bliver der for langt et Mellemrum,
 For Afsianerne til Norden drage,
 For at forædle Slægten, varme den —
 Da bliver Slægten, som du seer desværre!
 En Blomst, forlængst engang fra Syden hentet,
 Men som vantrives Aar for Aar, hentarres,
 Blier bleg af Farve, søvrig, mat — og døer.
 Her ruller jeg fortrolig op for dig
 Mit rigeligt indspængte Blomsterflor;
 Som Ostens Æther let og giennemsigtigt
 Udruller jeg det paa dit sorte Skiold,
 At det kan laane det en hellig Grund
 Af nordisk Aftendæmring.
 Og finder du ey i det hele Billed
 Alt hvad der turde høre til mit Rige,
 Blier undertiden Farven mere mat,
 End Straalerne fra Orienten taaler —

Da tilgiv Kunstneren, som malte det.
Erindre dig, det var din Søn, min Søster!
Der saae det Hele, skjønt med henrykt Aand,
Dog giennem dit, sin Moders, Sørgeslor;
Og harmes ikke over den Natur,
Der sødt har bragt ham til at elske dig!

Første Akt.

Isbahan.

Et lidet fattigt Bærelse.

Mustapha sidder paa et Bord og syer. Morgiane
spinder Bomuld.

Mustapha.

Nu Morgiane? Gover du igien?

Morgiane.

Nei Mustapha! der gjorde du mig Uret.
Jeg sad og læste just min Aftenbøn,
Og lukte Dinene fast i, for en
At blive adspredt. Det er ellers silde.

Mustapha.

Hvad silde? Kom mig en med saadan Snak!
Jeg siger det er tidlig. Hvem er Herre
I Huset her? Du eller jeg? Du er
Et Murmeldyr. Er det nu Tid at læse
Sin Aftenbøn, for fattig Folk som vi?

Morgiane.

Hvad kan det skade at man er gudsfrygtig?

Mustapha.

Meer end du troer. Imens du læser, seer du!
 Saa spinder du en Bomuld. Af din Bøn
 Kan vi en leve. Faaer man Brød for Bønner?
 Hvad? Kan man kobe Kød for dem paa Torvet?
 Jeg er en gammel Mand — min Kraft er borte.
 Jeg kan en længer sye saa flink som før.
 Du er min Medhielp, seer du! Det vil stige
 At du skal rappe dig og hielp mig.

Morgiane græder.

Jeg hielper dig med Alt jo hvad jeg kan.

Mustapha.

Nu nu, græd ikke. Jeg er god igjen!
 Du er en slem, du kunde være værre.
 Da jeg var vel ved Magt i gamle Dage,
 Da var jeg selv en for du skyldt være
 For meget med. Da bad jeg selv dig skaaue
 De hvide Hænder og det smukke Ansigt
 For Solen. Men saa gaaer det nu i Verden!
 Nu er Forgyldningen af dig, og jeg er fattig.
 Nu maa du spinde. Ellers gaaer det galt.
 Det er en blot os selv, den lange Lommel,
 Som driver om og gjør slet ingen Nytte,
 Ham skal vi ogsaa føde.

Morgiane.

Altid har du

Saameget nu imod den stakkels Dreng.
Han er saa ung, og med hans varme Blod
Er man en skicket til at sidde stille,
Med Benet overfors den hele Dag.

Mustapha.

Men at gaac om med Armen overfors
Den hele Dag, dertil er Blodet foldt nok.
Hør Morgiane!

Morgiane.

Nu saa vær dog rolig.

Der kommer han.

Aladdin

kommer ind.

God Aften, Fader!

Mustapha.

Ja

Jeg skal godastne dig, din lange Slynge!
Har du nu drevet hele Aftenen om
Paa Gaden med de andre Dreng? Hvad?

Aladdin.

Nej Fader! Jeg har ikke drevet om.
See her er Penge fra den rige Kiobmand,
For den violblaa Silkefastan. Manden
Var ikke hjemme selv, men som en Dreng

Har jeg frie Udgang i det hele Huus,
 Og naar jeg kommer der engang iblandt,
 Kan jeg en slippe fra hans Fruentimmer.
 Du hellige Prophet! hvad dog de Piger
 Er deilige. De gjorde Løier med mig,
 Og spurgte skiemtvilts om jeg ogsaa vel
 Forstod mig noget paa min Profession?
 At jeg nok var den rette Skrædder, jeg!
 Jeg svarte dem, at dersom de tillod det,
 Saa tog jeg Maal strax af dem allesammen.
 Dertil var de nu alle villige,
 Og bragte lange Strimler af Papir.
 Da skulde I kun seet en Maalen, Fader!
 Om Armene, om Livet, og om Barmen.
 O hvor det dog er skönt at være Skrædder!

Mustapha.

Ja jeg skal skræddre dig! Ja jeg skal skræddre
 Dig Kieltring.

Vil springe ned af Bordet, men glider og er færdig
 at styrte.

Al du hellige Prophet!

Hielp! Hielp! Jeg glider. Hielp! Jeg brækker Halsen.

Alladdin hjælper ham.

Ja saadan er det at forhaste sig.

Mustapha

med indlidt Forbittrelse.

Min Søn! Tag mig den Ulen, som der hænger.

Aladdin rækker ham Alnen. Mustafa bugger efter ham; men Aladdin springer tilside, saa at han slaer Bomuldstotten paa Morgianes Hof ned i Lyset. Aladdin løber ud.

Morgiane,

som vaagner af den Tørn, huu nylig var falden i,
seer Totten brænde og raaber:

Brand! Brand! Brand! Ispahan! Brand! Ispahan!
Den store Hovedstad i Persien
Staaer i lys Lue.

Mustapha.

Nej, det er for galt.

Jeg gamle Mand, det holder jeg en ud.
O stemme Skarn! Du liderlige Fugl!
Som en vil staae imens man straffer ham!
Som skiller mig ved al min Næring, hos
De rige, de mistænkelige Kjøbmænd;
Som — Morgiane! Er du fra Forstanden?
Du sidder stille og laer Totten brænde?
Sluk! Sluk! Om du saa aldrig slukker meer.

Morgiane ganske forstyrret.

Sluk! Hvormed skal jeg arme Kone slukke?
Her er jo ingen Sprønte eller Brandspand.
Af! Af! min Bomuld! Af min Spindeløn!

Hun gaar i Forfrækkelsen hen og tager den Silkekædning, som Mustapha nylig har syet paa, og kaster over Ilden.

Mustapha.

Men, nu er det forbi. Kafftanen brænder!

Jeg mægter ikke at betale den.

Jeg arme Mand. O Himmel! jeg faaer Ondt.

Gynker i Morgianes Arme.

A f r i k a.

Et stort Værelse, opløst af en dæsig Lampe. Rundtomkring paa Væggene hænge alle slags underlige Instrumenter. Udskillige Boghylder paa den ene Side. I Baggrunden sidder

Moureddin Troldmand,

i et langt sort Klædebond, med et Agelstierf om Livet, bemalt med hemmelige Tiffre. Foran sig paa et Bord har han en liden Kasse staaende, fyldt med fint Sand. Han sidder meget fordybet og hensunken; tegner Punkter i Sandet med en Ibenholdts Griffel, forbinder dem med Streger og punkterer. Pludselig bryder han ud:

En Skat! En fælden Skat! — I Verden ingen
Gaa stor. — Udi en Hule. Hvor? — I Asien!
Og hvor i Asien? — Ved Isphanhan!
Dybt under Jorden; i en hvælvet Grotte;

Indkrands af Bierge. — Hellige Prophet!
 Hvad Hemmelighed aabenbarer sig
 Her for min Siel! Saa lykkes det mig dog,
 At efter fyrgetyve lange Aars
 Utrættede, vedholdne, strænge Flid
 I Midnatsstunden — Stille! Lad mig see:
 Hvad er det for en Skat? — En Kobber-Lampe!
 En gammel, plump, anløben Kobber-Lampe!
 Hvori bestaaer dens Kraft? — I Taager skjult!
 Det seer først Ehermanden. Og skal jeg
 (Min Tunge knap af Frygt og Haab indlænket
 Her mægte fan at tale Ordet ud)
 Skal jeg da blive denne Ehermand? —
 Det fine Sand, som Vandet, sammenruller,
 Og efterlader ikke Gristens Spor.
 Utydeligt! — Dog stille! Kunde Vølger
 Sig taarner i det tørre Hav, som naar
 En Stormvind gaaer i Biledulgerid.
 Hvad sige disse Toppe? — Jeg skal hente
 Hin gamle Digters Bog, som staaer paa Hylben,
 Nær i Galen. Paa den første Side
 Mit Die falder, naar jeg slaaer den op,
 Jeg læse skal. Det bringer mig paa Spor!

Han gaaer langsomt hen, tager en gammel Foliant,
 slaaer den op, og læser paa den første Side, han
 træffer:

Gælsomt er Lykkens Gaver rundt fordeelt,
 Som Funter er de spredt fra Syd til Norden,
 Og saare Saa besidde Lykken heelt.

Hvert Blomster har sit eget Sted paa Jorden,
 Hvor Druens Blod er varmest, lurer Død,
 I hule Jordbund buldre Lyn og Torden.

Blandt Ostens Palmer mellem Frugten, sød
 Sig Brillenslangen under Løvet sniger,
 Og Giften bluffer giennem Blomsten, rød.

Fra kolde Nord snart varme Sol bortviger,
 Men uden Jordskielv, uden Gift og Pest,
 Modtørstig Rugen groer for stærke Kriger.

Naturens muntre Søn er Lykken næst.
 Hvorefter Nattens Grubler flittig grunder,
 Naar Solen slukkes i det blege Vest,

Det finder han med Lethed ved et Under.
 Fast ubegribeligt ham Lykken gaaer
 Imøde, mens han sødt og sorgfrit blunder.

Og deri Lykken netop jo bestaaer,
 At den umiddelbar, ved skjulte Kræfter,
 Hen til sin elskte Gienstand sikkert naaer.

Den kommer selv, den vil en gribes efter.
 Det hjælper lidt kun at du søge vil,
 At du din Tanke paa dens Ankomst hæfter.

Du griber — Haabets Dor sig lukker til.
 Hvis en umiddelbar din Lod er falden,
 Da blier du for din Higen kun et Spil.
 Da hjælper en din Forfæen og din Kalden.

Han lukker Bogen langsomt.

En Dødelig har skrevet dette Digt.
 En ringe Sanger, uindviet i
 Naturens helligste Mystorium.
 Mild aabner den for mig sin skjulte Skat.
 Var det for strax derpaa at spotte mig,
 Af qvindligt Lune? Nej! Den vise Røst
 Var ingen Spottefugls; dens rene Lys
 Er ingen Lygtemand, som leder vild.
 Alvorlig, blid dens Singer peger hen
 Til Skatten, som den huldt for mig oplader.
 Men jeg forstaaer hvad, mystisk underlig,
 Den, og en Sangeren igiennem dette
 Umodne Digt, mig giver at forstaae.
 Udsprede er Jordens Kræfter, mange Hænder
 Torenes maae at lette svare Byrder.
 Mig givet blev, med dyb, skarpsindig Aand,
 At skue i Naturens Underste,

Men det udvortes Redskab er jeg en.
 Naturens muntre Søn (en melkeblods
 Natur, hvis rene Pattigdom paa Tanker
 Har alle Kræfter spart til Kød- og Blod)
 En ung ensfoldig Dreng skal hielpe mig,
 Skal tage Skatten, næsten som i Søve,
 Og flye mig den, uklog paa dens Værdie.
 Er det ey saa, du store Salomon?

Han sætter sig atter til at punktere.

Ja det er saa! En Ild med Røgelse
 Skal giøre Hulens Indgang fiendelig;
 Og en rødmosset, uopdragen Dreng,
 Som ved et Lotterie hist i Europa,
 Skal trække Lodden ud, til min Gevinst.
 Tak være dig, du mægtige Prophet!
 Min Siel er mat af sin Anstrængelse.
 Min Lykke fundet er. Det trætte Legem
 Til Hvile stunder. Godt kan slumres nu.
 I Morgen staaer jeg paa mit blotte Ord
 I Asien; og inden Overmorgen
 Staaer jeg med Lampen, Jordens bedste Stierne,
 (Som Himlens lykkelige Stierner skienkte mig)
 Her atter i min Haand.

Gaaer.

I s p a h a n.

Mustaphas Stue. Mustapha ligger Liig. Morgiane og hendes Naboesker staaer omkring Kisten.

Morgiane.

Endnu engang, hav Tak, I gode Qvinder!
 Som hialp mig med min stakkels gamle Husbond.
 Han er nu død! Ak hellige Prophet! Græder.
 Han sidder aldrig meer paa Bordet der,
 Og syer og skiender paa mig for min Søvn.
 Nu sover han langt stærkere end jeg.
 Hav Tak, min gode Mirza! Du Amine!
 Hav Tak! Ifald Propheten skulde kalde
 Snart een af Eders Mænd, skal Morgiane
 Sig vise redebon, som I har viist Jer,
 Med Baskning, Tvætning, Kistelægning, Pynkning.
 Ak Allah! Tænk, det Taft han ligger i
 Det blev hans Død. Han vilde slaae Aladdin,
 Saa slog han i min Bomuldstot; den faldt
 I Lyset; jeg, forskrækket af min Søvn,
 Sprang op og vilde slukke Ildbranden;
 Men da jeg ikke kunde stille Gort
 Fra Hvidt, i Angsten, tog jeg Silkefiolen
 Og vilde slukke med. Min arme Mand!
 Bleg sank han i min Arm, og døde fort
 Derpaa af Skræk. Græder. Du gode, gamle Mand!

Nu, den Bey skal vi alle gaae. Men Himmel!
 Det er dog tungt — og paa en saadan Maade!
 Aladdin er en Galgenfugl! — Farvel
 I gode Qvinder! Hisset kommer alt
 Ligbærerne. Jeg holder det ey ud.

Ligbærerne komme.

Mit Hierte brister! — Af I gode Mænd!
 Saa tag da Kisten, men tag ey for haardt.
 Det er en gammel Mand, af bær ham varlig,
 Han taaler ikke mange flere Stød.
 Og vend hans sølvgraae Hoved imod Mekka,
 Og Fødderne, foldt udstrakt, mod Medina.
 Endnu et Kys! Af hvor han ligger roligt.
 For foer han altid op. Det er forbi.
 Farvel min Mand! Min Mustapha! Farvel.

Ligbærerne gaae bort med Kisten. Qvinderne hyle
 over Liget.

G a d e.

Aladdin; en Hoben andre Drenge.
 I Baggrunden Moureddin, som giver Agt paa de-
 res Tale og Udfærd.

S e l i m.

Der er Aladdin! Saa, nu kan vor Leeg
 Begynde ret.

Aladdin.

God Morgen Kammerater.

Selim.

Hvor blev du af saalænge?

Aladdin.

Seer du vel,

Der var Begravelse her uden Byen,

Paa Kirkegaarden ved Moskeen hist.

Det maatte jeg først see. Det er saa morsomt

At høre Sungen, og at see dem gaae

Saa langsomt gravitetisk hen med Liget.

Selim.

Hvi har du ikke sagt mig det, saa var

Jeg gaaet med. Hvem blev idag begravet?

Aladdin ganske ligegyldig.

Min Fader.

Selim.

Hvad? Din Fader? Er han død?

Aladdin.

I Forgaarsaftes døde han.

Selim.

Og derom

Har du ey talt et Ord?

Aladdin.

Saa har jeg glemt det.

Selim.

Og serger ey?

Aladdin.

Nu har jeg Raad til det!

Selim.

Jeg mener en med Klæder, men med Sielen.

Aladdin.

En hvad! Den som vil sørge over Alting
Sik nok at sørge over. Han var gammel.

Sindbad.

Naa kom nu! Kom! Den rige Kiøbmand hist
Paa Hiørnet, vil idag igien udfaste
Tre Pomeranzer her, i Gramsetag.

Aladdin.

Ja jeg er med.

Sindbad.

Er du? Det troer jeg nok.

Der kommer alt den Fne. Vaerskoe, Dreunge!

En Pomeranz bliver fastet ud af et Vindue, Alad-
din griber den.

Selim.

Du er nu altid lykkelig.

Dre'ngene.

Fleer! Fleer!

En Pomeranz fastes atter ud, som Aladdin ligele-
des griber.

Aladdin.

Det var den Anden. Nu har jeg alt To.

Noureddin.

Som bestandig vilde
 Alt man sig Noget skulde tage for,
 Og ikke gaae paa Gaden om og drive.

Aladdin forundret.

Det er ham! Det er hans udtrykte Billed.

Noureddin omsavner ham.

Min Brodersøn!

Aladdin.

Hvordan? I er hans Broder?

Noureddin.

Hans kiødelige Broder! Muhamed
 Du hellige Prophet! Jeg troede længst ham død,
 Og haabed ey at træffe paa hans Slægt,
 Og nu jeg finder en saa vakker Yngling.
 Kom! Kom! Hvad hedder du?

Aladdin.

Aladdin.

Noureddin.

Rigtig!

Det skrev han froe mig til, da du var født.
 Ehi — hvad du sagde om Emiren nys —

Aladdin

undseelig og bange.

Ik! bryd Jer ey om det. Det faldt mig kun
 Saa ud af Munden, kiereste Herr Fætter!

Noureddin.

O kom Aladdin! Kiere Brodersøn!
Kom, bring mig til din Moer. Hun lever dog?

Aladdin.

Her boer hun! Her i dette lille Huus.

Noureddin.

Du hellige Prophet! Hvor Skiebnen fører
Dog Alt besynderligt i denne Verden.

De gaae ind.

—
S t u e.

Noureddin, Morgiane og Aladdin
siddet om et Bord, ved et velsmagende Maaltid.

Morgiane.

Hoistærede Herr Fætter! Kiere Svoger!
Broer Noureddin! (Tag ikke ilde op
Alt jeg saa dristig taler) Ney saa vilde
Jeg heller troet at Caucasus var sløiset,
Alt Solen havde tørret Euphrat ud,
End at min kiere, brave Ægtefælle,
(Nu er han i Prophetens Paradis,
Hvor unge Houris, smukkere end ieg,

Omfavner ham og flæer ham af og paa,
 Og stryger ham med Multum for sin Gigt.
 At lad dem det! Jeg er kun lidt jaloux)
 Men — hvad jeg vilde sige, fiere Svoger!
 Det kunde jeg, som sagt, dog aldrig troe,
 At Mustapha, det gamle stakkels Skrog,
 Var Broder til en saadan fornem Herre.
 Jeg har en beller i mit hele Liv
 Hørt Manden tale om Jer. Derfor troede
 Jeg ogsaa først — tilgiv min dumme Mistroe —
 At I nok var en Tyv, en Kieltringknægt,
 Som kom kun for at see paa Veiligheden.
 Men da jeg saa betænkte mig igien,
 At her var intet meer at stiele af,
 End paa en Banke Sand i Sahras Ørkner,
 Og da I nu lod hente Mad og Sherbet,
 Og gav os et saa herligt Traktement,
 Da bortsvandt al min Mistroe, fiere Fætter.
 Thi af! hvad skulde bragt Jer til at giøre
 Mig arme Kone, med min stakkels Dreng,
 Saameget Godt; var det en Slægtskabs Skyld?

Noureddin.

Ja fiere Svigerfke! Hvad jeg kan giøre
 For Eder, og for Eders gode Søn,
 Det skal jeg giøre som en ærlig Fætter.
 Hvi hundred Skiebnen mig bestandig i
 At høre om min Broders trange Saar?

Jeg skulde vist forlængst, med villigt Hierte
 Og med uskromtet Glæde hiulpet Eder.
 Dog skeet er skeet og kan ey giores om.
 Det hjælper ey at klynke over det
 Som ey kan ændres, lad os altsaa nu
 Betragte det Nærværende. Skienter. Aladdin!
 Kom Son, og drif mig til.

Aladdin.

God Taar, Herr Fætter!

Moureddin.

Siig altsaa, fiere Morgiane! nu
 Hvordan I har det? Hvoraf lever I?
 Hvad gjør Aladdin? Er han flittig? Har
 Han alt bestemt sig? Hvortil har han Lyst?

Morgiane.

At hvortil han har Lyst? At gaae paa Gaden
 Den hele lange Dag, at spille Skofsteen,
 Nærmest til Væg, Klink, Vind, og Soe i Hullet;
 At søle sig i Snavset, som et Svin,
 At rive Buxerne itu for Anæet,
 At slide Hul paa sine Albueærmer,
 At staaes, at bande, og at løbe gal.
 At, kiereste Herr Fætter! I kan troe
 At han har giort mig mangen Hiertesorg.
 Han gjør mig ey saa glad; det staaer jeg for!
 Det er min Son, det er mit Kiød og Blod.
 Han er en hæslig! Deilig rød og hvid,

Og Alle siger at han ligner mig!
 Men Sandhed maa for Dagen, om den saa
 Skal ud igiennem mine Sidebeen.
 Jeg spinder Bomuld hele Dagen, men
 Hvad vil vel det forslaae? Han gidder en
 Bestille — Gud forlade ham, det Skarn! —
 Gaameget som at kænne selv sit Haar.
 Alt ligger paa mig arme stakkels Kone!
 Han skulde være Skrædder, som hans Fader,
 Men af Gud bedre ham for Skrædd'r han er!
 Nej, der vil Andet til, end gaae og drive. —
 Da Mustapha var endnu levende
 Tog jeg det Skarn i Forsvar. Himlens Straf
 Nu kommer over mig, for al min Svaghed.

N o u r e d d i n.

Nu, fiere Svigerfæ! Giv Jer tilfreds.
 Saavidt som jeg kan mærke paa Aladdin,
 Saa er han af en ædel, stolt Natur.
 For ung til selv at aabne sig en Bane,
 Nedtrykt af al den Armod rundt omkring sig,
 Er han en vaagnet ret endnu; og derfor
 Har Leeg og Lediggang bestandig tumlet
 Den ubevidste Siel, som i en Bugge.
 Jeg vædder, naar man satte ham istand
 Til at begynde en anstændig Handel,
 At naar man skaffed ham en Bod, med Varer
 Af alle slags fortræffelige Stoffer,

Fra China, Indien og fra Levanten,
 Jeg vædder To mod Een at han blev fied
 Af al sin gamle Tidsfordriv, og fik
 Til bedre Sysler Lyst. En sandt Aladdin?

Aladdin.

Herr Fætter! I kan læse i mit Hierte.
 Af! jeg kan aldrig gaae en Bod forbi,
 Som hænger fuld af Guldmor og af Sølvmor,
 Af Flor, af Atlass og af Silketøier,
 Og klare Perlebaand, og slige Sager,
 For strax jeg tænker: Havde du dig dog
 En saadan herlig Bod! Saa kom hver Dag
 De skionne Perserinder i din Bod,
 Og slog de lange Solverslor tilside,
 For ret de smukke Varer at bese;
 Og mens de saa besaae min Herlighed,
 Besaae jeg deres Herlighed igien.
 O fiere Fætter! Skaf mig slig en Bod.
 Og her jeg lover Jer med Haand og Mund,
 At jeg skal blive ordentlig, fornuftig,
 Selv rede Haaret, vaske, tvætte mig,
 Og ikke lege med de dumme Drenge.

Moureddin

rækker ham Haanden.

Et Ord et Ord?

Aladdin tager den.

En Mand en Mand!

Noureddin.

Top Fætter!

I Overmorgen har du dig en Bod.

Morgiane.

Af hellige Prophet! Den arme Dorn!

Hvor skulde han faae den fra?

Noureddin.

Kiere Moder!

Jeg kjober og forærer ham en Bod.

Aladdin

falder ham om Halsen.

Nu! det kan man dog kalde en oprigtig,

Og ærlig Fætter. Kiere, kiere Fætter!

J er af mine Folk. Men kiere Fætter!

Der er saa længe til i Overmorgen,

Var det en bedre strax, — imorgen tidlig —

At kjoibe Boen? Det er dog saa godt

At faae fra Haanden, hvad man skal; og jeg

Kan ikke taale godt at vie.

Morgiane.

Dosmer!

Klodhoved! Lange Lommel! Er der da

En mindste Tanke i dit tunke Hoved?

Er det Laknemlighed? Og taber du

En Mælet over saa uventet Godhed?

Af jeg maa græde! Kiereste Herr Fætter!

Er J en Engel, sendt fra Himlen ned,

At hielppe denne faderløse Drom.

Den arme skakkels Dreng. Flux hen, dit Affkum!
 Og kyss Herr Fætteren smukt paa sin Haand,
 Og taf ham. — Ut er det ey alt en Drom?
 Jeg er saa vandt til Sorg og Uffelhed,
 Alt denne Lykke gjør mig reent forplumret.

Noureddin.

Vær rolig, gode Kone! Mey Aladdin,
 I Morgen er det Fredag, Helligdag,
 Da kan man ikke kiøbslaae. Hver en Bod
 Er lukket til, og Livet deler sig
 I Gudsfrøgt og uskyldig Tidsfordriv.
 I Morgen vil jeg skaffe dig en Klædning,
 Som passer for din nye Stand, saa vil vi,
 Ifald din Moder ey er derimod,
 Spadsere sammen ud af Stadens Porte,
 Igiennem disse smukke kiølne Haver,
 Som rúndt omringe den. Du har dog Lyst?

Aladdin.

Stor Lyst, Herr Fætter! Grumme megen Lyst.

Noureddin.

Saa vil vi skilles ad i Aften; thi
 Det er alt sildig, og jeg mærker at
 Jeg er af Reisen træt. I Morgen sees vi.
 Farvel saalænge Børn.

Aladdin og Morgiane.

God Nat, Herr Fætter!

En vild Bierg-Egn.

Tvende store Klipper fraane brat ned imod hinanden og danne et snevert Pas, i hvis Midte er en liden behagelig Strækning, bevoget med Græs og Blomster. Træerne fra Fjeldet lude tildeels derover, og ud af Klippen springer en Kilde, som snover sig ned i Afgrunden.

Moureddin, Aladdin.

De komme gaaende sammen, fordybet i en Samtale.

Aladdin.

Af kiereste Herr Fætter! I fortæller
 De bedste Eventyr, som jeg har hørt
 I al min Levetid. Det er en Lyst
 At høre Eder saadan tale, Fætter!
 Det forekommer mig, som om jeg var
 Langt flogere, end da vi først gik ud
 Af Porten. I har viist mig rundtomkring
 I alle Verdens Dele. Hvad I siger
 Om Handelsdriften, er fornufteligt
 At høre paa; dog maa jeg tilstaae reent ud,
 At hvad I talde om Naturens Kræfter,
 Dens skjulte, underlige Skatte, om
 De Menneker, som af en venlig Skiebne,
 Et pludselig faae det som Andre hige
 Forgieves efter deres hele Liv;
 Om det Usynliges Indvirkning i

Det Sunlige, og alle flige Sager,
 Det mored mig af alle Ting dog meest!
 Mouréddin.

Det er og det Mærkværdigste, min Søn!
 Det Helligste, hvortil vor Siel sig hæver.

Aladdin

seer sig forbauset omkring.

Men Hillemand! Hvor er vi kommen hen?
 Henrevet af hvert Ord, I sagde mig,
 Har jeg saa reent forglemt at huske Veyen,
 At langt fra Haverne; ud over Marken
 Vi komne er, og staae nu midt imellem
 De vilde Bierge. Rigtignok det kom
 Mig for, som jeg blev træt engang paa Veyen,
 Men det var snart forglemt. Er det maaskee
 Saaledes ogsaa gaaet Eder, Fætter?

Mouréddin.

Men, elskte Søn! Med Forsæt har jeg ført
 Dig uformærkt fra Stadens Larm og Bulder,
 Ind i den vilde, herlige Natur.
 Af barnlig Glæde slog dit unge Hierte,
 Da hist igiennem Haverne vi gif,
 Der, som en stor uhyre Blomsterkrands,
 Den store Steenhob kjoles og omduster.
 Og skönt jeg nægter ey at disse Lunde,
 Hvor Kilden risler, Pomeranzen lugter
 Og qvæger Tungen med sin hulde Gæst,

Er et husvalende og venligt Syn,
 Saa staaer dog denne smaalige Natur,
 Af Nødtorft sammentrængt i visse Grændser,
 Opvoxt inden Eendommens Sfranker,
 Og under Eyermandens Herkerblik,
 Saa langt tilbage for Naturen, i
 Sin dristige og grændseløse Rigdom,
 Som Natte = Falken for den lyse Sol. —
 Tilskyndeladende tilfældigviis kun,
 Men i mit Hierte stndrig overtænkt,
 Har jeg paa Veien ledt din muntre Aand,
 Fra ringe Gienstand til en større Udsigt.
 Jeg vilde stemme dig til, uformærkt,
 At vænnes til det høist Forunderlige.
 At ikke, som en rask og vælig Ganger
 Vel af Natur, men stakket paa Forstand,
 Du skulde stude ved uventet Snald.
 Det har jeg gjort; og troer nu at jeg vel
 Kan uden Fare sige dig min Hensigt.

Aladdin.

Fael kun, Herr Fætter! Jeg er ikke bange.

Moureddin.

Saa viid, min Søn! At jeg i mange Aar
 Har grandstet i Naturens lufte Bog,
 Og at det endelig ved ufortrøden,
 Anstrænget og usvækket Flid tilsidt
 Mig lykkedes at spore Sager op,

Som ikke sees af Mængdens matte Dye.
 Blandt Andet har jeg sikkert grundet ud,
 At netop her, paa dette Sted vi staae,
 En Hule hvælver sig dybt under Jorden,
 Hvor alt hvad Bierget gemmer i sin Favn
 Langt skønnere og mere glandsfuldt blomstrer,
 Med stærke Straaler i en evig Vaar,
 End Overfladens skrøbelige Planter,
 Hvor Farven falmer hurtig som den kom,
 Og efterlader kun den visne Stub.
 Hvis nu min Ven Aladdin! du har Mod
 Til at betragte denne skønne Hule,
 (For din Skyld gif jeg kun den lange Wei,
 Thi jeg har ofte seet sliq Herlighed.)
 Gaa vil jeg, ved et mørkt forblummet Ord,
 Og ved at tænde Ild i nogle Dviste,
 Snart sikkert finde ud den skjulte Indgang.

Aladdin.

Hvordan, Herr Fætter! Her? Her er en Hule?
 Her under denne Plads, jeg træder paa?

Moureddin.

En deilig Hule, hvor Naturen har
 Gavnild forenet al sin spredte Skønhed.

Aladdin.

Og denne Indgang, som er ganske skjult,
 Den kan I finde ved at brænde Dviste
 Og tale nogle underlige Ord?

Noureddin.

Ja, elskte Søn! Det skienkte Allah mig.

Aladdin.

Nu har jeg aldrig hørt saa galt!

Noureddin.

Du er

Dog ikke bange?

Aladdin.

Bange? Paa det Lav.

Men — det er dog jo høit besynderligt!

Noureddin.

Hist hvor de tørre Grene hænge ned,
 Af Solen marvet ud, paa brændte Fjeld,
 Did gik! og hent en Dragt af trøsket Qvas;
 Men skynd dig Søn! Thi Natten stunder til.

Aladdin.

Herr Fætter! Eders Villie er min Lov.
 Jeg higer efter denne skionne Hule,
 Og henter Træ til den fornødne Ild.

Gaaer.

Noureddin.

Gaa er da nu den store Time kommen,
 Der sætter mig i fast Besiddelse
 Af alle Jordens mange Herligheder!
 Her er det lidet, ubekiendte Sted,
 Hvorefter jeg har ledt min hele Livstid,
 Og reist saa mange, mange hundred Mile.

5

Aladdin er mit Værktøi. Hisset kommer
 Han forgesløs, med en Dragt Ved paa Ryggen.
 Af Hastværk har han neppe Tid at see
 Hvorhen han flytter Foden, mens han gaaer.
 O du enfoldige Letsindighed!

See dig omkring, og gæng for sidste Gang
 Dit Vie i det friske Blomsterstær,
 Dit arme Legem i det blide Solkin.
 Snart gisper du i Mørket, uden Sol,
 Og uden Blomster efter Hungersdøden.
 Dog hvad Medlidenhed? Enfoldig Svaghed!
 Betænk sig Naturens Grubler paa,
 At stikke Naalen i Insektets Ryg?

Aladdin

Kommer tilbage med Brænde paa Ryggen.

Herr Fætter! Her er Brænde til en Ild,
 Hvorved I stege kan en Elefant.
 Men, medens jeg gif hisset om, og ledte,
 Og samlede Nviste op, og bandt dem sammen,
 Og lagde dem paa Ryggen, og gif fort,
 Gaa faldt det gamle Eventyr mig ind
 Om Abraham, som vilde offre Isak,
 Hvordan den arme Dreng selv maatte slæbe
 Det Træ hvorpaa han skulde været brændt.
 Men Allah sendte ham en Cherubin
 Til Hielp fra Himlen. Allah hjælper altid,
 Naar Nøden størst er. Ikke sandt Herr Fætter?

Noureddin forbirret.

Ugrundelig er Allahs Wiisdoms - Ben!

Aladdin.

Den gode Isak var dog ganske vist
 En lille bitte Smule alt for dum,
 At ey han kunde mærke slige Stræger.
 Det skulde været mig? Jo jo min Karl!
 Dog, det er vel et Eventyr det Hele!

Noureddin.

Formodentlig. Gaa! Læg nu Riset der.
 Gaa vil jeg strax flaae Ild. Men end et Ord.
 Jeg stedse, fra det første Dieblif,
 Jeg saae dig gramse Pommeranzen hist,
 Har holdt dig for en vakker Dreng, en Knøs,
 Der ey var bange, som en gammel Kierling,
 Men rask og uforsagt, og gierne vilde
 I Lav med det, som var besynderligt.

Aladdin.

Hvis det er Ederes Tanker' om mig, Fætter!
 Gaa haaber jeg I ey har taget feil.

Noureddin.

Velan da! Da du er min Brodersøn,
 Og da jeg elsker dig og gierne vil
 Forskaffe dig en Glæde, som tilforn du
 Har aldrig nydt — saa gaaer vi nu til Gagen.
 Naar jeg har flaaet Ild i dette Qvas,
 Og kastet Røgelsen, og talt derover,

Saa ryster Jorden. Og naar det er skeet,
 Saaer du en Steen at see, som skyder frem sig
 Af Jordens Skjod, firkantet, med en Jernring.
 Den løfter du med ringe Kræfter op,
 I det du nævner sagte ved dig selv
 Din Faders og din Bestefaders Navn.
 Og neppe har du veltet Stenen bort,
 Før strax du seer en Trappe, ned ad denne
 Du stiger. Frygt dig ey for Hulens Mørke,
 Det svinder snart; thi Grottens klare Frugter,
 Som Stierne spillende i alle Farver,
 Snart lyser atter, med langt mere Skjønhed,
 End denne lumre, svoveltændte Sol.
 Først kommer du igiennem trende Grotter,
 Hvor Guld og Sølv, ret som i store Tønder,
 Er sluttet ind udi Granitens Kloster.
 Gaae det forbi, rør heller ey derved,
 Det sidder fast, du spilder ikkun Tiden.
 Naar disse trende Kamre nu du først
 Har giennemvandret, af! da kommer du
 Ind i en Have. Paradisets Have
 Var ey saa smuk; maaskee dog var det den,
 Som flygted did ned efter Syndefaldet.
 De herligste og straaleri Frugter
 Af allehaande Farver, røde, blaae,
 Græsgroene, violette, hvide, gule,
 Som Edelstene i en Sultanindes

Gulderkring, hænge der i herlig Orden.
 Hvor gierne gif jeg ikke selv derved.
 Men af desværre! Een ad Gangen kun
 Kan nyde denne Fryd; for din Skyld dog
 Jeg gierne nægter selv mig denne Lykke.
 Alt hvad jeg fordrer for min Godhed mod dig
 Er, at du heelt gaaer op igiennem, Haven,
 Til Muren ligesor i den dunkle Baggrund.
 Der hænger i en røget, mørk Fordybning
 En gammel Kobber-Lampe. Den skal du
 Hidbringe mig. Du veed jeg er en Ven
 Af gamle Snurrepiberier; jeg
 Har sagt dig at jeg samler slige Sager,
 Og Lampen, uden Værd for alle Andre,
 Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.
 Paa Veien, naar du gaaer tilbage, maa
 Du gierne plukke dig saamange Frugter,
 Som du kan bære, for at bringe hjem.
 Men skynd dig kun, og bring for alt mig Lampen.
 Du har en nødig selv at frygte for
 At den skal smudske dig; naar du har slukt
 Dens Ild, og øst dens Olie ud paa Jorden,
 Saa tørres den strax ganske af sig selv.

Al. God in.

Godt, fiere Fætter! Jeg er redebon.

N o u r e d d i n

tager en Veste frem med Røgelse, og kaster Noget deraf i

Ilden. Strax derpaa høres et svagt Tordenbrag. En Synstraale slaaer ned i Jorden, hvor Røgelsen brænder. Jorden stielver. En stor firkantet Marmorsteen skyder sig op, horizontal med Jordens Oberflade. I Midten deraf er befæstet en stor Jernring.

Noureddin.

Kom nu Aladdin! Skynd dig! Ufortøvet!

Aladdin angst.

Ak nej, Herr Fætter! Kiereste Herr Fætter!
Forstaaen mig! Ak! Jeg tør det ey! Jeg ryster!

Noureddin

slaaer ham i Hovedet saa han tumler.

Barnagtige, foragtelige Dreng!

Troer du at gieffe mig? Har jeg for din Skyld
Saa svart et Arbeid foretaget mig,
At du, som en forkielet Skjodehund,
Skal staae og ryste, mens man klapper dig?
Blax grib i Ringen! Eller ved Propheten
Og ved den store Salomon, jeg lænker
Dig fast til denne Steen, og reiser bort
Til Afrika, hvorfra jeg kom, og lader
Dig og din Moder i Elendighed.

Aladdin.

Ak kiereste Herr Fætter! Vær dog en
Saa vred, saa grusom. Jeg vil gierne gjøre
Hvad I befaler mig.

Noureddin formildet.

Ket saa, min Søn!

Saa vil du ogsaa vorde lykkelig.
 Du blode Sind! Staaer ikke Taarerne
 Ham alt i Digt.

Slapper ham paa kinden.

Stam dig dog, Aladdin!

Vær en fornuftig Dreng, saa skal i mig
 Du altid see en god, en gavmild Fætter.
 Jeg staaer dig jo dog nu i Faders Sted,
 Og derfor er det Pligt at straffe dig,
 Naar du fortjener det. Det er jo til
 Dit eget Bedste. Kom nu hid, min Søn!
 Og lad mig see at du har Mod i Bryttet,
 Grib Ringen fat og nævn din Faders Navn,
 Og saa din Bestefaders.

Aladdin.

Nu velan da!

Han mumler sagte ved sig selv, griber derpaa i Stenen,
 men kan ikke rokke den.

Noureddin

affides, i det han farer forfærdet tilbage.

Ha! hvad er det? Du hellige Prophet!
 Hat jeg en skuet ret? og gaaer jeg vild?

Aladdin

med en stille Forundring.

Ja tænkte jeg det ikke nok.

Noureddin.

Hvad tænkte

Du Døsmer! Nævnte du din Faders Navn?

Aladdin.

At Agtelse for Eder, fiere Fætter!
 Jeg nævnte Mustaphas og Casems Navne,
 Men Stenen ligger fast som Bierget selv.
 Men vil I nu tillade mig at nævne
 (At sige uden al Fortrydelse)
 Emirens Navn, tilligemed hans Faders,
 Saa skal I bare see.

Noureddin.

Ha nævn dem da!

Aladdin

i det han løfter.

Al Ramon og Al Gesh! — Der er Stenen.

Noureddin.

Du havde Ret!

Aladdin.

Naar vi skal see os om,
 Saa blive vi paa denne Maade jo
 Ey engang Fættene?

Noureddin.

Saa er vi Venner.
 Gaf nu kun ned og hent mig Lampen op.

Aladdin.

Det er en magelig, velhuggen Trappe.
 Der seer ey farligt ud; og hisset skinter
 Jeg allerede Lyset. Morsomt nok!
 Nu er jeg ikke længer bange, da jeg

I Hullet staaer. For giøð jeg, mellem os sagt.
 Det maa nu briske eller bære.

Noureddin.

Glem

Ey Lampen.

Aladdin stiger ned.

Hav kun ingen Frygt for det.

Noureddin.

Hør Fætter! Endnu Et. For at du dog
 Kan være ganske sikker i din Sag,
 Saa tag her af min Finger denne Ring
 Og sæt paa din. Den skiermer dig for alt,
 Hvad maaskee ellers kunde møde dig.

Aladdin.

Godt, fiere Fætter! Lad mig nu kun gaae.

En underjordist Hælsing høi. ret som en Høve bram-
 mer.

Thi store Træer af blankt Metal udbrede deres Stam-
 mer,

Af Kobber, Jern, og Zink og Bløe, med stærke Glud i
 Bugter,

Dg paa hver udstrakt fielden Green nedhænge fieldne
 Frugter.

Thi nogle hvide er, som Melk, og klare, som Chry-
 staller,

Blodrede Nogle, Andre blegt kun rødme, som Sø-
raller;

Dg grønne, violette, blaue, og brunlige, og
gule,

Med Funken hænge rundt omkring udi den skønne
Hule.

De hvide Frugter Perler er, de klare Diaman-
ter;

Rubinen spiller i sit Blod med sine slebne Kan-
ter.

Emeragder er det grønne Græs, de blaue Saphirer
finder

Du lavt ved Træets stærke Rod, som smilende Kiermin-
der.

Dg overalt hvor Diet seer det sig saa huldt for-
lyster,

Paa Jaspis, paa indsprængt Agat, violblaae Ame-
tyster.

En liden Biergelsb slynger sig, snart stærkt, og snart den
mattes,

Dens Gang, skönt lidt utydelig, kan dog af Sielen
fattes.

Dg inderst paa den sorte Væg, imellem Røg og
Dampe,

Der brænder, i sit mørke Hul, den underfulde
Lampe.

Uf den faaer Hulen alt sit Ekin, thi skönt den
lyser ene,

Gienstraaler Lyset tusindfold, fra Guld og Edel-
stene.

Ufsynligt Chor af Biergaander.

En buldrende Torden
 Git Lyn har nedsendt.
 Flur revnede Jorden,
 Hvor Straalen har brændt.

Andre Stemmer.

Det Liv, som saa herligt sig rører,
 Med Blodet, saa varmt og saa rødt,
 Hid Stiebuen nu venligen fører,
 Til hvad der er stenet og dødt.

Stemme fra Lampen.

Saa skal da længer ey min Straale,
 Uvirksom sængslet med sin Magt,
 Kun denne tause Hvælving maale,
 Og Ihæne rundtomkring til Pragt!
 Alt rasler, Biergets Dør! din Hængsel,
 Og alt betrædes nu din Stie!
 Fra dette dødningstille Fængsel
 Vil evig Wiisdom mig befrie.

Stemmer fra Træerne.

Uk! skal vi miste dig, du Biergets Lue!
 Saa miste vi jo med vort Farvespil.
 Hvad er vor Skionhed vel, naar Hulens Bue
 For hulde Lysning grumt sig luffer til?

Stemmen fra Lampen.

Giv Eder kun tilfreds, I smukke Stene!
 En anden Ild snart tænder sig paa Stand.
 Troer ikke det er mig, som lyser ene;
 I Bierget flammer der en evig Brand.

Nu Skiebnen har en Lyffelig forundet
 At trænge dybt udi Naturen ind.
 Da først det store Underværk er fundet,
 Naar Diet blander sig med Biergets Skin.

Naar Intet længer Jordens Hercker blinder,
 Da seer han Undervirkning rundt omkring;
 En Aand til at udrette Alt han finder,
 Og Harmonia skienker ham sin Ring.

Den fierner fra hans Hierte Angst og Krampe,
 Den gjør ham let og lyffelig og mild,
 Mens Helligdommenes dybtfundne Lampe
 Udretter Alting med sin Himmelild.

En nye Prometheus atter vil forene
 Det høie Lys med Mennesket idag,
 En anden Odin, giennem Biergets Stene,
 Saaer Drikken, ved Gundlodes Favnetag.

A l a d d i n

Kommer ind, han studser og seer sig om.

Af hvilken deilig Have! Alle Træer
 Af Frugter hænge fuld. Hvor røde Æbler!
 Og violette Pærskner! Grønne Blommer!
 Og gule Pommeranzer! Hvide Ribis!
 Og Druer! Nogle ganske himmelblaae,
 Og nogle klare, som det rene Vand.
 Hvor Bækken huldt sig giennem Alting slynger!
 Af! det er Skade, her er ingen Fugle,
 Der synge kan i disse grønne Toppe.
 Alt er saa stille. — Hvilke smukke Blomster!
 Saa gule, som det rene, røde Guld.
 Jeg troer de kaldes Sandens Melkebotter
 Hos os; her har de vel et andet Navn.
 Af hvilke hvide Lillier! Hvor de straale!
 Man skulde sværge paa de var af Guld.
 Jeg vil dog lugte Een. — De lugter ey.
 Af! det er Skade, de har ingen Lugt.
 Naa det er sandt! Det maa jeg dog tilstaa
 Min Fætter havde Ret, dengang han paaskod
 Alt sligt var værd at see. — Der hænger Lampen!
 Hvor underligt den med sit røde Skin
 Dplyser Alt, og giver det sin Glans.
 Min Fætter er dog ret en egen Mand.
 Hvad nu han vil med den? De fionne Frugter,
 Det er dog noget ganske Andet. Naa da!

Nu har jeg aldrig seet saa stor en Drue,
 Som denne her. Af den maa lædste sødt!
 Jeg er saa tørstig. Jeg vil plukke den,
 Min Fætter gav mig Lov dertil. — Hvad nu?
 O vee! Det er en naturlig Drue.
 Den er af Glas kun. Slap det saadan ud?
 Maa skee at denne Rode smager bedre. —
 Hvad? — Ogsaa Glas? Nu har jeg aldrig seet!
 Det er kun malet Glas, den hele Stads.
 Ha ha ha ha! Det var da Poyer, det. —

Grædefærdig.

Jeg tænkte det var Frugter, da saa er
 Det haardt, som Steen. Nej sikke Narrerie!
 Ja saa! Saa er det bedst at skynde sig
 At man kan komme hjem til Ispahan,
 For at faae nogen Mad, som laer sig spise. —
 Men smukke er dog disse glatte Stene.
 Troe mig! de andre Dreng, de vil vist
 Noe giere store Pine, naar de seer
 Al denne Herlighed. Jeg plukker mig
 Saa mange jeg kan bære. — Saa! Nu er jeg
 Belæstet, som en reisende Kameel.
 Og nu afsted. — Men stop! Ha det er sandt,
 Jeg havde nær jo glemt den rare Lampe.
 Saa havde Pokker været løs med Fætter.

Man tager den ud af Hullet.

Saa kom da nu, dit gamle Skumpelskud!

Stod det til mig — jeg lod dig heller hænge.

Jeg vil en slukke den, før jeg kan see

Daglyset, giennem Hulens Åbning hisset.

Seer sig endnu engang omkring.

Det er dog ret en grumme deilig Hule.

Der hænger endnu Een! Den er saa blaae,

Den kan jeg sagtens bære med de andre.

Saa, nu farvel, du smukke Glasboutik!

Nu maa jeg gaae; min Fætter venter paa mig.

Gaaet.

Det snevre Pas mellem Biergene.

Nouredin

Staaer ved Hulens Indgang, beier sig over den, og lytter.

Der kommer han! Jeg hører alt hans Sied.

Han gaaer belæstet, langsomt, tunget ned

Af Hulens Steen. Den vil beholde ham.

Saa lad den det! Naar nu jeg Lampen har,

Saa faster jeg paa Ilden denne Haandsfuld

Og mumler Ordet ud. Saa lukkes Alt.

Saa ængstes jeg ey daglig, at min Skat,

Min hemmelige Skat, skal blive røbet,
 Ved denne søve Drengs Enfoldighed,
 Hvis Siel staaer aaben, som en ledig Lade.

Alvorlig og heitidelig.

O Muhamed! Vær nu din Tiener huld.
 Jeg slog Aladdin, for at vænne ham
 Til Lyndighed. Thi strax, frivillig, mens han
 Er end i Hulen, maa han Lampen række
 Mig, uden Trudsel, uden mindste Frygt.
 Ifald han kommer ganske op af Grotten,
 Er Lampen hans. Det vil den grumme Skiebne!
 Og har jeg eengang tryllet Hulen til,
 Kan ey min hele Magt den atter aabne. —
 Der kommer han. Nuvel! nu gielder det.

Aladdin i Hulen.

Her er jeg, Fætter! Ræk mig Eders Haand,
 At jeg kan komme op.

Moureddin.

Ræk mig først Lampen,
 Min fiere Søn! saa skal jeg hielpe dig.

Aladdin.

Jeg har saamange af de smukke Stene,
 Her i min Kiortelslig. Den ligger mellem
 Det Øvrige. Lad mig først komme op!

Moureddin.

Snif, Snaf! Giv mig først Lampen. Lad det Snavs

Kun falde! Kommer du paa nye igjen
Med dine Barnestreger? Giv mig Lampen.

Aladdin fortrødelig.

Først skal man rende, som en Nar, og hente
En gammel Lampe, og naar det er giort,
Dg jeg har fundet nogle smukke Stene,
Gaa maa man en engang beholde dem. —
J faaer en Lampen før jeg kommer op!

Noureddin fatter sig.

Min Søn! læg dine Stene ned paa Jorden,
Dg tag saa Lampen ud. Du kan jo siden
Opsamle dem igjen.

Aladdin.

Men hvor kan J
Dog bede mig om sligt? Det er jo bedre
At vie til jeg først er kommen op.
Kom, skynd Jer, Fætter! Ræk mig eders Haand.

Noureddin.

Jeg hjælper en, før du har flyet mig Lampen.

Aladdin opbragt.

Gaa kan jeg klattre uden Eders Hielp.

Han er allerede næsten oppe,

Noureddin

støder ham forbitret for Brystet, saa han falder ned
igien, og siger:

Du skal en høste Frugten af min Moie.

Kaster Røgelsen paa Jden.

Luf dig igjen, du klippehaarde Fiend.

Bierget lukker sig; han staaer længe og stirrer hen paa
den svundne Indgang.

Hvad stod der i den gamle Sangers Digt?

"Du griber — Haabets Dør sig lukker til."

Den Lykke var mig altsaa en bestemt!

Men end er Moureddin dog en forsagt.

Naturen bukke skal for Sielens Magt.

Paa nye jeg søger Lykkens skjulte Vey;

Ehi denne lukte sig, den var det en.

Til Afrika jeg atter haster hen,

Begynder paa min Grublen der igien,

Og ved anstrænget, uforstyrret Glid,

Det lykkes maa at lokke Krasten hid.

Her er det ude. Sig du der og bliv

Til Stov, du Ule! Staffet var dit Liv.

Gler bort.

Trappen af den underjordiske Hule.

Alt er bældørkt; Indgangen tillukket.

M a d d i n

Erøber omkring, famler og støder sig; endelig synker han
magtesløs ned.

Åk, fiere Fætter! Luk dog op igien.

Jeg vil jo gierne gjøre alt hvad I

Befaler mig. Af Fætter! Iuf dog op. —
 Han er alt borte! Af! langt borte er han.
 Hvor længe har jeg siddet her og grædt,
 I dette mørke, græffelige Dyb?
 Ha! du er ingen Fætter. Nej du er
 En skammelig, en ond, en nedrig Trolldmand,
 Som søger at forlokke unge Børn.
 Din Glæde er kun deres Qual og Død,
 Dit blege Afffum. — Allah! Muhamed!
 Forløser mig af denne Rædselsnød.
 Jeg har jo aldrig dog endnu begaaet
 Misgierninger, som kræve grusom Straf.
 Hvad kan jeg dertil at min Fader døde?
 O red mig, red mig, red mig, af min Smerte!
 Lad mig en doe af Hunget store Allah.

Han synker hen i en magtesløs Taushed en tidlang, og
 lytter rundtomkring. Derpaa siger han rolig, med
 en barnlig Udspredelse:

Hør Bækken, inde i den store Have,
 Hvor rislende, besynderligt den rinder! —
 Saadan den rislet har i mange Aar,
 Før jeg blev født. I mange hundred Aar!
 Hvor underligt ned fra det høje Loft
 Den bløde Drypsteen falder. Hvor det plumper!
 Bestandig samme Lyd. Dryp! Dryp! Dryp! Dryp!
 Saaer det da ingen Ende? End bestandig —

Den eensformige Lyd dyffer ham lidt efter lidt i en blid
 Søvn.

Tvende Biergpiger

Komme sagte snigende sig frem, giennem en Biergkloft, hver med sin Kerte i Haand ; de hælde sig hen over Aladdin og betragte ham.

Den Første hvidskende.

Seer du, min Søster ! den deilige Dreng ?

Den Anden ligesaa.

Åh ! hvo har redt ham den steenhaarde Geng ?

Den Første.

Hvilken Lyksalighed skienkes vort Bierg !

Den Anden.

Deilig, som han, er en Alf eller Dverg.

Den Første.

See hvor han blusser !

Den Anden.

Åh hvor han er smuk.

Den Første.

Stielver og udstøder Sukke paa Suk.

De kysser ham.

Den Anden.

Sødeste Kys !

Den Første.

Nu hvi est du saa blye ?

Den Anden.

Stille, han vaagner.

Den Første.

Åh saa maa vi flye !

De forsvinde.

Aladdin

farer sammen og seer sig om.

Hvordan? Endnu i denne mørke Hule?
 Hvad folde; flamme Læber rørte mine?
 Af! det var Døden, nok, som kyste mig.
 Thi Hungren plager. Ha! forbandet være
 De haarde, stolte, de grusomme Frugter,
 Som lokke kun og skaffer ingen Næring.

Springer op.

Ha! jeg vil ned til Kilden at faae Vand.
 Jeg kan en! Der er sat et Skillerum
 Imellem mig og den. Fortvivlelse!
 O Allah tag min Siel! —

Han støder den Ring, Moureddin har givet ham paa
 Fingeren. imod Klippen. En Gnist springer ud deraf,
 bliver ved at brænde og opklarer Hulen.

Ringens Mand

Iader sig tilsyne udi en stor Kæmpeskikkelse, og siger med
 fordnende Røst:

Herre! hvad vil du mig?
 Gee! jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du byder Ringens Mand.
 En er det mig, som maa
 Ene tilrede staae.
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Lykstre dit Magtens Ord.

Aladdin.

paa Knæ med sammensfoldede Hænder.

Af skrækkelige Magt! Ifald du kan,
 Og hvis du redde vil et stakkels Barn,
 Da skaf mig ud af denne fæle Hule,
 Hiem, hvor min Moder boer, i Ispahan!

Aanden.

Herre! du byder,
 Din er min Magt.
 Flur jeg dig Ind,
 Som Ordet er sagt.
 Snart, paa min Vinge,
 Freidig og tryg,
 Skal jeg dig svinge
 Over Caucasus Ryg.
 Paa Zephyrens Fod,
 Over bølgende Vand,
 Over Euphrats Flod,
 Til Ispahan.

Han tager Aladdin i sin Tavn og flyver bort med ham.

U d e n , A k t .

Tidlig Morgen under Solens Drgang.

M a d d i n

staaer udenfor een af Ispahans Porte, med Niortelsfigene
fulde af Hulens Edelstene.

Mit Hoved svimler! Men en saadan Reise
Har jeg endnu en giort mit hele Liv.
Om Kroppen tog han mig. Det var som Vandet,
Naar det omslynger Een, i lune Bad.
Hvor høit han fløy, mens Maanen skinte klar!
Ak hvor besynderlig da Jorden lod!
Det store Ispahan, med sine Lys,
Som luktes uformækt, lidt efter lidt,
Gaae ud kun, som en Smule brændt Papir,
Hvor Børnene gaaer langsomt bort af Skole.
Han svang sig rundtomkring med mig, en Dmven,
For ret, i Nattens klare Tryllelys,

At vise mig den vidtudstrakte Jord.
 Jeg glemmer en, da over Caucasus
 Han fløy, og hvilte lidt paa Biergets Tinde,
 Og styrted sig saa kraas igiennem Landet,
 Som om han vilde druknet mig i Euphrat.
 For Stormen drev nu vældig Tremast hist,
 Midt paa det sorte Hav. Did fløy han hen,
 Berørte Skibets Vimpel med sin Taae,
 Og strakte sig stivt ud, ret som en Støtte,
 Paa dette faste Postament, med mig
 I Armene, høit opstrakt imod Himlen.
 Derpaa, da Maanen, som en Dødning bleg,
 Forsvandt ved første Glimt af Solens Glands,
 Forvandlede han sig til en Purpurstjæne,
 Og sankte blidt sig ned med Morgenduggen,
 Imellem Blomsterne ved Stadens Port.
 Derpaa, forvandlet til en Lærke, steg han
 Igien i Luften, quiddrende, og svandt. —
 Ak jeg er træt, afmægtig; jeg maa hjem.
 Hvor vil min Moder gjøre store Pine!
 Ak! havde hun kun det fornødne Brød;
 Thi jeg er hungrig; meget, meget hungrig.

Gaer.

S t u e .

M o r g i a n e , A l a d d i n .

Han sidder og spiser.

M o r g i a n e .

Min hierte Søn! vær langsom, giv dig Tid,
 Spis en for hastig — pust imellem lidt,
 Drik til din Mad — og spild en paa Galveten.
 Skær dig med Kniven en i Fingrene!
 Af Gud! Man har dog idel Qual og Kummer
 Af sine Børn. Den som Gud giver Børn,
 Den gier han Hiertesorg. Nu tænkte jeg
 Saa vist, den hellige Grav var vel forvart,
 At vist du skulde blevet noget Stort.
 At altid jeg mit Lærred skulde købe
 Hos dig, naar først du var en fornem Kjøbmand.
 Jo paa det Lav! — Af Himlen straffe dog
 Den skammelige Trolld, for sine Streger.

A l a d d i n .

Ja Moder! Var det ikke skiendigt giort,
 At lukke i for mig, og overlade
 Mig grusom til den visse Hungerenød.

M o r g i a n e opbragt.

Dg hvad som værre var: Glæde dig paa Dret,
 Saa nær du næsten havde tumlet om.
 Den Næsbis! Hvem har givet ham vel Lov til

At tugte fremmede Forældres Børn?

Den flette Karl!

Aladdin.

Men hør nu, fiere Moder!

Hvad der er skeet, er skeet, og kan en ændres.

Men derimod er jeg endnu saa sulten,

At absolut jeg maa ha'e mere Mad.

Morgiane.

Ik, hierte Søn! Jeg har en mere til dig.

Jeg giemte dig min egen Mundportion,

Dg tænkte der var nok. Dg Penge har jeg

Ey heller nu, at kiope noget for,

Før jeg faaer solgt min sidste Bomulds-Spind.

Aladdin.

Da var det ilde, thi jeg maa bekiende,

At jeg har en velsignet Appetit.

Men — stille — Alt kan blive godt endnu.

Giem I kun Eders Bomuld, fiere Moder!

Dg ræk mig hid den gamle Kobber-Lampe,

Som jeg tog med fra Hulen. Jeg faaer altid

Saameget for den, hos en Kobber-Smed,

At vi kan kiope Mad for tvende Dage.

Morgiane.

Her er den. Ik hvad kan du faae for den?

Den seer jo ud, som om den havde lagt

I Jorden, hundred Aar paa samme Sted.

Det maa dog være nogle Gviin, som voer

I disse Bierge. Man kan neppe see
 At den er giort af ordentligt Metal.
 Jeg vil dog gnide den først af, en Smule,
 Og kan du saa faae solgt den, fiere Søn!
 Gaa er det godt, hvis ikke maa du vie,
 Og styre Spiselysten til imorgen.

Hun tager et Klæde, gier det raadt, dyster det i Sand,
 og begynder at skure Lampen.

Lampens Mand,

en stor, men velstabt Kæmpe, skyder sig op igiennem
 Jorden og siger:

Nu, hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystret jo
 dit Wink.

Hersterinde, naar du kalder, kommer jeg som Ly-
 nets Blink.

Ikke jeg allene, Frue! men hver anden Lampens
 Mand,

Bukker sine Knæ og lyder den, som Lampen har i
 Haand.

Morgiane falder i Afmagt.

Af hellige Prophet! Af red mig, red mig!

Aladdin

som i Herstningen blev noget bestyrret, griber Lampen,
 og siger:

Af! jeg er mægtig hungrig, fiere Dievel!

Hvis du kan skaffe mig et Maaltid Mad,

Gaa skal jeg tiene dig en anden Gang,

Ufald du skulde trænge til min Hielp.

Uanden forsvinder; strag derpaa lader han sig igien til-
 syne med et stort Sølbækken paa sit Hoved, tilligemed
 tolv tildækkede Sølvfade, fulde af alleslags undelige
 Retter. Sex hvide Brød ligge ovenpaa Tallerknerne.
 Han har tillige to Glasser med kostbar Viin, og tvende
 Glas i Haanden. Alt dette sætter han fra sig paa Bor-
 det og forsvinder igien.

Aladdin

betrægter en tidlang med Forundring dette Syn, endelig
 giver Mødlysten ham Mod; han gaar langsomt hen
 til Bordet, lukker Laaget op paa eet af Fadene og siger
 fuld af Glæde og Forundring, i det han lidt efter lidt
 betragter det altsammen:

Hvad? — Dyreflod? — Kiedsuppe? — Røgte Riis?
 Bagværk og Frugter! Fiskemad, Fasaner!
 Min Livret. Ha! det kalder jeg en Uand,
 Som veed hvad der kan smage. O hvor vil
 Det gotte mig. Jeg er ret opsat til det.

Pludselig angst.

Men store Muhamed! Det skulde dog
 Vel ikke atter være Glas, kun alting,
 Som Frugterne, hist i den store Hule?

Putter et dygtigt Stykke i Munden.

Men, Allah være lovet! Men det er
 Naturlig rigtig Mad, af Kied og Been.

Sætter sig tilbords.

Nu da! I Herrens Navn. — Men det er sandt,
 Hvor blev min Moder af? Jeg troer hun faldt
 Paa Gulvet, da hun saae den store Kæmpe.

Raaber.

Hey! Moder! - Reis Jer dog og kom og spis!
 Han er alt borte, Moder! Reis jer dog. —
 See om hun vil? Jeg faaer vel reise mig.

Fortrædelig, i det han staaer op.

Nu sad jeg just saa godt. Der er dog Intet
 Guldkomment her i denne Jammerdal.

Ruster i hende.

Hey, Moder! Hvad er det nu værd at ligge
 Paa Gulvet? Op! — Du hellige Prophet!
 Hun er dog aldrig død af Skræk? O Himmel!
 Saa var jeg faderløs og moderløs.

Han løber hen til Bordet og henter en Vandkaraffel,
 putter med det samme en Mundfuld Mad i Munden,
 Kommer igien og stænker hende med Vand i Ansigtet.

Af, fiere Moder! Gaae dog Eders Samling.
 Hvis I er død, som Mastapha, min Fader,
 Saa smager der mig ey en Mundfuld meer.

M o r g i a n e

flaaer sine Øine op.

Af, naadigste Herr Geist! Af spar mit Liv.

M l a d d i n.

Han er alt borte. Kiender I da ikke
 Mladdin, Eders kiædelige Søn?

M o r g i a n e reiser sig.

Af hvor blev Geisten af?

M l a d d i n.

Han gif igien,

Da først han havde bragt os Mad og Drikke.

Morgiane.

Har Geisten bragt det Maaltid Mad, der staaer?

Aladdin.

Ja, fiere Moder! Tænk engang.

Min Søn!

Kast det i Kafferfulen. Skynd dig! Skynd dig!

Aladdin.

Ney, jeg er ikke gal. Kom fiere Moder!

Kom hid og smag hvor herligt at det smager.

Morgiane.

Jeg stikker ey en Krumme i min Mund.

Uk! Uk! Nu har jeg gaaet meget, meget

Igiennem her i Verden, jeg er gammel.

Jeg veed hvad Verden gier; men dette vidste

Jeg endnu ey. Du store, milde Gud!

Man lære skal saalænge som man lever.

Men sig mig, fiere Søn: Hvor gif det til,

At dette græsselige Ulfsum kom?

Aladdin.

Det kom af det I gneed paa Lampen, Moder!

Morgiane.

Hvordan? Er Lampen Skyld i den Ulykke?

Uk, fiere Søn! Gaa skynd dig, gaae og sælg den.

Jeg er ey rolig, før jeg veed med Visshed,

At den er ikke længer her i Huset.

Aladdin.

Jeg sælge Lampen? Slig en stelden Skat?

Nei, fiere Moder! kom dog til Jer selv,
 I taler endnu lidt i Feberheden.
 Ulykke! — Ja en stor Ulykke er det,
 At faae Fasaner, Dyrskød, og Bagværk,
 Og alle Aarets stieldne, gode Ting,
 Naar man paatager sig det Kæmpeværk,
 At gnide Fingren irret paa en Lampe!

M o r g i a n e.

Ak, fiere Søn! Jeg raader dig, min Søn!
 Tag dig iagt. Det er kun Dievelskab.
 Og har Propheten en forbuden os,
 At gjøre os gemeent med slige Dievle?

A l a d d i n.

Min fiere Moder, jeg har altid hørt
 At Dievlene var onde Folk; men denne
 Er saa honet og god af Hiertelav,
 At han kan gaae i Nødsfald for en Engel.
 Giv Eder kun tilfreds. Hvis en jeg feiler,
 Saa har den store, hellige Prophet
 Just gjort os lykkelig med denne Lampe.
 Nu kan jeg først begribe hvorfor Evolden
 Var saa begierlig efter den, den Skalk!
 Og kaldte den kun Snurrepiberie.
 Jeg er alt eengang vandt, at see det Syn;
 Thi slig en Mand (Gud veed hvordan han kom,
 Jeg maa vel have gnedet lidt paa Lampen)
 Har jeg at takke for Befrielsen

Af Biergets Hule. Det var Spot og Skam
 At lønne Godt med Ondt, og at foragte
 En saadan venlig Aand, som hjælper naar man
 Er meest i Nød, og trænger meest til Hielp.
 See, hvilke rare Fæde! Det er Sølv!
 Nu vil jeg tage eet af dem og gaae
 I Byen ud et Sted og sælge det;
 Og blive saadan ved til Alt er solgt.
 Thi det kan ikke fikke sig at falde
 Paa Lampens Aand, undtagen naar det kniber.
 Kom Moder nu, og spiis dog ogsaa lidt.

M o r g i a n e.

Jeg kan ey spise efter denne Skræk,
 Men gior forresten hvad du vil, min Søn!
 Jeg er en gammel og enfoldig Kone,
 Jeg vasker mine Hænder, jeg har ingen,
 Glet ingen Deel i dette Heverie.

M a d d i n.

Det skal I heller ey; men vær kun rolig.
 Nu vil jeg strax gaae ud og sælge Fædet.

Gaaet.

G a d e.

Aladdin med et Sølvfad under Kiolen. En gammel Jøde.

Jøden. •

God Morgen, unge Herre! Har han Noget
 At skaffe med? Jeg seer han holder Noget
 Her bag sin Kiole. Vil han sælge det,
 Gaa kom til mig. Jeg være kan saa god,
 Som Nogen anden Kiøber? Ikke sandt?

Aladdin.

Det kommer an derpaa. Hvad byder du
 Paa dette Sølvfad?

Jøden

griber begierlig derefter.

Dette Sølvfad? Jo

Du kommer vi nok strax, min unge Ven!
 Lin! Lin er ogsaa godt. Kom lad mig see.

Aladdin.

Jeg slipper ikke Fadet af min Haand,
 Før først du har betalt mig det. Jeg kiender
 Nok Jøderne. Du kunde løbe bort
 Og sige det var dit.

Jøden.

Du store Gud!

Hvad har han dog for nogle Tanker om mig.
 Naar, siig, hvad vil han have for sit Fad?

Aladdin.

Hvad vil du give?

Jøden.

Beed han ikke meer

Af Kiøbmandskab? En Kiøbmand siger altid
Hvad Varen koster. Siden prutter man.

Aladdin.

Af! jeg forstaaer mig lidt kun paa at høre.
Giig veent ud hvad det vel kan være værd,
Og jeg vil troe dig paa et ærligt Ansigt.

Jøden

betragter først Fadet nøie, derpaa Aladdin.

Et ærligt Ansigt? Nu det kan jeg lide.
Han troer endnu paa Ærlighed i Verden!
Han er en vakker Søen, en vakker Søen.
Han seer saa ærlig ud. Han har vist ikke
Endnu ret seet sig om i Verden. Hæ?

Aladdin.

Hvad byder du mig Jøde, for mit Fad?

Jøden.

Nu! Faddet er ret smukt; det er af Sølv;
Men man kan ogsaa kobe Guld for dyrt.

Tager tvivlsraadig en Guldpenge op af Lommen for at
prøve Aladdin.

Hvad siger han om saadan Een, min Ven?

Aladdin tager den.

Dermed er jeg tilfreds. Uffides. Den er af Guld!

Ha! jeg er bange, han betænker sig,
 At han fortryder paa sit Kiøb, og fordrer
 Sit Guld tilbage. Jeg vil smøre Haser.

Løber bort.

Jøden.

Hør, unge Ven! Han er alt fløiten. Ha!
 Han troede vist jeg skulde angre Kiøbet!
 Jeg Sviin, jeg Klodrian, jeg dumme Bæst!
 Han havde solgt mig det for halv saa meget,
 For Fierdeparten, ja for Sietteparten. Naaber
 Hei! Stop ham! Hold paa Tyven! Han er borte.
 Ha gamle Døsmer! Taabe, som jeg er.

Betragter Fadet.

Vel er det tredsindstyve Gange mere værd,
 End jeg betalte ham. Tiint, herligt Guld. —
 Maaskee han kommer tiere. Det faaer være
 Nu som det er. Hvad hjælper det at flage,
 Nu det er giort? Af Moses! hvilken Skam
 For sig en gammel, rynket Skielm, som dig,
 At snydes af en sig glathaget Løse.

Gaaer.

En fornem Kåhn.

Udstillige Kjøbmænd sidde hist og her, ryge Tobak og
drikke Corbet.

Ali og Bedreddin staae i Vinduet,

Ali.

See! hist paa Gaden kommer atter hid
Det smukke unge Menneſke, som var her
I Gaar og Overgaars. Han, med den lysblaa,
Guldsnorte Kåſtan, og den høie Turban.

Bedreddin.

En vakker Knøs.

Ali.

Saa vidt som jeg har hørt,
Saa ſkal det ikke være længe ſiden,
Man ſaae ham gaae paa Gaden om og lege
Med Drengene. Men nu, paa ganske kort Tid,
Har han ſaa mærkelig forandret ſig,
At man kan neppe kende ham igien.
Nu gaaer han altid ordentlig og velklædt,
Beſøger Kåhnerne, og hører altid
Med ſtor Opmærkſomhed og heel beſteden,
Hvad lærde Folk og gamle Kjøbmænd taler.

Bedreddin.

O ſee, den Skielm! See hvor han ſkoter op
Til Eben Haſſans Vinduer. Han venter

At see den smukke Kone. Ha, din Strik!
 See hvor uskyldig dog han gaaer forbi.
 Sik du en Næse, som var lidt for lang,
 Min smukke Sommerfugl?

Ali.

Han kommer hid.

Bedreddin.

Ha! vi skal drikke ham.

Alad din kommer.

Propheten og

Den store Allah signe Eder!

Ali.

Vel talt!

Men hør, min unge Ven! Om jeg maa spørge,
 Hvad har da Eders Mine vel at giøre
 Ved Eben Hassans Vinduer?

Bedreddin.

Ih nu!

De vilde see om Vinduerne stod
 I samme Retning, som de stod igaar.

Ali.

Du gjør ham Uret, Broder! Denne Herre
 Gaae en paa Eben Hassans Vinduer,
 Han saae kun giennem dem.

Bedreddin.

Og smilte til

Jernstængerne, som staae saa ranke, smukke,

I Vinduerne fra Morgen og til Aften.

Ali.

Dg tale, stumme skönt, et kraftigt Sprog,
 Ildet de sige: Fatme er saa smuk,
 Som hendes gamle Egtemand er nidkier.

Aladdin.

I gode Herrer! Jeg er kun et ungt,
 Enfoldigt Menneske, flad paa Forstand
 Og nogen, som en Skive. Det er let
 Paa mig at sigte Vittighedens Piiil.

Bedreddin.

Af en Enfoldighed at være, var
 Dog dette Indfald ikke saa enfoldigt.
 Ih nu! Hvad er det meer det Hele da?
 I finder Eben Hassans Hustrue smuk.
 Hun er det og. Jeg kiender ikkun Een,
 Som rigtig nok gjør hende Rangen stridig.

Aladdin hurtig.

Dg hvem er det?

Bedreddin.

Vor store Sultans Dotter,
 Den deilige Gulnare. Hun er skön,
 Som Morgensolen, i en giennemsigtig
 Mild Purpurtaage. En den runde Maane
 Ombølges saa velsigt af en Solvskye,
 Som Solverfløret sødt ombølger disse
 Hoithvalte Hvelvinger, hvor Alt er Sne.

Midt, som naar Graven aabner sig og sender
 den saliggjorte Siel til Paradis,
 Saaledes aabner hun det hulde Dynlaag,
 Og hæver op til Himlen sine Blik.
 Naturen har i hende prøvet paa,
 At bringe hver Modsigelse til Skionhed,
 Til Harmonie. Den hvide Biergsnee brænder,
 Og venligt, under Sneens kridne Lag,
 Sød blaaner Pulsens røde Purpur-Kilder!
 Hvo skulde troe at Mørket kunde lyse?
 Og dog er intet Mørke halv saa sort,
 Som hendes store, straalerige Die.
 Smekker og fyldig! Jordisk og ætherisk!
 Glat, som et Elfenbeen, og dog et Haar
 Der strømmer ned fra Nakken, som en Flod.
 Snart sparsom fin, snart yppig overflødig.
 En Gang, som Sommerfuglens Flugt; En Fromhed
 I Sindet, som en sneehvid Turteldue.
 Hvad vil jeg male meer? De matte Ord
 Blier Spottegloser over mit Forsøg kun!

Aladdin.

Af fiere Herre! Tael en heller længer.
 Om Hiertet fast jeg bliver ganske trang;
 Thi Anden, saa nødvendig dog til Livet,
 Besseden holder sig tilbage, for
 En daarlig at bedøve Eders Ord.
 Af! I har ret. Hvis dette Billed ligner,

Saa maa Prindsessen være saare skion.
 Men hvor er det vel muligt, for en Mand,
 At see den Deilige i al sin Klarhed?
 Beständig det misundelige Glor,
 Ket som en gammel, skinsyn Egtesælle,
 Jo ruger om den skiulte Skionhed. Hvad?

B e d r e d d i n.

Hver Dag, og næsten nu ved denne Tid,
 Gaaer hun i Bad. Ifald I havde Mod til
 At skiule Eder bag en Pille, ved
 Den smukke Indgang, (saa har Flere gjort)
 Saa kunde I vel faae Jer Længsel stillet.
 Thi hun slaaer altid gierne, Sløret op,
 For Kiølnings Skyld, før hun i Badet træder.

A l a d d i n.

Om jeg har Mod? Hvad Straf var der at vente,
 Ifald man grebet blev?

A l i.

En Bagatel!

Hvad Røder og hvad Gæss saa tit maa taale:
 At blive speddret; eller kom det høit,
 At springe ned paa Krogene fra Taarnet.

A l a d d i n.

Jeg sagde nys at kun jeg var enfoldig,
 Og ved en Gaas at ligne paa Forstand.
 Men for sig Gaasestraf betaffer jeg mig.

Bedreddin.

Ik! troe ham en. Vor Sultan en god,
 En venlig Herre, som det altid smigrer;
 At lidt man vover, for saa smukt' et Syns Skyld.
 Den største Straf, hvis det blev aabenbaret,
 Var, hoit, et Klaps af Gildingernes Oberst.

Aladdin.

Er det og sandt?

Bedreddin.

Bed Allah og Propheten!

Aladdin.

Naar jeg engang faaer Tid og Lyst dertil,
 Skal jeg dog prøve det. Nu kan jeg ikke,
 Nu har jeg Ting af mere Bigtighed
 At passe. Derfor maa jeg gaae. Farvel!
 Propheten glæde Eder, mine Herrer!

Gaaer.

Bedreddin.

O hvor det unge Menneſke er ſnild!
 Hør Ali! vil du tro han gaaer derhen
 Paa Diebliſket?

Ali.

Ja naturligviis.

Men det er Synd at ſætte unge Folk
 Deſlige Kluer ind i deres Hoved.
 Hvis nu den arme Dievel bliver forelſket?

Bedredin.

Saa blier han, hvad vi alt har været, Ven!
 Og sveder; snart sin Elskov ud igien.

En skøn Plads, noget affides i Byen. Sag-
 grunden Prindsesse Gulnares Badehuus; en
 prægtig Bygning, hvis Indgang paa begge
 Sider er prydet med høie Marmorpiller.

Aladdin kommer.

Her er det! Her. Hvor disse Piller staae
 Skal jeg forvandles til en Marmorpille,
 Henrevet af Forundring og Elskov.
 Her skal jeg from, som en kaldæisk Hyrde,
 See Stjernen, naar den gaaer mit Blik forbi.
 Ha stille! Tys! Hist kommer hun, hun kommer,
 Omringet af de sorte Gildingør,
 Som Cassiopeia eller som Capella,
 Livsalig paa det mørke Firmament.
 Op da! — Men hvis nu Gildingørne see mig?
 Hvis her de blive, mens hun er i Badet?
 Nei, det er sandt! Der er en Forsal inde,

Hvor de maa holde Vagt! Der kommer hun!
Nu hurtig op da bag ved Marmorpillen.

Prindsesse Gulnare kommer, fulgt af sin Amme
og en stor Skare sorte Gildinger. Ved Indgan-
gen slaaer hun Gløret op og blotter sit Ansigt.

A m m e n

sagte til Prindsessen.

Min Dotter! Hvilken Uforfammenhed!

Seer du den unge Knøs, bag Pillen, der?

Der har han skilt sig, for at see dit Ansigt.

Glaa Gløret ned.

G u l n a r e betragter ham.

Jeg er saa heed, min Moder!

Af! lad ham see, jeg seer jo ham igien.

Kan du ey unde ham det korte Syn?

De gaae ind i Badet.

A l a d d i n

Kommer frem paa Postamentet; han stirrer stift og ubevæ-
gelig hen for sig, med sammenfoldede Hænder.

O! hvi er Marmor ikke giennemsigtigt,

Som Glas? O! hvi besidder Diet ey

Den Egenkab, at skue gennem Alt?

Hvi kan mit Blik ey gennemtrænge Muren,

Da hendes gennemtrængte dog mit Hierte?

O skionue Houris! Underfulde Syn!

Her vil jeg vente din Tilbagekomst.

Han staer ubevægelig, som en Støtte.

Morgiane

Kommer gaende med en Torvespand paa Armen. I det
hun gaer forbi, bliver hun staaende lidt, og betragter
Badehuset.

Skiont jeg har ikke megen Tid idag,
Men skal paa Torvet, efter Kød og Urter,
Saa maa jeg altid dog betragte dette
Fortræffelige Hus; hvergang jeg nu
Gaaer her forbi. Ak hvilke smukke Støtter!
Hvor her maa være rart at bade sig.
Men hvad er det? Der er jo bleven opsat
En splinternye og deilig Billedstøtte,
Der forestiller et ungt Menneske,
Et skikkeligt Mand's Barn, i dybe Tanker,
Med sine Hænder vendt til Døren hisset.
Jeg maa dog have mine Briller frem.

Sætter Brillerne paa.

Hvad nu? Du salige Prophet fra Mekka!
Det er min Søn! Min kiødelige Søn!
Med Kastan paa, med Buxer, Turban, Støvler,
Livagtig, som han staaer og gaer paa Jorden.
Hvorledes kommer han til denne Ære? Bemodig.
Det skulde dog vel aldrig være Spot,
Fordi det er et fattigt Skrædderbarn?
Jeg maa dog gaae lidt nærmere. — Nu rører
Han Haanden lidt. Nu slog han til en Flue,
Som havde sat sig midt paa Næsen af ham.
Nu fløer han sig paa Næsen. Nei det er

Umuligt! Det er Hæxerie; det er
Formeget fordret af en Billedstøtte.

Hun gaaer nærmere

Aladdin! Hjerte Søn! Af svar mig dog.
Giv dog en Lyd fra dig, at jeg kan høre
Om det er dig, min Søn! Men taer jeg feil,
Og er du en Aladdin, Men en Anden,
Saa bliv en vred; men tilgiv smukt din Moder
Som en god, kjerlig Søn.

Aladdin

blicher Moderen væk og springer ned.

Hvad nu? Min Moder?

Hvad gier I her, min Moer?

Morgiane.

Jeg kjober Kjød.

Men hvad gier du paa Huset, som en Støtte?

Aladdin henrykt.

Jeg stod fordybet i Betragtning over
Den skønnne Bygning.

Morgiane.

Ja, min kiere Søn!

Om det er mig, som kun forstaaer mig lidt
Paa Aitekturen, eller hvad den hedder,
Saa maa jeg dog betragte den hver Dag.

Aladdin.

Hvad? Stryber ogsaa I, min Moder! op,
Og staaer bag Pillen?

Morgiane:

Nei, min fiere Søn!

Thi først kan jeg slet ikke veltigere,
Da mine Been er gamle. Og desuden
Er der en Bidde nok i mine Skjorter.
Desuden skifter det sig heller en.

Men stille! Døren bliver lukket op.

Prindsessen kommer ud af Badet. Skynd dig!
Lad os gaae bort; thi ingen Mandsperson
Maa være, hvor Prindsessen gaaer forbi.

Aladdin

dvæler og seer sig tilbage.

Af, fiere Moder!

Morgiane

trækker af med ham.

O! saa kom dog med.

Følg mig paa Torvet. Bær min Torvespand.
Gjør nogen Nytte for din gamle Moder,
Og skab dig ikke længer som en Nar.

De gaae.

G a d e.

Aladdin

Kommer med det store Sølvbækken under sin Kappe.

Af Himmél! Af! Nu har jeg hende seet.
 Jeg stod og saae; og saae, og saae, og saae.
 Jeg har en mindste Roe, blier hun en min,
 Saa er det reent forbi, saa var det bedre
 At jeg var bleven qvalt i Biergets Hule.
 Min Moder spørger, for at undgaae hende
 Løb jeg herhid, at sælge dette Bækken.
 Det sidste! Saa kan jeg vel atter vove
 At falde Lampens Vand. Naaskee! — hvem veed! —
 Af! saadan har jeg aldrig været før.
 Nei! Saadan har jeg aldrig, aldrig været!

En gammel christen Guldsmed

Kommer ud af sin Bod, og gaaer hen mod Aladdin.

Bliv ikke vred, min vakkre, unge Herre!
 Jeg ofte alt tilforn har Eder seet,
 Her uden for min Bod. I kiøbslaer med
 En Jøde. Der kan gives brave Folk
 Blandt Jøderne, som iblandt andre Sekter,
 Og Skielmer iblandt dem, som iblandt Andre.
 Den Jøde, som I handler med, det er

En Verkeftelm. Hvad gier han Eder vel
 For flige Bæde, som I alt har solgt?

Aladdin.

En god Zechin.

Guldsmeden

flaaer Hænderne sammen.

Du milde Fredsens Gud!

Jeg giver Jer femhundrede Zechiner
 For dette Bækken. Hvis der er en Guldsmed,
 Som troer at kunne give noget mere,
 Saa vil jeg gjøre det, saavel som han.

Aladdin.

I er en ærlig Mand. Affides. Hvem skulde troe,
 At der var flige Folk iblandt de Christne? —
 Kom lad os da gaae ind i Eders Bod.

Jøden kommer farende.

Hei! Holdt! Gevalt! Ha Skarn! Du Christenhund!
 Berøver du mig lumst min Næring! Hvad?

Guldsmeden.

Lie! Eller jeg skal rykke dig saalænge i
 Dit røde Skieg, du gamle, blege Snyder,
 At du skal aldrig snyde Nogen meer.

Jøden rasende.

Hvad snyde? Snyde! Det er en Idee,
 En Phantasié. — Det som man vil, det vil man!
 Det som man sælger, see det sælger man!
 Og det, man faaer derfor, det faaer man for det.

Dg har man A sagt, skal maa sige B.
 Det er med andre Ord: Er Fadet solgt,
 Saa skal man ogsaa sælge Bækkenet.
 Men den, som lumsk berøver Een sin Næring,
 Det er en Tyv! en Kieltring!

Aladdin.

Visne Jode!

Men er du gal?

Jøden.

Ja, hvis jeg en faaer Bækk'net,
 Saa blier jeg gal; thi Bækk'net maa jeg have!
 Thi Bækk'net havde jeg giort Regning paa!

Aladdin prygler ham.

Gaae hjem med det, du blege Lumpenhund!
 Dg siig at du har snydt en Musselmannd.

Jøden.

Hvad Musselmannd? Hvem spør. om Religion?
 Naar kun det gielder om at snyde, snyder
 Jeg alle Mennesker, om det saa var
 Vor Herre selv.

Guldsmeden.

Som med mig. Han er gal.
 Han ofte har et Anfald, som idag,
 Af Raserie, af Guldtørst. Lad os gaae.

Aladdin.

Da du er gal, saa vil jeg skienke dig,
 Hvad ellers godt du kunde havt fortient.

Du burde føres frem for Cadi, Skielm!
 Og bankes under Fodder til du gisped.

De gaac.

Jøden.

Abraham! Isak! Jakob! Spytter. I Halunker!
 Er det at hielpe Eders Slægt og Afkom?
 Ha! jeg vil hænge mig! Ja, jeg vil hænge.
 Jeg havde sikkerlig giort Regning paa
 Det skionne Fad. Det hvide, blanke Soly!
 Af! hvad er Livet uden Soly og Guld?
 Hvis jeg for Døden laae, med brustne Wine,
 Og Een kun vilde komme hid, og holde
 Et saadant Fad hen over mine Blik,
 Gaa fik de Liv igien, og jeg blev frisk;
 Tilbage i de dødblaae Fingerender
 Da Blodet foer, og de fik Muskelkraft,
 Og rørte sig med Vellyst op mod Sølvet. —
 Nu er jeg syg. — Jeg ryster! — Jeg er fold.
 Det Fad var en uhyre Summe værd!
 Jeg hænger mig; — thi efter dette Smæk
 Har jeg en længer til at leve raad.
 Jeg hænger mig! — Men først vil jeg gaae hen,
 I næste Christen-Bød, og stiele Strikken.

Gaaer.

. S t u e .

M o r g i a n e

siddet og spinder Bomuld.

Jeg veed en hvordan det er med min Søn.
 Han skulde dog vel aldrig være syg?
 Han trækker Beiret tungt, og stirrer hen
 Beständig i den samme Krog, og taler
 Fast en et Ord. Og taler han engang,
 Saa er der ikke mere Samling i,
 Og ikke mere sund Philosophie,
 Som man jo falder det, end hos min Kat.
 Jeg var saa glad, thi paa den sidste Tid
 Har han dog lagt sig efter noget Klogt;
 Fortiener og sit Brød med denne Lampe,
 Og er paa denne Maade kommen dog
 I en Glags Næringsvey. Det er endda godt.
 Men dette Væsen, paa den sidste Tid!
 Han skulde dog vel aldrig have Svindsot,
 Sting, Vattersot, Smaakopper, eller Sligt?
 Der kommer han. Af Gud! hvor han seer ud.

M a d d i n kommer.

God Aften, Moder! Her er Penge nok.

Lægger en Pung paa Bordet.

M o r g i a n e.

Himmel og Jord, min hierte Søn! hvor har

Du faaet alle disse Penge fra ?

Saa riig har du jo aldrig været før.

Aladdin sukker.

Saa fattig har jeg aldrig været før.

Morgiane.

Hvorned er denne Pung da fyldt ?

Aladdin.

Med Guld.

Morgiane.

Min Søen !

Aladdin.

Min Moder, giv mig noget Sorbet.

Morgiane.

Du er saa heed. Det er en godt at drikke,
Naar man er saa heed.

Aladdin.

Men da er Tørsten stærk.

Morgiane.

Det var fornøstigt talt. Det glæder mig
Hvergang du siger et fornøstigt Ord ;
Ehi paa den sidste Tid, min fiere Søen !
Saa falder dine — Slutninger, — Sentenser, —
Og Meningsfriheder, — og saadant Noget —
(Jeg veed kun lidt hvad alt det Missmasse hedder)
Saa vidt mig synes, Noget i det Gale.

Aladdin.

Hvad mener J? Hvad falder i det Gale ?

Morgiane.

Jeg siger jo at jeg forstaaer det en.
 Jeg er beskedet, en enfoldig Skone,
 Som kiender lidt til Meningen i Verden. —
 Men hvad jeg mener, maa jeg sige dog!

Aladdin.

Hvad mener I da, Moer? Siig Eders Mening.

Morgiane.

Det som jeg mener, Son! er at jeg mener,
 At hvad du mener, er ey rigtig meent.

Aladdin.

Hvad mener jeg da, Moer?

Morgiane.

Ja, det veed Himlen!

Derom bekymrer jeg mig ey, min Son!
 Jeg spinder Bomuld, der er Mening i,
 Og bryder ey mit Hoved med deslige.
 Hoithentet Hiernesvind.

Aladdin.

Nu, det er vel giort.

Enhver bør spinde paa sin egen Rok.
 Ifald den Hør, som jeg nu spinder af,
 Er Eder lidt for fin, og sidder Totten
 For hoit for Eders Haand, og er jert Die
 For svagt, til Traaden overalt at see,
 Saa at den brister under Eders Hænder,
 Saa hold jer smukt til Eders gamle Rok.

Du spind paa den fra Morgen og til Aften.
 Men smør den med Undseelighedens Olie,
 At ikke den skal snurre alt for høit;
 Kald en dens tit gientagne Gladdren Wiisdom,
 Og spot en den, som kræver mere Kunst.

M o r g i a n e.

Nu nu, min Søn! Jeg gad dog gierne vide,
 Hvad der er mere Arbeid ved og Slid:
 At spinde, eller gnide paa en Lampe?

A l a d d i n.

Jo mere Kraft, desmindre Slid, min Moder!
 Mens Ormen borer sig et Hul i Træet,
 Omsvinger Allah Golen flere Gange.
 Og hvo anstrænger sig vel meest derved?

M o r g i a n e.

Den Stræbsomste, min hierte, fiere Søn!
 Er dog jo altid den Agtværdigste.

A l a d d i n.

Ja, saa er Allah intet imod Ormen!

M o r g i a n e.

Du blander Alting sammen: Koffen, Lampen,
 Fornuftig Snakkerads og Kunst; Orm, Allah!
 Min Søn! jeg troer du er en rigtig klog,
 Fra den Tid du fik fat paa disse Bøger.

A l a d d i n.

J taler en ubilligt. Jeg, som J,
 Snart vilde dømme Indiens Bramin

Fra Sands og Samling, hvis det faldt ham ind
At tale Sanskrit, naar en fiendelig Storm
Ham havde fastet hen paa Madagasgar.

M o r g i a n e.

Saa lad os tale da om noget Andet.
Hvad feiler dig? Hvorfor er du saa bleg?
Hvi sukker du, og stirrer altid hen
Paa samme Sted. Hvad feiler dig, min Søn?

A l a d d i n.

Jeg er forelsket, Moder! Inderlig
Forelsket. Derfor trækker jeg mit Beir
Saa dybt, med en saa langt nedsenket Spand,
Som I, ved Sommerstid, naar Brønden slipper.

M o r g i a n e.

Forelsket, kiere Søn? I hvem, min Søn?

A l a d d i n.

Af! I vor Sultans Datter.

M o r g i a n e.

I Gulnare?

A l a d d i n.

Ja Moder.

M o r g i a n e.

I Prindsessen?

A l a d d i n.

Ja, min Moder!

M o r g i a n e græder.

Aladdin.

Hvi græder I?

Morgiane.

Af! det gjør mig saa ondt
At du har mistet din Forstand, min Søn!

Aladdin.

Hør, Moder! Jeg veed ey hvordan det er,
Jeg gidder ikke længer snakket saadan,
Sny Lange og sny Brede, saa som før.
Jeg hader fast at lukke Munden op.
Min Fryd er nu at gaae i Eensomhed,
Hvor Skoven tykkest er, hvor Fuglens Fløite
Ledfager Bækfens duse Strengelæg.
Der tolker alting mig Gulnares Navn.
Hør altsaa mine Ord, og vil I ey
At Eders Søn skal visne, som en Blomst,
For tidlig fremskudt i den kolde Vaar,
Saa gaae og gjør det, som jeg beder om.

Morgiane.

Hvad skal ieg gjøre?

Aladdin.

J skal frie for mig,
Hos Sultan Soliman.

Morgiane.

Hos Sultan So —
Min Søn! Er du da reent forrykt, min Søn?

Hos Sultan Sol — Af Gud! jeg kan for Skræk
 Tale Ordet ud. Hos Sultan Solo —!

Aladdin.

Hvis ikke I vil see mig doe paa Stedet,
 Saa maa I love mig at gaae derhen.

Morgiane.

Aladdin! Men hvad bilder du dig ind?
 Et Skrædderbarn!!

Aladdin.

Om Skræddernaalen just
 Har nogen Deel i dette Arbeid havt,
 Det troer jeg ey. Al Gesi er min Fader.

Morgiane.

Af! stemme Dreng, hvad siger du mig paa?
 Du tvinger Blodet op i mine Kinder;
 En Tour, det ey har giort i mange Aar.

Aladdin.

Spring altsaa over denne Punkt, min Moder!
 Jeg er en vakker Son af en Emir.
 I er en Dotter af en Haandværksmand.
 Vor Sultan er jo fodt af en Slavinde.
 Han har et Kongerige, jeg en Lampe.
 Seer I da endnu ey Balancen?

Aladdin.

Nei.

Du vipper op, min Son! du vipper op.
 Hans Majestæt, han hænger dig i Nøg.

En Lampe og et udstrakt Kongerige!
 Det er det samme, som jeg vilde sige:
 En Skammel — og en Sopha silkeblød!
 En Kringle — og et stort Huusbagerbrød!

Aladdin.

Glem en fun, at min Lampe har den lille
 Vi-Egenskab, som en hver Lampe har,
 At den kan bringe Aander frem, som staae
 Parat, at giøre Alt, hvad jeg befaler.

Morgiane.

Mad kan de bringe dig i smukke Tæde,
 Det er vel sandt; men Fet er Mad, min Søn!
 Et Andet er Prindsesser. Overalt
 Saa frygter jeg, at Krukken gaaer saalænge
 Tilvands, at den tilsidst gaaer hankløs hjem.
 At Geisten, naar han cengang er i slet
 Humør, (det kan vel hændes ham, som os)
 At han da dreier Halsen om paa dig.

Aladdin.

Derfor er jeg aldeles ikke bange.
 Nok sagt, det som jeg beder om, maa skee,
 Hvis J vil ikke see min Undergang.

Morgiane.

Og naar jeg kommer der, — hvad skal jeg sige?
 "Herr Sultan! vil J ikke hae den Godhed,
 At gifte Eders Dotter med min Søn?"
 "Hvem er J Moer?" "En fattig Skrædder-Enke."

"Dg hvem er Eder's Søn?" "Han er min Søn."

"Dg ellers Ingenting?" "Nej, strænge Herre!"

"Dg han vil giftes med min Datter!" "Ja
Mænd vil han saa." — Saa staaer jeg, som en Nar.

Dg maaskee at vor Sultan blier saa opbragt,

At han befaler sine Embedsmænd

At prygle mig, med Lampe, ud af Huset.

Aladdin.

O! det har ingen Nød. Han er en grum.

Morgiane.

Dg endnu Fet! — Af, hvor du dog er daarlig!

Der er jo et Re — skript, en Lov, en Tingest,

Som siger os, at ingen Undersaat

Kan faae hans keiserlige Majestæt i Tale,

Med mindre at man har en Gave, til ham.

Aladdin.

Nu kommer I til det just, som jeg vilde.

I kiender jo de store, smukke Frugter,

Som ligger oppe paa vort Pulterkammer?

Morgiane.

Af malet Glas? Skal jeg forære det

Til Sultan? Er det Gaven den, min Søn?

Nu da, saa faa man sige ret med Sandhed:

Som Allet er, er Grimen! Hun græder.

Aladdin.

Kiere Moder!

Det, som I holder for at være Glas,

Det er kun lutter klare Diamanter,
 Rubiner og Smaragder og Saphirer,
 Af en uhyre stor Værdie. Vor Sultan
 Har ikke Mage til dem i sin Krone;
 Det har jeg siden først erfaret. Disse
 Fortræffelige Stene skal I bringe
 Ham, Moder! og fortælle ham, at dette
 Altsammen kommer fra Gulnares Veiler.
 Troe mig, det vil forhindre hver en Brede.
 O i det mindste kan I være vis paa,
 At en I falder Soliman besværlig.

M o r g i a n e.

Hvad, er det sandt? Og er det virkelig
 Demanter og Smaphirer, disse Stene?

Aladdin.

Saa virkelig, som at I er min Moder,
 Og at jeg er Aladdin, Eders Søn.
 Gaae altsaa kun. Forret mig alting godt.
 Men nævn dog en Løddel om min Lampe.

M o r g i a n e.

Al! hvad man har Fortred af sine Børn.
 Jeg faaer vel sœie mig da i din Villie,
 Hvis det er Edelstene, som du siger.
 Men først maa jeg dog somme Multummet
 Fast til min Søndagskaabe, det er løbet
 Lidt op, og vaske mine Hænder først
 Med Skiegge = Sæbe, thi den grønne lugter.

Et Flor jeg ogsaa skulde have kjøbt,
Hvis kun jeg havde Raad dertil.

Aladdin.

Hvad Raad?

Der staaer jo Penge nok paa Bordet, der.
J husker aldrig paa min Kobber-Lampe.

Morgiane.

Åh! gid den aldrig kommen var i Huset.

Aladdin.

Nu gaaer jeg hen i Lunden, uden Porten,
Og sætter mig ved Kilden til i Alsten.
Der kan J finde mig, og sige mig
Om jeg skal leve, eller jeg skal døe.

Morgiane.

Saa vil jeg nu da pynte mig en Smule.

D i v a n .

Soliman sidder paa sin Throne. Storbese-
ziren og Raadet. En Mængde
Tilskuere. Parterne have talt deres Sager. Raad-
det er endt. Mængden fordeler sig.

Beziren.

Befaler Eders høie Majestæt,
At jeg skal lade Raadets Porte lukke?

Soliman.

Wie lidt endnu. Den gamle Kone, hiffet,
 Som seer saa fattig ud, der, midt i Døren,
 Har været her tre Gange nu i Træk,
 Og altid stillet sig ret for min Throne.
 Hun flæber paa to Byldter; sagtens er
 Der noget, som hun kræver Retfærd over.
 Maaſkee har een og anden Bager givet
 Et Lod for lidt, og af en Enfoldighed,
 Tstedet for at gaae til Cadi med det,
 Skal Soliman nu veye hendes Brød.
 Det være som det vil. Lad hende komme.

Beziren henter Morgiane, hun kaster sig paa Knæe for
 Sultanens Throne.

Soliman.

Jeg har alt ofte seet dig staae i Døren,
 Og stirre stivt paa mig, som om du ventede,
 At jeg det Indfald skulde faae, at falde
 Dig frem. Det har jeg giort. Siig din Begiering.
 Hvad har du i dit Klæde? Er det Brød,
 Som Bageren, skiont født en Musselman,
 Beskaaret har, som Joden en Zechin?
 Har Slagteren paa Lovet havt det Indfald,
 At hugge Kiødet Skanken lidt for nær?
 Hvad? Eller har en Handlerſke med Frugt
 Bidt Hodet af al Skam, og narret dig,
 Og solgt dig raadder Frugt, for dine Penge?

M o r g i a n e.

Stormægtigste, velbaarneste Herr Keiser!

Herr Sultan! Sag til takke med, hvad saadan

Jeg falder paa at titulere Eder.

Jeg har en læst i Rangsforordninger.

Jeg er en fattig Strædderenke, som

Kun hedder Morgiane, slet og ret.

Min Mand, nu er han død, men da han leved —

Saa heed han Mustapha; hvad nu han hedder,

Det maa Propheten og Vor Herre vide.

Min Søn er heller ikke høit paa Straae, just!

Han hedder — hvis jeg ogsaa mindes ret,

(Ehi jeg er lidt forstyrret ved at tale

I et saa talrigt Selskab, kan ey heller

Godt taale saa at høie mine Anxæ,

Ehi jeg har gamle Been. Men hvis I først

Vil lade denne store Sværm gaae bort,

Dg saa tillade mig at reise mig,

Saa tænker jeg, jeg skal nok komme paa det.

Soliman giver et Vink, Alle gaae, uden Storveziren.

S o l i m a n.

Reis dig kun op, min gode, gamle Kone!

Dg har du Lyst, saa sæt dig ned paa Teppe.

M o r g i a n e.

Ney, min bevaagteste Herr Sultan! Ney

I maa en troe, fordi jeg kun er fattig,

At jeg saa lidt forstaaer mig paa at leve.

Soliman.

Nu, sig mig da, hvad har du i dit Klæde?
Brod eller Kiød. Hvad? Eller raaden Frugt.

Morgiane.

Det sidste, naadigste Herr Majestæt!

Det sidste, Frugt. Dog er den ikke raaden.

Man kunde sende den op til Siberien,

Dog stod jeg inde for den fik ey Skade.

Det er en Hoben gode Winteræbler,

Som godt kan taale Frost. Men Alt har sin Tid,

Som Eders naadige Tjopoldesfader,

Kong Salomon, engang skal have sagt.

Nu altsaa — som jeg sagde Eder for —

Jeg har en Søn; Aladdin er hans Navn.

Lidt over sytten Aar. Høi, rank, og velkæbt.

Og deilig rød og hvid, som Melk og Blod.

Og vittig; nem, naar han vil lære Noget,

(Som dog er sielden.) Hidstg af Gemyt,

Men dertil god, som Dagen den er lang.

Jeg vædder paa, Herr Sultan! I og han,

I vilde komme godt ud af det sammen.

Soliman.

Jeg mærker hvad du ønsker. Ved mit Hof

Du saae vel gierne denne Knøs antaget,

Tmellem mine Gildinger.

Morgiane.

O ney!

Vidt feilet, Eders Herlighed, Herr Sultan!
 Vidt feilet. Men, hvad denne Post angaaer,
 Gaa omfer han at blive, som han er.

S o l i m a n.

Hvad vil han da?

M o r g i a n e.

Hvad ikkun den kan ville,
 Som uformærkt, har faaet sig et Hul
 Paa Bunden af sin Hierne-Lomme, Herre!
 Og drattet Alting bort, lidt efter lidt.
 Det er min Søn! Man siger: Æblet falder
 En langt fra Træet; at man skuer Hund
 Paa Haarene; at Soen fiendes vel,
 Som Kalven bar. Men der er nok et Ordsprog,
 Som siger: Der er Fæt i hver en Æt;
 At Brødre har eet Blod, men en eet Mod;
 At en fordi eet Træ er skient i Skoven,
 De derfor er det alle. Altsaa maa
 I ikke troe, bevaagteste Herr Sultan!
 At jeg har nogen Deel i dette Indfald.

S o l i m a n.

Hvad er da faldet Eders Søn vel ind?
 Siig det i Hast, og siig det kortelig.

M o r g i a n e.

Det vil jeg da. Men først, Herr Sultan! maa I
 Dog love mig, at en I bliver vred,
 Gaavel paa mig, som paa min stakkels Søn.

Soliman.

Nu, for et Indfald blier jeg ikke vred.
Hvad vil han da?

Morgiane.

Ik, naadige Herr Sultan!
Han vilde gierne gifte sig, isald
Partiet kun stod Eder an.

Soliman.

Med hvem?

Morgiane.

Med Eders Dotter.

Soliman.

Med Gulnare?

Morgiane sukker.

Ja!

Soliman smilende.

Det kommer lidt uventet, gode Kone!
Dg sligt et Skridt er dog af Vigtighed.

Morgiane.

Ja deri har I ret, høybaarne Herre!
Man elsker dog sit eget Kied og Blod,
Dg vilde gierne see det vel forserget.

Soliman.

For ey da at gaae længer, denne Gang,
Gaa stig mig, hvad I har i Eders Bylter.

Morgiane.

Det er jo Skif og Brug i dette Land,

At man skal give Eder en Present,
 For at faae Eders Majestæt i Tale.
 I andre Lande, har jeg ladet mig sige,
 Faae Tienerne et saadant Gratial;
 I taer det selv, det er og meget bedre.
 Man er sig alletider selv dog nærmest!
 Da altsaa nu jeg skulde snakke med Jer,
 Saa gav Aladdin mig de tvende Byldter,
 Til en Present og en Glæs Morgengave.

Soliman.

Nu, det var ret. Saa vidt som jeg har hørt,
 Saa er det gode haarde Winter = Æbler.

Morgiane.

Ja, naadigste Herr Sultan! Men der er
 Og anden Frugt iblandt. Vær nu saa artig
 Og tag til Takke.

Soliman.

Tag det Alt, Bezir!
 Og lad det bringe til min Kiøgemester.

Beziren.

Hvad? Det er tungt, som Steen, og glat, som Glas.
 Det er af Glas.

Soliman.

Af Glas? Saa lad mig see.
 Maa skee en ganske kunstig Esterligning.

Beziren leser Klædet op. Sultanen betragter Frugterne
 og faer forfærdet tilbage.

Hvordan? Rubiner! Perler! Diamanter,
 Som Hønsæg! Som Blommer blaae Saphirer!
 Og mange andre skionne Edelstene.
 En stor, uhyre Skat! Og den fra Eder?

Morgiane.

En fra mig selv, Herr Sultan! Fra min Søn.

Soliman.

En ubetalelig, uhyre Skat!
 Mod disse Stene seer min Krone ud,
 Som en udflippet Tot af Guldpapir.
 Hvem er din Søn?

Morgiane kichøiet.

En fattig Skrædderdreng.

Han bad mig sige Eders Majestæt,
 At ey det skulde blive derved, naar
 Han først var bleven Eders Svigersøn.

Soliman.

En herlig Skat. O see de skionne Farver!
 Som nylig sprungne ud af Morgensolen,
 I tusind Straaler brudt paa Morgenduggen,
 Saaledes spille de. Ha, skionne Skær!
 Her Allah samlet har den stærke Pragt,
 Som spiller broget om i Østerland.
 Af skionne Stene! hvor I glæde mig.
 Gaae Kone! gaae; og siig din elskte Søn,
 At den, som give kan sig Morgengave,
 Kan ogsaa blive en Prindsesses Husbond.

Beziren

affides til Morgiane.

Gaae hjem! Vær rolig. Vent med Ydmynghed,
Til Sultan Soliman dig atter kalder.

Morgiane

gør et lille Sniks og gaaer.

Soliman

bender sig begejstret til Beziren.

Nu, Muschirvan? Hvad siger du, min Ven!
Om disse Ting?

Beziren fold.

At det er smukke Stene.

Soliman.

Og ellers intet?

Beziren.

At det er en kostbar

Og fielden Skat.

Soliman.

Ja ubetalelig!

Beziren.

Men at min store Sultan eyer dog
En Edelsteen af meget større Værd,
End alle disse.

Soliman.

Jeg en Edelsteen?

Jeg? Drømmer du, Bezir! Og hvor er den?

Bezirèn.

I Eders Pallads, store Soliman!
En Diamant; og af saa fiødent Band,
Som kun jomfruelig Ufkyldighed
Kan giøre Fordring paa.

Soliman.

Ha! Jeg forstaaer dig.
Min Dotter mener du.

Beziren.

En Edelsteen,

Der ikke skinner blot i Skønheds Praat
Kold, som en Steen; men varm og blid, som deilig.
En Edelsteen, der er sig selv bevidst.
En levende, en dobbelt Edelsteen,
Hvoraf den Indre overgaaer den Ydre.
En Edelsteen, som indbefatter alle;
Hvis Purpurkind er som en rød Rubin,
Hvis Die straalet klart, som Diamant,
Hvis Tander er en fielden Perlerad;
Alt i et Marmorlegem, hvidt, som Snee,
Og varmt, som fyrig Ungdoms Rosenblod.
Og denne sødt bevægelige Blomst,
Opvøret i en ædel Jord, og under
Saa høi en Gartners kongelige Blik,
Den vil I tuske bort for denne Steenhøb?

Soliman.

Ha Muschirvan! du taler viist.

Vezi ren.

Den vil I

Ombytte til en ringe Kns, som tandt

En fielden Skat i Eders eget Rige?

Soliman.

Lie, Muschirvan! Den skionne Farveglands

Henrev i første Øyeblik saa reent

Min Siel, at ey den lagde Mærke til

Hvad Munden fladdrede imidlertid

Paa egen Haand. Jeg har jo givet alt

Mit Løfte til min Datters Giftermaal

Med Saladin, din Son. Var andet en,

Saa var jo dog mit første Ord i Veyen,

For dette sidste, ubevidste Tillsagn.

Vezi ren.

Naar, store Sultan! vil du holde Bryllup?

Soliman.

I Aften. For at du skal see hvor lidt

Den sidste Ruus har rokket min Beslutning.

Dumt var det dog, at disse Ord slap ud

I Glæden, til den gamle Skræderenke.

Vezi ren.

Ey hvad, min Sultan! Ord, blandt andet, har

Den Egenkab, at de er, Ord: En Lyd,

Der svinder let og hastig, som den kom;

Dg endnu fødes skal den rappe Haand,

Der kan forstaae at gribe dem i Flugten.

Foruden Ord, der noget er i Verden,
 Som man Drabanter kalder, stærke Karle,
 Som staae med Spyd i Haand, og jager alle
 Næsvise Gæster bort, fra Slottets Porte.
 Hvis ey en Sultan var saa frie en Mand,
 Og blev hvert Ord han sagde, til en Lænke,
 Hvad Forskiel var der da paa ham og Slaven?

S o l i m a n.

Vel talt, min Ven! Du est et værdigt Monster
 For hver en vis og duelig Bezir.
 Følg med nu i mit inderste Pallads;
 Jeg maa dog vise Zulima min Gave.

De gaac.

G a d e.

Aften. Stor Tummel i Byen af Mennesker. De fleste
 Huse ere illuminerede. Man hører Musik langt borte.

M o r g i a n e

Kommer gaaende og banker paa hos en Urtekræmmer.

U r t e k r æ m m e r e n

stikker Hovedet ud af Vinduet.

Hvad nu? Hvem banker atter paa min Dør?
 Jeg sælger ikke Noget ud i Aften.

En Urtekræmmer er dog ingen Hund,
 Som altid skal for Dissen staae i Lænke,
 Og fare ned med Næverne i Sæben,
 Rosinerne og Theen, naar I fløiter?
 I Aften er der Glæde overalt,
 Gaa vil jeg ogsaa glæde mig i Aften.

Morgiane.

Herr Naboe! Glæd han sig i Herrens Navn,
 Gaameget som han vil, det er ham vel undt!
 Men vil han ikke ogsaa glæde mig
 Med for en Skilling Olie til min Lampe;
 Thi ellers maa jeg sidde hele Tiden
 I Mørke, mens den hele Bye forresten
 Har sig en Overflødighed paa Ild,
 At det slaaer frem, som Hidsighed paa Huden,
 Gaa Gaderne seer ud, som om de havde
 Skarlagensfeber, Frisler eller Snat.

Urtekræmmeren.

Ey Morgiane! Er det hende Moer?
 Gaa kom kun. Disse ubevante Lys,
 De blinde mig. Jeg kan ey see for Lys!

Morgiane.

Og jeg kan ikke see for Mørke, Naboe.

Urtekræmmeren.

Ja, saadan er det. Begge gjør os blinde,
 Man skulde troe at Dæmringen var bedst. —
 Maa siden det er hende, Moer! saa skal det

Saa nøye iust en komme an derpaa.
Forlanger hun den bedste Dlie?

Morgiane.

Men,

Ufald jeg turde bede Eder om
Den Sletteste; men det maa være Noget,
Som der er godt.

Urtefræmmeren.

Hun er en Deconom.

Morgiane.

Ja ellers saae det galt ud. — Men hvad vil
Dog al den Stads og denne Lyøning sige?
Jeg hører ogsaa hiffet en Musif.

Urtefræmmeren.

Er hun den Eneste i Ispahan,
Som ikke veed, at Soliman, vor Sultan,
Sin Datter gifter bort i Aften med
Bezirens Søn, den unge Saladin?

Morgiane svimler.

Hvad siger I, Herr Naboe? Hvad, Herr Naboe?
Det forekom mig som I talde, Naboe!

Urtefræmmeren.

Saa tog I heller ikke feil, Moerlille.

Morgiane.

Uf, fiere Naboe! Saa maal om igien,
Og giv mig noget Vand at lugte til,

For Skillingen, jeg skal hae Olie for;
 Thi jeg faaer ondt.

Urtefræmmeren.

Du hellige Prophet!
 Hvad feiler Konen? Kiere Morgiane!
 Hvad har I mod Partiet?

Morgiane.

Ak, jeg skødte
 Min Ligtorn, Naboe! Det er hele Sagen.
 Farvel! Jeg har en Tid at see mig for,
 Jeg strax maa ind og tale med min Søn.

Gaar.

Urtefræmmeren ængstelig.

Nu vender hun sin Ven, og laer mig staae
 Med hendes Skilling. Hm! Hvad skal jeg giøre?
 Hei! Morgiane. Hun er fløiten alt. —
 Jeg er en ordentlig, en redelig,
 Rettskaffen Mand, som ikke Folk vil snyde.
 Jeg har endnu til Dato aldrig stiaalet.
 Hvad saadan man kan vinde ved sin Næring,
 Det er en anden Sag, deri er hver
 En Try. Men denne Skilling. Hm! Hm! Hm!
 Det er en fattig Enke, Det har tit
 Mig skaaret i mit Hierte, naar jeg mærkte
 At ey der var en Krumme Brød i Huset.
 Man kan ey hielpes alle Folk. Forleden
 Gav jeg den stakkels Kone dog to Svedsker,

For ingenting, at stille Hungren paa.
 Men denne Skilling! — Hvis jeg skulde døe!
 Jeg vil dog føre den til Bogs. Striber. "Betroet
 En Skilling af den gamle Morgiane.
 Om der skal gives Olie eller Hødvand
 For samme, vides endnu ey med Vished."
 See saa! Det lettede! Det er saa godt
 At skrive Gaadant op, for Livs og Døds Skyld.
 Gaaer ind.

Maddins Kammer.

Han staaer forbitret med Lampen i Haand. I det han gni-
 der den aabenbarer **Lampens Mand** sig strax og siger:
Stærke Herre! sig hvad vil du? See jeg venter
 paa dit Bud.

Maddin.

Knap tilstæder mig min Harmen her at tale Or-
 det ud.
 Hør, i Korthed, givne Løfte, hør i Korthed Løftets
 Brud.
 Sultan Soliman mig loved, med utvungen, vil-
 lig Hu,

Hende, som mit Hierte elsker. Af, det smekke
Lilliesud!

At Gulnare skulde worde min, jeg troede sikkert
nu.

Ha! men, med et troløst Hierte, vendte han sin Wil-
lie, lumsk.

Nu Bezirens Søn den hulde Møe han giver hen
til Brud.

Derfor stormer høit mit Hierte mørkt i Nattens
Midnatsumlm.

Hør da nu hvad jeg dig byder, fiek, af vældig Harmefuld:

Naar Bezirens Søn er kommen, sig til Frøyd og
mig til Gru,

Inden Brudekamrets Vægge, til Gulnare, huld og
smuk,

Tag da Sengen, hvor han hviler med den hulde
Rose, flux,

Sving dig derpaa giennem Lusten, bring dem her-
hid. Hører du?

I de høie Ætherstrømme fiek dem giennem Him-
len vug.

Sæt saa Sengen her i Kamret, men sæt ham af
Døren ud.

At han plat sig en kan røre, stiv ham med din Aand-
de puff;

Men lad hende roligt hvile smekker, rød og hvid
og rund.

Snart en Anden ved sin Side skuer og omfavner
hun.

Dg naar hist i Østen Solen atter rødmer pur-
purfuld,

Kom da hid at hente Sengen. Sæt den hvor du
tog den flux.

Det er alt hvad jeg forlanger. Adlyd nu din Her-
res Bud!

Anden.

Hvad du byder, snart jeg lyder. Men det var paa
Tiden nu.

Havde du end tøvet lidet, var det hulde Blomster
brudt.

Han forsvinder et Øyeblik; men kommer strax tilbage igien
med Brudesengen i sine Arme, hvori Gulnare og Sa-
ladin ligge. Han tager Saladin ud og siger til
Maddin:

Glæd dig nu, min ædle Herre! Denne Svend skal
holde Vagt

Uden Huset, fige Stierner, paa den fiolige
Altan.

Han forsvinder med Saladin.

Gulnare

reiser sig op i Sengen.

Åh, hellige Prophet! Hvor er, hvor er jeg?

Hvo redded mig? Hvad stor, usynlig Magt?

Da plad fortvovlet, uden Haab om Brelse,
 Jeg skielved alt i den Forhadtes Arme?
 Hvor er jeg? Er det alt en venlig Drom?
 Det kom mig ogsaa for, som om jeg saae
 Den skionne Yngling, som bag Pallen stod;
 Hilt ved mit Bad, og som bestandig svæver
 Sød for min Siel, fra dette Dieblif.
 Hvor er jeg? Hellige Prophet! hvor er jeg?

Aladdin

triner frem og kaster sig ned for hendes Føie.

Tilbedte! I din Elfers Baretægt.
 Han, som er intet, intet uden dig,
 Som elsker dig, og som den store Allah
 Gav stærke Midler til at vorde din.
 Fat Mod og skielv en. Din forhadte Brudgom
 Er borte, frygt dig aldrig meer for ham.
 Han staaer paa Taget, som et Kirkespir.
 Men sig oprigtigt, deiligste Prindsesse!
 Om vel du muligt kunde elske mig?
 Du nævnte mig jo nys. O! du har seet mig,
 Og ikke glemt mit Afsyn. Søde Haab!

Tager hendes Haand.

Gulnare.

Er du en hellig Engel, som Propheten
 Har sendt mig til min Redning, skionne Yngling?

Aladdin henrøft.

O! hvor hun hviler sødt. Det tynde Blor

Forgivees, prøver paa at hulle ind
 De yppige, de søde Yndigheder.
 Ha stig, du deiligste Uskyldighed!
 Siig! Kan du elske mig?

Gulnare.

Jeg elsker dig
 Fra første Dieblif jeg saae dig, Engel!
 Ak! fra min Barndom i det stille Harem,
 Har jeg kun seet saa faae af dine Lige,
 Dog er jeg vis derpaa, at der er Ingen
 Der kan henrykke mig saa sødt, som du.

Alladdin.

O Salighed! Kysser hende. Saa! Nu est du min Brud.
 Thi jeg er ingen Engel, Gud ske Tak!
 Men kun et Menneſke, af Jord, som du.
 Sov sødt. Jeg hviler ved din hulde Side.
 Men indtil Allah har befæstet vort
 Sødtslungne Baand, skal dette blanke Sværd,
 Som her jeg lægger mellem dig og mig,
 Bortſkræmme, som en blinkende Cherub,
 Det syndefulde Støv fra Paradis.

Altanen paa Huset.

Saladin

staaer stiv, som en Støtte, opstillet til Nækbærket, med Hovedet vendt imod Stierne.

Ha, Skiendsel og Foragt! Fortvivlelse!
 Hvad? End bestandig? Usle, svage Arm!
 Kan du ey røre dig? Ak! ey en Lem.
 Kold staaer jeg, uden al Bevægelse.
 Det var som om han havde fløitet Marven
 Af alle mine Bene. Alt er huult.
 Stiv er jeg, mat, som om jeg havde slumret
 Paa Græsset, i den vaade Nattedug,
 Og vaagned lam, og rørt, som af et Slag.
 Staae der! (Saa grinte han, den fule Mand)
 Staae, som Loths Hustru, som en Støtte Galt.
 Saa raabte han og svandt. Ha Helvede!
 Nys, varm og kraftig, i en Brudeseng,
 Ved en Prindsesses trinde, hvide Barm,
 Paa Nippet til at styrte mig i Vellyst —
 Og nu! — Stiv, som en Stokfisk! — Ingenting
 Bevæger sig; — kun Vinden i min Kaftan,
 Og mine Dine vendt mod Stierne,
 Og Tungen, Afmaats bandende Herold.
 Jeg overlever ikke denne Nat.
 En Anden hviler nu i hendes Arm,

Dg tømmer Glædens Bæger ud til Bunden,
Som først var skienket i og fyldt for mig.
Ha Raserie! Ha grumme Nidkierhed!
Gior Ende paa mit Liv. I blege Stierner!
Nedstyrter Eder flux og knuser mig.

T r e d i e A k t.

Sultanens Pallads.

Soliman. Zulima. Gulnare.
Saladin. Beziren.

Soliman.

Hvad I fortæller mig, som Aarsag her,
Hvorfor I atter nu vil skilles ad,
Er saa besynderligt, og saa utroeligt
Langt uden for Sandsynlighedens Grændser,
At knap jeg veed hvad jeg skal svare til det.

Beziren.

Det samme jeg har sagt, min store Sultan!
Man veed jo af Erfarenhed hvor ofte
Sligt Drømmerie af Blodet reiser sig.

Soliman.

Men at de drømme Begge na det Samme?

Beziren.

Er høist besynderligt, men en umuligt.
Dg skal man sætte Lid til dette Udsagn,
Saa er det mere rimeligt at troe
Paa Mulighed end paa Umulighed.

Soliman.

For altsaa ret at komme efter Sagen,
Saa holder jeg det for at være bedst,
At vi med Nølighed end oppebie
Den tredie Nat; at jeg og du, Bezir!
I Brudfamret skiuler os, og seer,
Med egne Mine, Sagens Sammenhæng.

Beziren.

Sindrig er din Beslutning, store Tyrste!
Hvis kun det er en Feberdrøm i Blodet,
Saa see vi Intet; dersom det er Sandhed,
Saa see vi det med vore egne Mine,
Dg kan da sæie vore Børn, (endskiont,
Hvad mig angaaer, med Smerte) i at løse
Det nylig helligslungne Egtebaand.

Zulima

Hvad siger da, min elskte Dotter! du
Til dette Forslag?

Gulnare.

Hvad min Fader ønsker,
 Det vil jeg ikke sætte mig imod.

Vezi ren.

Saa er til videre da Tingen afgjort.

Saladin.

Ney bi! Jeg har dog vel et Ord at sige
 I Lauget med, ved denne Leilighed?
 Jeg elsker Eders Dotter, store Sultan!
 Og indseer meget vel min fiendne Lykke,
 Men ey for hende, ey for hele Verden,
 Jeg prøved end et saadant Vovespil.
 I veed ey hvad det er, at staae med Ryggen,
 Stiv, som et Stegespid, til Gitterværket,
 Og uafsladelig, med tvungne Blik,
 At see paa Stierne og Melkeveien.
 I veed ey hvad det er at blive ruffet
 Af Uander, mærker jeg, min store Sultan!
 At see en anden Mand at gaae tilsengs
 Med Eders egen Kone, mens I staaer
 Og gaber, som en Hund paa Hundestiernen.
 Prindsessen, der, har godt nok for at føie;
 Hun bliver i sin bløde, varme Seng,
 Der er saa bred og magelig, at Sværdet,
 Som ligger mellem Dievelen og hende,
 Kan ikke røre, naar hun selv ey vil.
 Og overalt — hvad dette Sværd angaaer —

J sagde selv: hvad en man havde seet,
 Med egne Blik, var vanskeligt at troe —
 Da jeg har rigtignok min Kone seet
 I Sengen' hos den skammelige Trolde,
 Men Sværdet har jeg ikke seet. Maaskee
 Er den Idee om Sværdet kun en Drøm,
 (Som selv J sagde før, min store Sultan!)
 Et Foster af Prindsessens varme Blod.

Gulnare.

Forvovne!

Zulima opbragt.

Slige Tanker tør du yttre

Om —

Soliman.

Jeg kan ikke bære mig for Latter.
 Kom op at skændes til! Alt bedre Børn!
 Det forekommer mig ret som naar Hunden
 Om Matten staaer og giser ad Maanen, og
 De lette Skyer, der drive den forbi.

Beziren.

Sat dig, min Søn! Est du en Mand, og tør
 En vove dig en Nat endnu i Faren,
 For sig en Perle? Jag din Rædsel bort,
 Hvis du vil gielde for min Søn.

Saladin.

Min Fader!

Min Daad bestemmer ey min Moders Daad.

Hvis jeg er Eders Søn, saa blier jeg det,
 Om jeg saa aldrig mere staaer forstenet.
 Jeg indseer vel, at sliq Begivenhed
 Maa komme Eder her lidt ubeleiligt.
 At være Svoger til en persisk Sultan,
 Er herligt, som at være Svigersøn;
 Men jeg kan ikke hielpo Eder heri.
 Og skjønt vel sønlig Lydighed er stor,
 Saa er det dog en Smule stærkt forlangt,
 At jeg skal staae paa Taget, som en Tistap,
 Hver Nat til Ære for min elskte Slægt,
 Imens en Anden sover hos min Koue.

Bezir en.

Du glemmer den Erbødighed, du skylder
 Din Sultan, Sultaninde, Fader, Brud.

Gulnare.

Min elskte Fader! giv mig Eders Minde.
 Hvad Saladin forlanger, ønsker jeg.

Soliman.

Hvad siger du, Bezir! Hvad skal vi gjøre?

Obersten over Livvagten træder ind.

Den gamle Stiernetyder Ali Baba
 Staaer udenfor med sneehvidt, blottet Hoved.
 Han beder, store Sultan! om det Held
 At maatte faste sig for dine Fodder.

S o l i m a n.

Han komme! Obersten gaar. Det er en bedaget Olding,
 Som læser viis i Nattens blanke Stierner.
 Midt paa de flade Marker har jeg bygt ham
 Et vældigt Taarn, hvor han hver Nat kan see
 Hvert sælsomt Tegn, der skeer paa Himlen.

Saladin ærgerlig.

Sælsomt?

Jeg kan forsikre Eder, store Sultan!
 Der er en mindste Smule sælsomt ved.
 Man staaer og gaber, det er hele Sagen.

Ali Baba træder ind.

Guds rige Fred med Persiens Monark,
 Hans Throne staae, huldt blomstre al hans Slægt.

S o l i m a n.

Taf, Ali Baba! Hvilken nye Bemærkning
 Har drevet dig fra Taarnet til mit Pallads?
 Thi uden sligt var du vel neppe kommen.
 Du elsker Eensomhed.

Ali Baba.

Ja, store Sultan!

Jeg er en gammel Olding, træt af Verden.
 De smaae Begivenheder, som der skee
 Paa Jorden, matte snart det vante Nie,
 Der synes selv de Største mig kun smaae.
 Naar Alderdommen, med sin Solberving,
 Bedækker os, da hæver sig vort Blik,

Fra Jorden til den stiernerige Himmel;
 Did stirrer det, som til det rette-Hiem,
 Hvorhen vi om en søye Tid skal komme.
 Hvad mig angaaer, saa finder jeg min Trost i,
 Med from Opmærksomhed, at mærke paa
 De svage, matte, spredte Glimt af Himlen,
 Til Porten aabner sig og sender mig
 Sin samletskionne Morgenglands inøde.

Soliman.

Hvad har du da at aabenbare mig?

Ali Baba.

Som efter vandte Viis, i stille Midnat,
 Jeg vandred paa mit høie røde Taarn,
 Og som jeg havde holdt min Aftenandagt,
 Saa lod jeg fromt mit Blik paa Maanen hvile.
 Jeg tænkte paa hvordan Propheten eengang,
 For at bevise flux den vantro Jord
 Sin Høihed og sin Vælde, sendt fra Gud,
 Nedvinkte den fra Himlen, at den faldt
 Med Klang til Jorden brat, i tvende Stykker,
 Hver paa sin Kant af Bierget Elifais;
 Hvorpaa han atter, ved sit Magtens Bud,
 Den sammensmelted, og lod lys den stige
 I Ethren, hvor den havde funklet nys.
 Som nu jeg vandred saa, med fromme Tanker,
 Blev Maanen pludselig formørket brat,

Saa at den hele Jord blev sort, som Kul.
 - Da skreg i Skoven Uglerne af Skræk,
 Og Hundeglammiet standsed her i Byen.
 Men jeg var rolig, skjønt jeg mærkte vel
 At det var ingen Skye; thi Himlens Bue
 Var reen og klar, og ingen Skye desuden
 Var mægtig til at mørkne saa som nu.
 Jeg tænkte: Er det Allahs Velbehag
 At falde hele Skabningen for Dommen,
 Har han alt givet Dodens Engel Bink,
 Den høie Israfil, som rede staaer
 Beständig, med sin blinkende Basun
 For Munden, til at støde Verden ned
 Med det uhyre Skrald? — Hans Willie skee!
 Men, som jeg knælende med uforstyrret
 Og roligt Blik betragted dette Syn,
 Gik Måanen pludselig sin Glands igien,
 Og veed dens lyse Skin jeg nu blev vaer,
 At hvad der havde mørknet Jorden nys,
 Var Skyggen af en Engels brede Vinger,
 Der foer igiennem Lusten, med en Løibænk
 Af Ibenholdt og Guld, hvorpaa der laae
 En Mand og Qvinde. Langsomt sank de ned,
 Og svandt tilsidst bag Eders Pallads, Herre! —
 Hvad nu det sieldne, underlige Tegn
 Vil sige, veed jeg ey; men Pligten drev mig
 Til at kundgiøre dig det, store Sultan!

Den store Allah naadelig forbyde,
 At noget Ondt det skulde varse dig!

Gulnare.

Nu, kiere Fader! Tvivler du endnu?

Saladin.

Er det endnu en daarlig Feberdrøm?

Soliman.

Prophetens Bøne er usporlige.

At dette Egteskab er Gud imod,

Det seer jeg tydeligt, og kalder det

Tilbage flux.

Gulnare.

O Tak! min elskte Fader.

Saladin.

Tak, store Sultan.

Beziren affides.

Ha, fordømte Drøm!

Du vækker mig af alle mine Drømme,

Der sprang, som Blomster, ud af dette Bryllup.

Jeg faaer vel ogsaa takke. Høit. Tak, min Sultan!

Soliman.

Besynnderligt! — Kom! Følg mig i mit Divan.

De gaar.

Sultanens Diban.

Soliman. Beziren. En Hob Folk.

Morgiane i Døren.

Morgiane

til Een af Mængden.

Nu, nu! Han har jo ikke nødig just
 At støde mig i Siden. Staae han rolig
 Til Tiden kommer! Det er ingen Sag
 At prøve Styrke med en gammel Kone.

Karlen beskiæftet.

Hvad har hun her at giøre? Gaae hun kun,
 Hun faaer saa en vor Sultan nu i Tale.
 Han taler kun med slige Folk, som jeg!
 Der har en vigtig Ting at forebringe.

Morgiane.

En Ting af Vigtighed? Saa tænker han
 At jeg har intet Vigtigt at forlange?
 Jeg kommer for at bede om hans Dotter,
 Gulnare, til min Søn.

Karlen.

Na hold sin Kiest!

Det er jo Galmands Snak. Men hun maa vide,
 Jeg kommer for at klage paa hans Hest.
 Thi jeg er Staldkarl, seer hun. Hun taer feil,
 Ifald hun troer at jeg er fuld, min Moer!
 Thi fuld kan ingen blive uden Viin,
 Og Viin er jo forbudt i Alforanen.

Dg Dievlen maatte tygge Opium.
 Men nu har Hesten sparket mig for Maven,
 I Hiertefulen, saa jeg faldt omfuld.
 Dg det er ikke forstegang, det Usen!
 (O Gud forlade mig, jeg burde ikke
 Saaledes tale om vor Sultans Hest.)
 Men jeg har alt saa ofte vaerskoet den.
 Dg troer den, den kan giore hvad den vil,
 Fordi at den er Hest, og jeg kun Staldkarl?
 Ney, ney, en fattig Karl har ogsaa Ret.

M o r g i a n e for sig.

Hvad dog en Sultan alt maa hore paa!
 Det maa dog ikke være just saa let,
 At holde Staten rigtig i Ballance,
 Især naar Undersaatterne er fulde.

S o l i m a n.

Bezir! Ha! seer du atter hist i Døren
 Den gamle Kone, som forleden bragte
 De stieldne Edelstene?

B e z i r e n forbitret.

Hvilken Frækhed!

Jeg har forbudet hende, frem at komme
 For Eders Throne, Herre! Til I selv
 Lod hende falde, og dog kommer hun?
 Jeg vil strax lade Bagten — ”

S o l i m a n.

Vie Bezir!

Jeg faaer vel atter nu, som flere Gange,
 Her være Eders Raad, istedet for
 J burde være mit. Dæmp Eders Brede,
 Og tænk paa hvad der skaffer Thronen Ære,
 Og hvad der skader den. J Glædens Ruus
 Glap der et Løfte af min Mund, som vel
 En holdes kan, dog heller ey udslettes
 Med Voldsomhed, thi Vold oppvækker Harme,
 Og Harme Lyst til Hævn, og Lysten Forsøg.
 Hvor det kan undgaaes ved et Dieblifs
 Belgiorde Overlæg, der bør det skee.

Beziren.

Min Sultans muntre Lune nøder mig
 Fast til lee — Harm! Lyst til Hævn og Forsøg.
 En Skrædderdreng mod Sultan Soliman!

Soliman.

Han være hvad han vil, saa er han dog
 Min Undersaat, og jeg hans Overherre.
 Min egen Høihed vinder ved at agte
 Den Hiord mig Allah gav at forestaae.
 Behandler jeg den fiædeels, som Dvæg,
 Saa gior jeg selv mig til en ussel Hyrde.

Beziren.

Lilgiv min Hidsighed, min vise Sultan!
 For Godhed er den høifbegribelig.
 Den koldeste Natur jo springer op,
 Naar Nogen rører ved dens friske Saar.

Og mit! Behøver jeg at sige meer?
 I veed, min ædle Herre! hvilken Glæde
 Der sødt beruste mig, ved Tanken om
 At Eders hulde Naade havde vandet
 Mit gamle, halvuddøde Stammetræ
 Med persisk Fyrsteblood: Opløst Rubin
 Af Morgensolen venlig giennemvarmet!
 Jeg følger en de søde Dromme. Af!
 De svandt som Maanen for den lumre Dag.
 Og nu —

S o l i m a n.

Vel! Jeg begriber det, min Ven.
 Men du har lovet, en at røre ved
 Et Saar, der smerter mig saavel som dig.
 Gaae altsaa hiint forbi, og siig hvad her
 Du mener der er bedst for os at gjøre?

B e z i r e n.

Da det er Eders Hensigt, kun at skræmme
 Den Daarlige herfra, og en at straffe,
 Saa paalæg hendes høistforelskte Søn,
 At gjøre hvad I veed han en formaaer.
 Det skaffer os for deres Daarsskab Roe.

S o l i m a n.

Vel tålt. Lad hende strax da komme frem.
 Og lad de Andre bortgaae for idag.

Beziren vinker Morgiane frem. Hun kaster sig for
 Thronen. Alle de Øvrige forseie sig bort.

Soliman.

Jeg kiender dig, og veed hvorfor du kommer;
 Har heller ikke glemt mit Ord til dig.
 Jeg sagde sidst, at den, som kunde give
 Slike Gave, som du bragte fra din Søn,
 Han kunde blive en Prindsesses Husbond.
 Hvad da jeg sagde, siger jeg endnu.
 Thi er din Søn saa riig paa fielde Sager,
 At han kan give sige Ting, som hine,
 Blot i den brugelige Divanskat,
 Saa er et slegt Partie ham en for høit.
 For altsaa nu at komme efter dette,
 (Thi muligt var det, at kun Hændelsen
 Har skaffet ham den sidste fielde Skat)
 Saa hør nu hvad jeg fordrer til Bevis:
 I Morgen, nu ved denne Tid omtrent,
 Skal han mig sende fyrgetyve Bækk'ner
 Af drevet Guld, og de skal være fyldte
 Med Edelstene af det sidste Slags.
 Og disse fyrgetyve gyldne Bækk'ner
 Skal fyrgetyve sorte Slaver bringe.
 Og disse fyrgetyve sorte Slaver
 Skal følges hid af fyrgetyve Hvide.
 Hvis dette skeer, saa staaer jeg ved mit Ord,
 Og giufter strax min Dotter med din Søn.
 Hvis en det skeer — saa lad mig aldrig høre
 Endnu et Ord fra Eder. For hans Gave

Tilgiver jeg da hans Forovenhed,
 Paa Vilkaar, at han aldrig prøver paa,
 Ved Eder eller nogen Anden, tiere
 Til mig at komme med sit frække Forslag.

Han reiser sig og gaaer bort med Beziren.

Morgiane ganste flukeret.

Ja, saadan gaaer det! Har jeg ikke sagt det?
 Nu staaer han der en Nion. Det lader net!
 Har jeg en ti, en tyve Gange, sagt ham:
 Aladdin! nebbet Dværg forliges bedst;
 En tintet Soe og skurvet Orne trække
 Bedst sammen. Kiere Søn! siig mig, hvad skal
 Et Jettehoved paa et Dvergelegem?
 Sye ikke Fløiels-Klud til Badmels-Kofte.
 Behøver jeg at siige dig, min Søn!
 At Skarn og Vox en brænder eens i Kirken?
 Men det var Præken kun for dove Dren,
 Det hialp en meer end at slaae Vand paa Gaasen.
 Nu har han det saa godt, det arme Skrog!
 Bag efter kommer Humlen. Morgenlatter
 Blier ofte Alstengraad. Men som man reder
 Saa ligger mah. Hvad vilde du, min Søn!
 Paa den Galley? Bag efter kommer tyndt Ol!

Gaaer.

S t u e .

Aladdin. Morgiane kommer ind.

Aladdin

løber hende imøde.

Nu, fiere Moder?

Morgiane.

Nu, min hierte Søn? Uffides,

Åh, gode Gud! jeg har ey Hierte til
At siige ham hvordan det hænger sammen.

Aladdin.

Nu, Moder? I har altsaa været hos —

Morgiane

falder ham i Talen.

Hos Slagteren? Ja, fiere Søn! det har jeg.
Vi faaer en deilig Dresteg imorgen.

Aladdin.

Det spørger Ingen om. Men har I været —

Morgiane.

Hos Skrædderen? O ja, min hierte Søn.

Hvad det dog er en venlig, artig Mand!

Det var din Faders gode, gamle Ven,

Endskjønt de dog var Skræddre beggeto.

Din Fader syede, som du veed, bedst Kapper,

Den Anden havde meest Genie til Buxer;

Saaledes sad de i Samdrægtighed!

Hver var en dygtig Skrædder i sit Sag.

Den Ene overfæred den Anden en,
 Den Anden roeste tit din Faders Kapper,
 Til Giengield blev hans Buxer roest igien;
 Og saadan gif det herligt nogle Aar.
 Ak! det var Skrædderlaugets bedste Tid.

Aladdin.

Men sig mig dog —

Morgiane.

Hvad Skrædderen vel sagde?
 Vær hun forsikkert, sagde han, min Kone!
 At jeg skal sye for hendes fiere Søn,
 Gaa godt som selv han kunde have syet,
 Hvis han var bleven ved sin Faders Håandværk.

Aladdin.

Ha! hvem spør da om Skrædderen?

Morgiane.

Min Søn!

Hvo høit vil flyve, falder ofte ned.

Aladdin.

Jeg mærker nok hvad Klokken alt er slaaet.
 Men, ved min Kierlighed og skiendte Ære,
 Det bliver Sultan Soliman et farligt,
 Et rædsomt Lykkespil.

Morgiane.

Det er en godt

At spise Kirsebær med store Folk;
 Gaa faaer man Stenene i Dinene.

Aladdin.

Ja jeg skal stene ham og sine ham!

Nu! Skynd jer Moder! Siig mig Alting! Alting!

Morgiane.

Hvad skal jeg sige dig? Du veed det jo.

Du har jo allerede giettet det.

Ved den Ting er der intet meer at gjøre.

Det Bedste er at lade Stenen ligge,

Som en kan løstes, og at skrive alting

I Glemmebogen.

Aladdin.

Ha! jeg brister fast

Af Harmen. Vie du mig, min lille Sultan!

Du Stodderkongen! Vie du mig, du Stolte!

Ha! jeg skal vise dig med hvem du narres.

Troer du at trække mig frem og tilbage

Ved Næsen, eftersom dit Lune byder,

Som dine svage Hverdagskryb maa taale,

Reent ubekymret for din Manddoms Ære,

Du Ubling? Rolig ved den arme Tanke,

Som Faaret, da det brægede mod Ulven:

Jeg staaer saa høit, han ey kan ramme mig.

Men jeg skal ramme dig. Vær du forsikkert!

Morgiane.

Aladdin! Dæmp dit hede Temperament,

Det gjør dig reent ulykkelig, min Søn.

Aladdin.

Ulykkelig? Hvori bestaaer min Lykke?
 Forstaaer I Jer paa den? Min Lykke er
 At sætte det igiennem, som jeg kan.
 At overvinde hver en ussel Hindring.
 Dertil har jeg en dygtig Ladning Mod,
 Forsynet med saa stor en Slump Foragt,
 At hvis jeg skulde bukke for min Drivt,
 Saa kaldte jeg selv dette Bux en Lykke.

Morgiane.

Naar Strengen spændes høit saa springer den.

Aladdin.

Det hænder, nu og da, de raadne Streng.
 Men nok om dette. Hvordan lod hans Ord?
 Han bød Jer, ligefrem vel, bort at gaae?
 Han tugtede vel min Forvovenhed,
 Og lod som om han havde alting glemt?

Morgiane.

Nej det just ikke, Søn! Nej tvertimod
 Saa stod han ved hvert Ord, han havde sagt.
 Med det er jo det samme med hans Ord,
 Naar Folgen blier den samme.

Aladdin.

Nu, hvad sagde
 Han da?

Morgiane.

Han sagde, hvis du sendte ham

I Morgen fyrgetnye gyldne Bækkner,
 Hvert fuldt af malet Glas, som Frugterne,
 Saa skulde du hans Dotter faae til Kone.
 Men, notabene, hvert et Bækken skulde
 Du lade bære af en fulsort Slave;
 Og denne Slave, troer jeg, skulde bæres
 Igien af Een, som der var ganske hvid.
 Hvis dette nu du bragte strax istand,
 Saa blev Prindsessen din. Men, gode Gud!
 Hvorledes skulde det da vel gaae til?

Aladdin.

Hvorledes? Er det Alt, min Moder! det?

Morgiane.

Min Søn, mig synes det er meer end nok.

Aladdin.

Hvi har I, uden Aarsag, bragt mit Blod
 I Kaag, og gjort mig opbragt paa vor Sultan?
 Den Fordring er jo overmaade billig,
 Og skal i Morgen blive opfyldt.

Morgiane.

Hvad?

Imorgen? Hvad? Imorgen? Og hvordan?

Aladdin.

Bed Lampen.

Morgiane himmelsalden.

Lampen! — Lampen! — Hillemeend,

Den havde jeg reent glemt. — Ved Lampen? En!

Hvem tænker ogsaa altid nu paa Lampen?

Bed Lampen, Son! Saa mener du at Lampen —

Aladdin.

Ja, fiere Moer! Det mener jeg forvist.

Morgiane.

Du med din Lampe! Andre Folk har en
Saadan en Lampe. Det er da at sige,
Hvermand har vel en Lampe, som den er;
Men denne —

Aladdin.

Er iust ingen Hverdags-Lampe.

Morgiane.

Jeg tvivler dog, min Son! Troe mig, det gaaer
Vist over Geistens Kræfter.

Aladdin.

Vi faaer see.

Hvad der gaaer over Geistens Kraft, hvad en,
Veed ingen bedre, Moer! end Geisten selv.
Vi strax vil nu forsøge det —

Morgiane.

Wie lidt,

Min Son! Jeg skal et Erind ud i Byen.

Hun gaaer.

Aladdin.

Den Lampe faaer hun aldrig i sit Hoved.
Hun glemmer den bestandig. Det er sært nok!
Naar hun vil lægge Planer for mit Liv,

Saa kommer Lampen aldrig i Betragtning,

Saa er jeg slet og ret kun hendes Søn,

Og ikke Lampens Herre. Nu velan,

Han tager Lampen frem.

Om jeg er Herre, gielder et Forsøg.

Han gnider.

Lampens Mand aabenbarer sig.

Holla ho! min ædle Herker! Snaap du gneed for
strax jeg kom;

Fløy herhid, og staaer nu rede at fuldføre hvert dit
Ord.

Aladdin.

Aldrig meer end nu jeg trængte til din Hielp. Din
Kraft er stor,

Dette trøster mig og gjør mig sikker, driver Fryg-
ten bort.

Lampens Mand.

Meget vel, min ædle Herre! Giig din Trang og
spar din Noes.

Aladdin.

Fyrgetyve gyldne Bækk'ner, drevet Guld, mærk vel
mit Ord!

Maa du skaffe mig, og bringe giennem Lustens tynde
Flod;

Fylt maa hvert et Bækken være, stablet i en Straa-
letop,

Med Demantens klare Æther, med Rubinens røde
Blod,

Med Smaragdens grønne Jordbund, med Saphi-
rens Himmelloft;

Store, funklende og fieldne, som de stolt og lifligt
groer,

Hist i Biergets dybe Have, sprungen af den skjulte
Rod.

Men da ingen Edelsteen er til i Verden, ganske
fort,

Maa du skaffe sorte Slaver til at bære Skatten
fort;

Og for ret at spragle denne smuktindsprængte Far-
veflof,

Saa lad fyrgetyve Hvide følge disse, God for
God,

At de Parviis pandre langsomt: Sort med Hvid og
Hvid med Sort.

Hyl et Tæppe om hvert gyldent Bækken af det guld-
ne Mor,

Hvor, med Silke, ind er vævet Markens nydeligste
Blomst.

Bring mig dette hid imorgen, har du Kraft, som du
har Mod.

Lampens Aand.

Alt skal staae, min ædle Herre! paa det Sted hvor nys
jeg stod. Forsvinder.

Aladdin gnider igien.

Ey saa hurtig, fiere Slave! Vi er ikke færdig end.
Lampens Aand.

Du behøver kun at gnide, saa er jeg der strax igien.
Aladdin.

Hør da nu opmærksom hvad jeg meer dig har at
sige her.

Denne Gave, som du skaffer, er til Soliman en
Gienk.

Naar han den har faaet, nægter han mig en sin
Dotter meer.

At jeg altsaa nu maa komme i et saadant Optog
frem,

Som det sommer sig en Tyrste, sig en Sultan, seer
du selv,

Først et Bad du frem maa trylle, hvor paa alle
Bægge leer

Broget Marmor og Ugater, venligt sænkt i Mid-
ten ned.

Der maae sprudle tvende Kilder, høyre kold, og
venstre heed,

At jeg selv kan Vandet blande, estersom mig tyk-
kes bedst.

Deilige Opvarterunder der maa stande sødt be-
redt,

For med Badejord og Duge mig at vederqvæge
ret.

Skaf mig saa en prægtig Klædning, stærke Mand!

naar det er skeet;

Dg en Sabel fra Damaskus, og en vild arabisk

Hest,

Som min steenbesatte Toile dog kan tæmme flux

og let.

Skaf min Moder hvad hun bruger: Klæder, Lin-

net, Flor, og sex

Unge, dejlige Slavinder, til at følge hendes

Fied.

Meget blier jeg dig forbunden, mægter du en sig

Jdræt.

L a m p e n s M a n d.

Af hvad du endnu har fordret er mig intet mere

let.

Forsvinder.

M a d d i n gnider igien.

Atter frem dig jeg maa falde. Selv du gjør dig

Veien lang.

L a m p e n s M a n d.

Før din Finger af at gnide, end min Fod blier træt

af Gang.

M a d d i n.

Naar nu Alt gaaer efter Onske, naar nu Alt er

fant og klart,

Naar det lakker mod den elskte, længstforønskete

Brudenat,

Byg mig da, af parist Marmor, hist et blændende
Pallads,

Lige for vor Sultans Harem, paa den rummelige
Plads;

Byg det, som din Wiisdom byder, men hvad Her-
lighed og Pragt

Kan formaae, lad det fremtræde; byg i dette Slot
en Sal,

I en Firkant, viid og prægtig, med en Kuppel
oven, hvølt;

Firogtyve høie Vinduer skue til hver Verdens-
kant.

Ikkun eet af disse Vinduer usulbendt dog blive
lad.

Hvorfor dette jeg forlanger, skal du vel erfare
snart.

Hold mig der et herligt Bryllup, gjør den mørke
Nat til Dag,

Med de virakblandte Fakler, i den rummelige
Sal.

Pad et Chor Sandsigerinder føre op et lustigt
Bal,

Mens de Andre os forlyste, sødt, med Citherspil og
Sang.

Kan du det, min elskte Slave! Siig oprigtig om
du kan?

Pampens Mand.

Ja saa let, min ædle Herre! som Vind kan kruse
Bånd.

Forbinder.

Indgangen til Sultanens Pallads.

Første Vagt.

Ha! hvad er det? Seer du den store Sværm
Af Mennesker? Den nærmer sig til Glottet.
En prægtig Flok af Herrer, vistnok Prindsler,
Gaaer mellem den. Skynd dig og mæld vor Sultan,
At nys en Flok af andre Rigers Tyrskér.
Herhid er' dragne for at gieste ham.

Vagten gaaer.

De Firsindstyve forte og hvide Slaver
komme gaaende langsomt i Orden. De sorte have
Bællenerne paa deres Hoveder. Bag efter kommer
Morgiane prægtig klædt, fulgt af sine sex Slavinder.

Soliman fulgt af Beziren og sin Livvagt kom-
mer dem imøde paa Glorstrappen. I det den første Slave
træder op siger

Soliman.

Velkommen, elskte Broder! Megen Glæde,

Ret megen Glæde skienker I Vort Hierte,
Med dette saa uventede Besøg.

Slaven knæler

Jeg er en Slave, Herre! Ingen Prinds.
Den Girsindstøvende i denne Række.
Vi komme for at bringe Eder her
Den Gave, som Aladdin fylder Eder.

Soliman.

Hvordan? I Slaver? Klædt i Fyrstepragt!
Fra ham? Fra Skræd — fra Unglingen Aladdin?

Slaven.

Ja, stolte Sultan!

Soliman.

Og den gamle Frue,
Omringet af de deilige Slavinder?

Slaven.

Hans Moder.

Soliman.

Hvad? Den gamle Skrædderenke!

Morgiane

flaer Gløret tilside.

Ja, naadigste Herr Sultan! Kiender I
Mig ikke? O, det kom nok deraf at
Jeg havde Gløret over Minene.

Soliman.

Bezir!

Beziren.
Min Sultan!

Soliman.
Jeg forstenes brat.

Beziren.
Jeg er det alt.

Soliman.
Kom Morgiane! Kom!
Lad alt dit Følge træde i mit Slot.
Der skal du vække mig af denne Drom.

Morgiane.
Det er slet ingen Drom, Herr Soliman!
Det er en ordentlig Begivenhed,
Hvor Alt gaaer til foruden Herrie.
Kom Slaver! Følger mig og Eders Herre.

Soliman.
Hvis det er ingen Drom, og intet Blindværk,
Saa er Gulnare snart Aladdins Brud.

Slaverne.
Vor Sultan og hans Søn Aladdin leve!

De gaae ind.

Et prægtigt Marmor-Bad.
 Aladdin. Sandsigerinder
 opbarte ham usynlige.

Paribanou, derts Dronning.

Kom nu, min vakke Ungling!
 Nu Alt er tilberedt.
 Alt, hvad dit Hierte ønsker,
 Er efter Ønske skeet.
 En sval og koldig Grotte
 Nu herligt hvælver sig,
 De flebne Marmorsider
 Saa huldt omgive dig.
 Paa Bunden strøet er bleven
 Tiint Alabaster-Sand.
 I Badet følger Rosen-
 Og klart Lavendelvand;
 Saa huldt det sig forened,
 Da sit Bassin det fandt.
 O see den klare Bølge!
 Saa klar, som Diamant.
 Her, paa din høyre Side,
 Du lede kan en Bæk,
 Den kiøltes giennem Lillier
 Og bag en Rosenhæk.
 Her, paa din venstre Side,
 En Anden strømmer ned,

Den skummer ud fra Bierget,
 Og den er vild og heed.
 Nu, Elskte! kan du blande,
 Saa som dig lyster selv,
 Den kiolne Bæk, fra Dalen,
 Med heden Klippe-Flo;
 Og naar du da er tvættet,
 Og vederqvæget nok,
 Skal dine Lemmer rives
 Gødt af en Jomfrue-Flof.

Aladdin.

Ha, skionne Stemme! Lad mig see den Mund,
 Den Gløite, hvoraf dine Toner strømme.
 Hvi skjuler du dig, milde Rosenbusk?
 Hvi skjuler du dig grumt, mens Nattergalen
 Gødt synger giennem dine Purpurblade?

Paribanou.

Dvæg dig, min vakke Yngling!
 Ved Rosens milde Duft,
 Men ey forlang at skue
 Og at omfavne Luf.
 Vi staae for dig, men jordisk
 Er kun dit hede Blik,
 Det giennemborer Bæsnets
 Blux, som et Dolkestik.
 Forlang da Intet mere.
 Du føler jo vor Magt!

Kun fielden frem vi komme
 I iordisk Qvindedragt.
 Kun saare, saare fielden,
 Og mindst, som nu, min Ven!
 I Badet hos en aflædt
 Letsindig Ungersvend.

Aladdin.

O Dval! i al min Vellyst og min Glæde.

Han springer i Badet.

Sandsigerinderne syngte.
 Skyller, hulde Bølger! skyller
 Rundt omkring de runde Muskler,
 Smidig gjør de stærke Gener,
 Styrk den friske Nervesaft!

Aladdin.

Hvordan? Det kom mig for som Bølgen sang?

Sandsigerinderne.
 Riolt er Blodets varme Purpur,
 Svalt er nu dit unge Hierte,
 Frisk din sorte Haarlok glindser,
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Hvordan? Det kom mig for som Lusten flang?

Sandsigerinderne.
 Stig nu atter i din Kraft!

Aladdin.

Jeg stiger alt! Jeg stiger,
 Usynlige, tilbedte, søde Piger!
 Omfavner mig da nu! — O hvilken salig
 Fornemmelse! Jeg tørres af Zephyrer,
 Af lune Vinde fra en Gyldenlaf.

Paribanou.

Bringer nu i Badet ind
 Skønhed, i sit Rosenstein,
 Styrke, med sin lodne Krop.
 Henter dem fra Fjeldets Top.

Styrke og Skønhed

Komme, ligeledes usynlige for Aladdin. Den Første med en
 tør Svamp, den Anden med en Hyazint i Haand.

Styrke.

Stærk du er, men mere Styrke faaer du snart, o
 Lykkens Søn!

Skønhed.

Skøn du er, men snart du bliver dog, Aladdin! mere
 skøn.

Styrke.

Hvor min tørre Svamp dig river, svulme dine Musf-
 ler frem.

Skønhed.

Denne Hyazint uddanner, runder og forbinder
 dem.

Styrke.

Her Naturen lidt har sparet, her maa Skuldren
bredes meer.

Skønhed.

Mere brunt dit brune Die kunde worde, som jeg
seer.

Styrke.

Bryttet er en fladt, men hvælves maa det dog med
mere Kraft.

Skønhed.

Med lidt mindre Rødme Kinden rødme maa, end den
har havt.

Styrke.

Ryggen maa jeg knudre mere, fuld af Gener flette
den.

Skønhed.

Dine Læber maa fortyndes endnu lidt, min unge
Ben!

Styrke.

Dine Ankelflodder mere stærke her sig vide
maae.

Skønhed.

Styrke! tænk dog paa det Hele. Der er nok, for
fast at staae.

Styrke.

Rodne Haar omkring dit Hierte vidne skal om Kraft
og Mod.

Skønhed.

Dine hvalte Dienbryne vidne skal at du er
god.

Styrke.

Skønhed! husk, at det er ingen kierlig Pige, men
en Mand.

Skønhed.

Du har Ret. Med rolig Stolthed skal det sænke sig,
paa Stand.

Styrke.

Mere stærk om dine Lænder! Armen, som en knud-
ret Green!

Skønhed.

Mere rund om dine Hænder! mere smal om dine
Been!

Styrke.

Her jeg puster i dit Hierte Kæmpeblod, en herlig
Drif.

Skønhed.

Her jeg smiler i dit Die hellig Elskovs søde
Blif.

Styrke.

Bliv en Skræk for dine Fiender, bliv en Løve, gram
i Strid.

Skønhed.

Bliv en Lyst for alle Piger, bliv en Elsker, varm
og blid.

B e g g e.

Saa dan har jeg nu begavet dig med alt, hvad jeg
formaaer.

Nu Farvel, du raske Yngling! Nyd din friske Ung-
doms Vaar.

De forsvinde.

Sultanens Pallads.

Soliman. Aladdin.

Soliman.

Jeg takker Himlen og Propheten, som
Mig skienker sig en værdig Svigersøn.
Fast ubegribelig er Eders Rigdom,
Og Eders Skionhed fielden; stærkt og fielt
Og fiendrigt funkler Eders Ungdoms Die.
O! J fortienner rigeligt min Dotter,
Derom er jeg forvisset. Mangen Anden
Faldt maaskee paa at fritte Eder ud,
Om hvor J havde Eders Rigdoms Silder?
Om hvor J vel var kommen fra? Og sigt.
Jeg gior det ey; da hidtil J har dulgt det,
Gaa har J ogsaa vist en grundet Aarsag.

J skjuler den, og det er ligemeget;
 Jeg seer jo hvad J har, hvordan J har det,
 Det veed jeg en; og veed jeg mere da
 Hvordan jeg selv og alle Adams Børn
 Vel har det? Det er nok at vide hvad,
 Kun Daaren spørger altid om hvordan.

Aladdin.

Min Sultan! Eders hulde Wiisdoms Ord
 Neddryppe vægende, som Morgenduggen,
 Fra Cedrens Top, ned paa den ringe Urt,
 Som fandt sit sikke Tilflugt i dens Lye.

Soliman.

Saa vil jeg da imorgen holde Eder
 Et prægtigt Bryllup, mine elskte Børn!

Aladdin.

Skiont Bien ikke længes meer, min Sultan!
 Om Morgnen efter Rosens Honningbæger
 End jeg, af! efter hendes Favnetag;
 Skiont Græsset, flamt og nedtrykt af en Storm,
 J Matten ikke biger mere efter
 Den varme Straale, for at reise sig,
 End jeg, af! efter hendes hulde Blik,
 Saa ønske jeg dog gierne, elskte Fader!
 Saa længe blot at sætte op vort Bryllup,

Til hiit paa Gletten, ret for Eders Slot,
 Jeg op fik bygget mig et lidet Pallads,
 Hvor jeg modtage kunde først min Brud.

S o l i m a n.

Det vil jeg ikke nægte dig, min Søn!
 Hvor lang Tid mener du at bruge dertil?

A l a d d i n.

Saa lige kan jeg ey beregne det,
 Dog vil det sikkert ikke vare længe;
 Thi min Bygmester er en flygtig Mand.

S o l i m a n

Saa blier det derved. — Følg mig nu i Raadet,
 At jeg kan gjøre dig bekiendt, min Søn!
 Med Tyrstens Pligter, og de Border, som
 Du sønlig nu skal dele med din Fader.

A l a d d i n.

Uf! maatte jeg kun have Styrke nok.
 Dog, I skal styrke mig, og Eders Wiisdom
 Skal gribe mig i Faldet, naar jeg snubler.

De gaae.

Nat. Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Lampens Vænder

er bestieftiget med, i Hast, at opbygge det prægtige Pallads.

Den Første

Alt ligger dybt den faste Grundsteen, Grunden med.
Jeg murer hurtigt op, naar I kun skaffe Steen!

To Andre

Komme flyvende giennem Luften med store Steenmasser.

Her har du Stene nok! Fiint Marmor, melkehvidt,
Med vlegblaae Aarer, som i Huden paa en Nøe.
Vi hug det hurtigt af dybt under Caucasus,
Dg ilte hid, og dog er Tiden alt dig lang.
En Flok Hyrdinder sad ved Biergets Blomsterfod;
I det vi svævede den Skionnefte forbi,
Saa rev vi Floret bort, og blotted hendes Barm,
Dg vilde sammenlignet Marmoret med den;
Men hurtig giød om Barmen sig et Purpurskær,
Af qvindlig Bluelse; da raabte vi med Smil:
Bort Marmor er saa hvidt, Hyrdinde! som din Barm,
Men rødme sødt, som den, det mægter ingen Steen!

Den Første.

Hvo skaffer Kalk? Ha, Kalk behøver jeg! Saa kom.

To Andre med Kalk.

Her har du Kalk fra Bretland. Dybt vi søgte den.
Hvor den er hvid! men her dog lidt bestænkt med Blod.

I Mattens Mulm lod Kongen opbragt Hov'det slaae
 Fra Kroppen af en Wantroe, som bespotted Gud.
 Mns'gierrig' svang vi os om skumle Rettersted,
 Vi hørte Dren klang, da stænkte Blodet hid.
 Desbedre binder Kalken Her paa dette Sted.

Den Første.

Hvor faaer ieg mig mod Norden her en Hiørnesteen?

To Andre.

Her har du dig en Steen, en Steen, som holde kan.
 Vi tog den høit i Norden fra en Bønderflok,
 Som slæbte den fra Fjeldet til en Konges Grav,
 Der nylig kasted var. See! Stenen er lidt vaad.
 Det hærder den og gjør den uforgiengelig;
 Thi Folket græd derpaa, mens hen de slæbte den.

Den Første.

Hvo skaffer mig Sivater under Taget, her.

To Andre.

Vi hurtig os forvandlede' Begge til en Hval,
 Og bruske dernæst om rundt under Havets Skum,
 Indtil i Guden, hist, vi stødte mod en De
 Af flettede Coraller og af Musling-Skiæl,
 Den knuste vi itu, og paa vort Hoved tog
 Den røde Irgang, med sit hele Glitterhæng.
 Det kan du flette nu og fæste om din Væg.

Den Første.

Hvor faaer jeg Perler nok og Edelstene fra?

To Andre.

Fra Demantsdalen her vi bringe dig et Læs,
 Du veedst den er af steile Bierge sluttet ind,
 At ingen Dødelig kan flytte did sin Gud.
 Paa Bierget, rundt omkring stod der en Kiøbmands Slot,
 Som ventede, haabefuld, paa Ornen's Atterkomst.
 Du veedst, de binde Kiød fast rundt omkring dens Kloer,
 Naar nu i Dalen da den styrter vældigt ned,
 At mætte sig paa Slanger og paa andet Kryb,
 Gaa flæber Diamanten sig til Kiødet fast.
 Hver Kiøbmand har sin Rede, hvor han luret paa,
 At ind hans Lykke, tung, skal komme slagrende.
 I dag bedrog vi dem. Vi tog hver Edelsteen,
 Med Rede, Ørn og Alt; og lod de Stakler staae
 Og gabe hen i Veiret, uden Haab og Fangst.

Den Første.

Hvo skaffer Billedstøtter af en sielden Værd?

To Andre.

Her har du dem. Vi fløi hen ad Italien,
 Der sad to Elskte i den maaneklare Nat,
 Og Bruden sang saa sødt til Mandens Citherspil,
 Skiult sad de, ved en sunken gyselig Ruin,
 (Man kalder den i Landet Herculaneum.)

Der dukked vi os ned, som Bildgæs i en Søe,
 Og bragte disse Støtter op fra Jorden hid.
 De vil vist pryde deiligt i den store Sal.

Den Første.

Hvor faaer jeg Guld nok fra, til at indfatte med?

To Andre.

Giv Tid! Her har du nok. Meer bruges sikkert en.
 Vi svang os giennem Afrika til heden Ørk.
 Det var en fiolig Midnat; i det gule Sand
 Medskinte Maanen guul, og gule Løver gik
 I Ørken rundt omkring, og grove Guldet op
 Med stærken Genefloe, af løse, skøre Sand,
 Og legte Bold dermed, i flaren Maaneskin.
 Ti Ørne hentede vi fra Barbariet, hist,
 Da mens de aad dem op, saa tog vi Guldet bort.
 Saa store Klumper har du sikkert aldrig seet!

Den Første.

Hvor faaer jeg Silke nok, til disse Vægge her?

To Andre.

Fra China svæve vi, iust fra en Norbærskov.
 Mens Bækken risled hen i Maanens Sølvskin,
 Spandt Silkeormene saa flittigt deres Væv.
 Jeg troer vist ikke, Ven! at du behøver meer.

Den Første.

Hvor faaer jeg Stolper fra, til denne høie Port?

To Andre.

Vi stege høit paa Taurus, for at see os om,
 Da saae vi Elephanter dybt i Dalen gaae,
 Som skyndte sig at træde ned en Bondes Mark.
 Did ilte vi, at straffe dem for dette Spil,
 I det vi, som et Lyn, brød deres Tænder ud.
 See, hvilke Støtter! Har du endnu Mæge seet?

Den Første.

Jeg frummer lige dem, ved Midnatsmaanens Ild.
 Hvor faaer jeg Kobber fra at-tække Huset med?

To Andre.

Bed Rhinen stod to store Leire fyldt med Mænd,
 Med Harnisk, Hielm og Daggert, Spyd og Sværd
 og Skiold;

Hvert Skiold var drevet Kobber, langt og blodigt rødt.
 De tyktes gode os-at tække Huset med.
 Thi tog vi sagte bort fra hver en Mand sit Skiold,
 Skiont under Hov'det, som en Pude, tæt det laae.
 Imorgen naar de vaagne har de intet Skiold,
 Desmeer de stole maae paa deres skarpe Sværd.

Den Første.

Hvor finder jeg et Spir med Diamant besat,
 Der værdigt er at kneise, her, paa dette Taarn?

To Andre.

En flodessieget-Konge hist paa Thronen sad,

Dg sov, med Sceptret bagvendt i sin venstre Haand,
 Dg rørte det i Søvn, som til Tidsfordriv,
 Imellem sine Slaver, at den sidste Rest
 Af Kraft og Orden svandt, og Alt blev Ruskomsnust.
 Forbittret vred' vi Spiret af den matte Haand.
 Her vil det passe bedre, høit mod Himlen raft.

Den Første.

Dg skionne Spir! Kom med det! Snart er Alt
 fuldbragt.

See hvor i Natten, i den slumrende Natur,
 Solmaanen spiller paa den hvide Marmor-Muur,
 Dg titter med sin Straale giennem Vinduet her;
 Mens Stiernen spiller høit i Spirets Demant-Sfiær.
 Men stille! Morgnen pibler frem bag Bølgen, fold,
 Dg skimter alt paa Tagets røde Kobberstiold.
 Hvor vil ey Dagen undres, naar den skue faaer
 Den pludselige Sorg, som stolt paa Jorden staaer.
 See Kupplen! hvor den høi og herlig hvælver sig!
 Kom! Bring mig Farve blaa, som Himlen blidelig.
 Dg duk i Havet, skynd dig, du! ved Sidons Strand,
 Dg bring en Purpur-Musling fra det dybe Vand,
 Gaa skal jeg Roser male, som skal staae i Blod,
 Naar Blade hvirvler sig om Have-Rosens Tod.
 Her maler jeg Gulnare. Hvilken Svanebarm!
 D den skal giøre Søn, og Sønesønner varm.
 Den matte Oldings Blik skal paa det malte Taft

Gienstraale med et Glimt af sundne Ungdoms Kraft.
 See hvor hun smiler! Hurtig nu! Fuldender Alt!
 Hist er det lidt for bredt, her er det lidt for smalt:
 Saa! stille! Intet meer! Ha, skionne Harmonie!

Maanen galer.

Alle M a n d e r n e .

Rødfammet Vægter goel. Nu er vor Tid forbi.

De forsvinde.

Sultanens Harem.

Gulnare

allene paa sit Kammer.

Den nærmer sig, den gyselig Stund!
 Den nærmer sig; Ak! hvor mit Legem isner.
 O Himmel! hav Medlidenhed, og sec
 Veldædig til den unge Hind, der staaer
 Bag Busken, zittrende; snart Tigrens Kov.
 See mine Kinder! langsomt falmet hen,
 Som Maanen, naar den blegnende forlader
 Sin trygge Horizont, og svimler gusten,
 Som nylig purpurød, i det den seer
 Forladt sig i den tomme Himmelørf.

Af, skionne Yngling! Saa skal jeg da aldrig,
 Af! aldrig, aldrig skue dig igien?
 O! det var alt en Drom, en Ahnelse
 Om Paradis. Du ranke Cedertæe!
 Som Palmeblade slyngte sig dit Haar.
 Dit Die var en Antelopes Die,
 Din Kind en frisk udsprungen Tulipan.
 Af! Maanen skinner ey saa blid og klar
 Paa Himlens Firmament, som du paa Elskovs.
 Hvor er paa Fjeldet den fribaarne Fyrr,
 Der kneiser stolt og trodsende, som du?
 Og dog var Hyrdens Omhed i dit Blik,
 Og Elskovs søde Lue i dit Hierte.
 O! det var Alt en salig Drom. Du varst
 Den vennesælle Engel Gabriel.
 Du kom og kysset' mig. Det var et Indsegl,
 Som sødt forbandt mig med den hvalte Himmel.
 Snart kommer Israfil og vinker mig,
 Den blege, sørgelige Dødens Engel.
 Ha! hvilken sælsom Skiebne ligner min?
 Nys sluppen ud fra Faren, ud fra Døden,
 Ved et fra Himlen nedsendt Underværk,
 Udrevet af den æfkle Brudgom's Arme,
 Et Dieblif i Elskovs Favnetag — —
 Og nu igien — bortsolgt, som en Slavinde,
 For Guld og Edelstene, til en Slave,
 En ringe, halvoploben, dristig Ruus.

Jeg har en seet ham end. Snart er det Tid.
 O du, som kaldte dig min Elsker, Engel!
 Var en det hele Spil en Feberdrøm,
 Da trin herind! Trin kraftig paa din Fod,
 Som Elephanten stærk, som Tigren smidig,
 Som Løven stolt, som Hyacinten mild,
 Som Sölen varm, som Maanen elskovsfuld.
 O vedergærg mig med din søde Stemme,
 Der toner fra sin hulde Rosenhule,
 Som Feernes, fra Sommernattens Grotter.
 Omfæt mig fast i dine stærke Arme,
 Du friske Epheuranke! lad, bag den,
 Mig hente Tryghed i dit Stjerneblik,
 Godt ved dit Hjertes varme Purpurkilde!

Sultanen træder ind med Aladdin. Følge.

Gulnare forfærdet.

O Himmel! Kaster sig paa Knæ. Engel! du har hørt
 min Bøn?

Du redder andengang den arme Hind
 Fra Leopardens Kloe? O Gabriel!
 Livsalige, forklarte Cherubim!

For min Skyld, andengang, forlader du
 Almagtens Throne? Engel! tag mig med
 Til Himlen, uden dig er Jorden tom.

Aladdin omfavner hende.

Min elskede Gulnare! Gode Brud!

O

Soliman.

Min Dotter! Kom dog til dig selv, min Dotter!
 Hvad vil den underlige Wanvid sige?
 Du var jo forberedt.

Gulnare.

Jeg forberedt?
 Du havde jo bestemt mig for Aladdin!

Soliman.

Det er Aladdin her, som for dig staaer.

Gulnare.

Er du?

Aladdin.

Ja, Elste!

Soliman.

Fat dig da, min Dotter!

Kamelen staaer alt sadlet, tilberedt,
 At bære, paa et udstrakt Fløielsteppe,
 Sin hulde Byrde til Aladdins Pallads.
 Seer du en hist den store Marmorbygning,
 Hvor Fakler vifte i den mørke Nat,
 Og slynger hen i Mattens Mulm den tunge,
 Halvgiennemlyste Virakfene? Der staaer
 Din blomsterkrandske Brudeseeng.

Gulnare.

Og her

Min Brudgom?

Aladdin.

Elfte! ja.

Gulnare.

Dg du Aladdin?

Aladdin.

Ja, Huldeste!

Gulnare.

Dg histet staaer dit Slot?

Aladdin.

Men dit, lyksaligste blandt Qvinderne!
Der staaer dit Tempel, Kierlighedens Throne.

Gulnare.

Jeg veed en om jeg drømmer eller vaager.
Men vaager jeg, da er jeg høit lyksalig,
Dg drømmer jeg igien — o, søde Drøm!
Da følg mig i min Slummer dybt i Graven.

De gaae.

Soliman til sit Følge.

Giv flux nu til Altanen hist et Wink,
At de kan røre Pauker og Trompeter!

Gaaer.

A f r i k a .

M o u r e d d i n

sidder ved sit Bord; han har længe punkteret, endelig
lægger han Griffelen, træf.

Ha, Skiebne! hvi est du mig saa imod?
Min Haand er mat af sit forgieves Værk;
Mit Nie stirrer starblindt, uden Nytte,
Hvorhen jeg vender Stregerne, er tomt
Dg øde, som i afrikanske Sandørk. —
Ney! Aldrig var min Lykke mig saa nær,
Som da jeg troede mig at ene Lampen.
Forhadte Skiebne! Ha, fordømte Dreng!
Nu er dit jammerlige Legem Støv,
Dg Elven fylder hvide dine Been. —
Ha! skulde aldrig nogensinde da
Den skionne Lampe kunne vorde mig?
Er intet, intet Forsøg mere muligt? — —
Dg har ieg da forsøgt? — Vel veed jeg forud
At ieg kan aldrig bryde Huln mere! —
Jeg vil en være mig det selv bekiendt:
Hidtil ieg affkjet har at see derhen.
Jeg vidste jo alt forud hvad ieg saae:
Et blegt, et blaat, et halvforraadnet Liig!
Nu er det opløst, og de hvide Been-
Er intet Gyseligt og Ækkelt ved.
Bort, usle Svaghed! — Jeg vil see i Huln.

Han punkterer og taber Griffelen af Forfærdelse.

O Himmel! Allah! Store Muhamed!

Han sønderriver sine Klæder.

I Velstand! Færdig til at ægte en

Prindsesse! Lampens Eier! Slavens Herre!

Befriet ved Ringen, som jeg Rasende

Selv satte paa hans Finger? — Helvede!

Forbandelse! Forbandelse og Hevn!

Ha! hvilken Dævel blindte mig, og dyssed

Min Tanke, min Erindring, reent i Søvn?

Den skjermede for Hulens Tryllerie,

Det vidste jeg, den anden Egenkab

Jeg kunde glemme, glemme den til nu!

Forbandelse! Forbandelse og Hevn!

Det er en gaaet rigtig til; en Engel

Fra Helvede har givet ham sin Bistand.

Forvorpne! Plat uduelige Dreng!

Du høster Frugten af min sure Slid?

Du plyndrer nu det Træ, som jeg har plantet?

H i n d b a d kommer.

Min Broder! Hvad betyde disse Skrig?

Du sidder ellers rolig paa dit Kammer,

Om Natten grublende og taus, som Uglen

Om Dagen, dybt, hvor Skoven mørkest er.

Hvad fattes dig? Hvad siger denne Blegthed?

M o u r e d d i n.

Imorgen reiser jeg til Ispahan.

Thi viid, inē eet Ord: Lampen er paa Jorden!
 Og den besiddes af den usle Dreng,
 Som længst jeg troede død.

H i n d b a d.

Hvad siger du?

N o u r e d d i n.

Du est min Broder! Du har mig at takke
 For hvad du veed. Du funde mere vidst,
 Ifald du havde Stadighed, som Klogskab.
 Imorgen bort jeg reiser ufortøvet,
 Som Jason efter dette gyldne Skind,
 Men Skiebnen er mig avindsyg og grum;
 Thi sværg mig ved Prophetens Grav, ved alt
 Hvad helligt er, at du vil hevne mig,
 At du vil bruge al din Klogt, dit Mod
 Til mine Fienders Undergang og Død,
 Ifald jeg skulde bukke for min Skiebne!

H i n d b a d.

Jeg sværger dig som Broder og som Ven,
 At hvis du falder, skal en tørstig Tunge
 Ey mere længes efter Vand i Orken,
 End Hindbads Dolk efter Aladdins Blod.

N o u r e d d i n.

Her giver jeg dig denne Talieman.
 Nu er den sort, men blier, som Blod, den rød,
 Da har den varslat dig din Broders Død.

G u a e r.

Hindbad efter et Ophold.

Min Broders Død? — Ha! Lampen er paa Jorden.
 Saa løgst du ikke, Moureddin? Saa var
 Det hele Eventyr da Sandhed dog?
 O Salighed at eye denne Lampe!
 For ham er ingen Skat og intet Harem
 Tilsluttet. Mey! Som en veltlystig Bie,
 Han svømmer i et Hav af lutter Straaler,
 Og suger Honning af hver fielden Blomst.
 O! hvad er Drab og List og Brodermord,
 Naar man for dem kan fiobe sig en Skat?
 Det er den værd, fuld værd imellem Brødre!
 Gaae, skynd dig Moureddin, bring Lampen hjem,
 Og dræb dens Eyer! Her den samme Skiebne
 Gienmøder dig. Og er først Lampen min,
 Skal intet Hiernesvind om Ret og Dyd
 Indblande Angst og Anger i min Fryd.

 Aladdins Pallads.

Den store Sal. Aladdin og hans Brud.
 Soliman, Zulima, Beziren og Flere
 sidde til Taffels.

Soliman.

Jeg har endnu, saalænge jeg har levet,

En seet saa herligt og saa skönt et Pallads,
 Men siig mig, elskte Søn! da Alting dog
 Er fuldført med saamegen Flid og Kunst,
 Hvi er det ene Vindue da ey færdigt,
 Her midt i Salen?

Aladdin.

Store Soliman!

Min Sultan og min Fader! Alting skylder
 Jeg Eder's Godhed; til et svagt Bevis
 Paa min Ærbødighed og Kierlighed,
 Saa lod jeg dette Vindue ufuldendt,
 At I, min Fader! kunde lade lægge
 Den sidste Haand derpaa, saa Bygningen
 Var nødt til, ligesom, at takke Eder
 For sin Fuldendelse.

Soliman.

• En udtænkt Artighed.

Aladdin! Du henrykker mig. Imorgen
 Jeg strax vil sende mine Mestre hid.

Aladdin.

Tillader nu min Sultan, at et Chor
 Af Sangerinder og af Danserinder
 Forlyster os her under dette Maaltid?

Soliman.

Min Søn! gjør hvad du vil. Her er du Herre!

Aladdin giver et Tink. Strax aabnes en Bagder hvori-
giennem der kommer en Glare **Sandsigerinder**,
Nogle opkildrede til Dans, Andre med Instrumenter. I
det de Dandsende begynder synge de Andre.

C h o r .

Rosens Tid er kommen! Bag det grønne Blad
Eguler den, og skiller Knoppen huldt sig ad.
Lad da Strengen risle, som en Søverbæk,
Lad da Stemmen tone, som en Sugl bag Hæk.
Kierlighed opløder al Naturens Barm;
Selv den gamle Diding smiler elskovsvarm.
Jorden bluffer op mod Himlen i sin Kraft,
Lad da freidig sprudle Druens Purpursaft;
Lad den hulde Væde, funklende, som mild,
Slukke huldt og tiolne Elskovs Rosenild.
En Propheten vrede, mildt han smiler ned.
Vinker hid, med Myrther, Viin og Kierlighed!

N o g l e .

Prise vil vi her med Sang, du hulde Vaar!
Nu den bedste Rose i din Urtegaard.

A n d r e .

Siunger I Gulnares Deilighed og Priis,
Siunge vi Aladdins Roes, paa samme Viis.

D e F ø r s t e .

Zephyr! har du viftet i min Roses Klust,

Da du bringer Elfskovs søde Balsamduft?
 Har du venligt bølget i de sorte Haar,
 Som, i store Ringe, sig om Skuldren slaaer?
 Har du skuet dig i Barmens glatte Speil,
 Svulmende, som Sneffens fulde Silkeseil?
 Saae du hendes Hals, som Antelupen, hvid?
 Saae du Astenstiernen sødt ved Skumringstid?
 Blandte du dig med den hulde Muskuslugt?
 Dvælte du og stirred ned i Elfskovs Bugt?
 Legte du, o Zephyr! med den hvide Krop,
 Med den smalle Fingers røde Fingertop,
 Lynde Karmosin-Drøm. liig, paa hviden Sand?
 Kiolte du det unge Hjertes søde Brand?
 Svar mig, hulde Zephyr! Stands din Flugt og svar.
 Sødt beskrev hver Skønhed, du ombølget har!

De Andre.

Zephyr! Tie, og sne til Fredens dunkle Skov!
 Her vi stunge Heltens høie Priis og Lov.
 Skönt endnu hans Glavind aldrig klang i Krig,
 Hør dog, Verden! hvad vi her forkynde dig:
 Stierne selv skal zittre for hans Vandses Klang,
 Solen ønske skal at vende om sin Gang.
 Hesten wild skal trampe hen paa Drenens Rov,
 Som en Carneol i Blod, dens røde Hov.
 Hver en Piges Haarlok sødt skal ønske sig:
 Var jeg dog en Lænke, til at fange dig!

Tvende Elementer, høit forskjellig hver,
 Blikke skal fra Heltens krumme Bredessværd:
 Vand, naar roligt kun det hviler i hans Arm,
 Ild, naar vildt det funkler om i Kampens Larm.
 Høit dets Tunge tale skal paa hvert et Tog,
 Dødens trodsende, uoverlagte Sprog.
 Hil dig, Ven! Din Hæder tolker ingen Kunst.
 Du skal staae i Orken, som en Himmeldunst,
 Kraftig i den ædle Harm, og brunlig rød
 Klæbe til dit Sværd skal sig den visse Død.

Aladdin og hans Brud reise sig.

C h o r.

See! nu vandre de, af Elskovsluen varm,
 Hen til Brudekamret, fierligt Arm i Arm.
 Hvilke Blomster ud maa springe, hvilken Flok!
 Naar sig Rose slynges til sig Blomsterstof.
 Skynder Eder, Piger! under Sang og Dands,
 Tag fra Brudens Ise hendes Lilliekrands,
 Een med Pommeranzer sætter atter ned,
 At den tolker: Skionhed, Styrke, Frugtbarhed.

F i e r d e A k t.

Aladdins Pallads.

Soliman ,og Aladdin med Følge
bedøbuede til Jagt. Gulnare.

Soliman.

Saa herlig Alderdom jeg haabed en,
Skiont vant til Lykke, født af Tyrsteblod,
Dg høit bestemt for Thronen. Elskte Søn!
Hvad skal jeg først begynde at beundre?
Din Rigdom, Wiisdom, Elskov, eller Kiekhed?
Hvør findes Mage til et Slot, som dette?
Du mildt lod staae et Vindue ufuldendt,
Paa det jeg kunde føle Værkets Værd,
Naar selv jeg rørte det med kraftløs Haand.
Du bygged dette Pallads i en Nat —

I korten Dage var en Persiens Sultan
 Guldmægtig at faae gjort et Windve fun.
 Og nu din høie Elskov til min Dotter,
 Din Wiisdom og din Kløgtighed i Raadet,
 Dit gode Sindelav for mig, for Alle,
 Hvorved du vinder hele Landets Hierte;
 Og nu, hvad ligesom tilsidst med Høihed
 Forherliger det Alt og froner det:
 Din Tapperhed, der, som et kraftigt Lyn,
 Forfærdeligt, som øjeblikligt slog
 Rebellerne, og tæmte dem igien.
 Min Dotter havde Ret, da hun dig kaldte
 En Cherubim. Du est en Cherubim,
 Som staaer for Persien, som hiin for Eden.
 Kom nu, min Son! Det hule Jagthorn lyder,
 Og lokker os med sine underlige,
 Utydelige Suk, til dunkle Skov.
 Der har jeg rettet an en barnlig Krig.
 Den, som gaaer kief imod et oprørt Folk,
 For ham er Tigerjagt et Børnespil.
 Farvel, min Datter! Lev ret vel saalænge.

Gulnare.

Min elskte Fader! Elskte Husbond! af,
 Hvad vil I Tigren? Lad ham gaae i Skoven,
 Og giv ham en en ubetænksom Ret,
 At sønderrive brat de bedste Hierter.

Aladdin.

Beslignet er din quindelige Frygt.
 Hvad der er smukt hos dig, som Qvinde, bør
 Vi veie op med hvad for Mænd er smukt.
 Og det er: Gødt at frydes ved din Frygt,
 Og ey at agte den. Farvel, min Hustru!

Gulnare.

Naar kommer du igien?

Aladdin.

Imorgen, Elste!
 Hvis Tigren ikke sønderriver mig.

Gulnare.

Du spotter?

Aladdin.

Ja, som Faaret spotted Rosen,
 Fordi den ikke ogsaa kunde bræge.
 Farvel! Imorgen seer du mig igien.

Han gaaer med Soliman og sit Følge.

R a h n .

Noureddin. En gammel Kisebmand.

Kisebmanden.

Det troer jeg nok! en saadan Reise trætter.
 Men, dersom I vil troe mig paa mit Ord,
 Saa vær forsikkert om, I har en reist
 For Intet. Persien er værd at see.
 Det var den altid, nu dog meer end før,
 Fra den Tid, som jeg sagde Jer, Aladdin
 Forstienner og forherliger vort Rige.
 Der er nu først det underlige Pallads!

Noureddin.

Ja, dette Pallads, hvordan hænger det
 Med det ret sammen? Gjør mig klog paa det?

Kisebmanden

langsom og rolig.

Hvordan det hænger sammen? Wie, min Pibe
 Gif ud, den maa jeg tænde først igien;
 Eet gøres maa, et Andet en forsømmes.—
 Hvordan det hænger sammen, kiere Landsmand?
 Men, det er sandt! I er en Afrikaner.
 Men ligemeget, Landsmænd dog for det,
 Hvis ikke I er født i Maanen?

Noureddin.

Men,

Jeg er en Jordbeboer, Ven! som I.

Kisbmanden.

En Muldvarp! Nu, din Skaal, min Broder!

Gid du maa længe rode om endnu

I Mulm og Mørke; nu og da imellem

Dystikke Næsen lidt mod Solens Lys,

Men strax forbluffet dukke ned igien,

Dg rode flittig til du bliver træt.

Jeg er det alt, min gode Ven! Min Tid

Er snart forbi.

Noureddin.

Saa spild den ikke da;

Men sig, som sagt, hvordan det hænger sammen

Med Prinds Aladdins underfulde Pallads!

Kisbmanden.

Ja, det er sandt! Smøger. Hvordan det hænger
sammen?

Ih nu! det hænger meget herligt sammen.

Fortræffelige tykke Marmorstene.

I ryster ikke Muren fra hinanden,

Min gode Ven! Det staaer jeg inde for.

Noureddin utaalmodig.

Men —

Kisbmanden.

Men hvordan det ellers hænger sammen!

Ja ! Det forstaaer jeg mig en mere paa,
 End hvordan nylig min Tobak gif ud,
 Og hvordan jeg fik Tid i den igien.

Noureddin.

Men —

Kiobmanden.

Hver har saa sit eget Lune, seer I!
 Een bygger langsomt op, og sammenskraber
 Materialier fra alle Kanter.
 Naar det er giort, saa gaaer det med en Muren;
 Men dog forhaaer man sig ikke derfor,
 Man spiser Frokost, Middags-, Aftensmad,
 Dog alt imellem, og gaaer smukt tilsengs,
 Til rette Tid, hver Nat, naar man er sovrig.
 Er Noget muret alt for galt, saa rives
 Det ned igien; og saadan faes fort,
 Til en det taaler meer at roes ved.
 Naar det er giort, saa kommer en Polerer
 Og glatter Alt, og saa er det istand. —
 En anden, loierlig naragtig Karl
 Blier født til Verden, som en Spindelvæv!
 Han haler Alting af sig selv, og hviler
 En for den hele Bygning færdig staaer;
 Og det er giort mens en fornuftig Mand
 Staaer tændt og roget ud sin Morgenpibe.
 Det maa man aldrig nu fortryde paa!
 Hver følger saa sin egen Siels Natur.

Moureddin.

Gaa denne Bygning blev saa hurtig færdig?

Risbmanden.

Det kommer an paa hvad I falder hurtig.

Troer I, den stod der i et Dieblif,

Gaa krob Aladdin langsomt, som en Snegl;

Ehi han behøved fast en Nat dertil.

Moureddin.

Kun Een?

Risbmanden.

Kun Een? — Hvad tænker I, min Ven!

Om Muhamed, vor hellige Prophet?

I sætter ham dog over dette Pallads?

Moureddin.

Naturligviis.

Risbmanden tert.

Da tør jeg sværge paa,

Hans Fader brugte en en Nat engang,

Til at faae ham istand. Det var dog mere!

Moureddin.

I skiemter!

Risbmanden.

Nen, min Ven! Jeg skiemter en. Lægger Piben.

Hvad vil I bryde Jer om Sammenhængen?

I seer det hænger sammen; det er nok.

Gjør, hvad I, som en Adams Søn, kan gjøre!

Gaae hen og see. Lad en Jert Die blindes!

Dg fast det ey blot paa en enkelt Gienstand.

See paa det Hele, saa paa hver en Deel,

Dg dernæst atter hurtig paa det Hele.

Jeg vædder, Ven! I faaer saa stor Respekt

Da for Bygmesteren, at tydeligt

I føler Eders Uformuenhed,

Til ind at sætte Jer i hans Ideegang.

N o u r e d d i n.

Kan man da faae det smukke Slot at see?

K i ø b m a n d e n.

Ja, naar han kommer hjem. Det nægtes Ingen.

Idag og Morgen er han rundtomkring

Paa Jagt, med Soliman, sin Svigerfader.

N o u r e d d i n.

Jeg takker Eder for god Esterretning.

Nu maa jeg tage Afsked. Jeg er træt.

K i ø b m a n d e n.

Det er naturligt. Lev da vel, min Ven!

Gornøi Jer godt i Byen, mens I er her.

G a d e.

Noureddin. Straf derpaa En Kobbersmed.

N o u r e d d i n.

Nu veed jeg det! Ved Lampen har han Slottet.

R 2

Sligt herligt Slot er ifkun Lampens Værf.
 Og Lampen er paa Slottet, en paa Jagt
 Med Eyeren. Det sagde mig min Kunst.
 O du Letsindige! Jeg fiendte dig.
 Henslængt i Galen, i en Krog, bag Pillen.
 Jeg haaber at mit Anslag vel skal lykkes,
 Hvis ikke er der altid flere Midler.
 Her boer en Kobbersmed, her maae jeg ind.

K o b b e r s m e d e n .

Ih see god Dag, min allerbedste Ven!
 Er det mig selv, som her Besøget gielder?

N o u r e d d i n .

Ja, Mester!

K o b b e r s m e d e n .

Nu, det er mig grumme fiert.

Dernæst maa jeg fremdeles spørge: Kommer
 I her til Bennen eller Kobbersmeden?

N o u r e d d i n

Til Kobbersmeden.

K o b b e r s m e d e n .

Bravo, fiere Mand!

Det seer jeg tusind Gange heller end
 I kom til Bennen. Ak! Besøg af den Slags,
 Dem fiender vi: Saa skal de have Frokost,
 Kahve, Tobak, Opvartning, og deslige.
 Ney, bedste Mand! da maa jeg lide den
 Som kommer smukt til Kobbersmeden; ham

Skal jeg ey føde, han skal føde mig.
 Bliv ikke bange, jeg vil ikke flaae Jer!
 Men siig mig bare hvor I sit at vide,
 At her i Gaden var den gale Smed?
 Thi jeg har endnu ikke hængt mit Skildt ud;
 Det nye, atfige, thi det gamle hænger
 Endnu, som det har hængt en halv Snees Aar;
 Men Regn og Slud har sliffet det saa reent,
 Som Hunden sliffer en Lallerken. Ha! ha!
 I seer jeg er en Digter, en Poet!
 Kan giøre Lignelser om Regn og Hunde.
 Ha ha ha ha! Bliv I kun ikke bange!
 Til Kobbersmed har jeg dog meest Genie.
 Men hvem har sagt Jer, at jeg boede her?

Moureddin ter.

Glet Ingen. Folk kan ikke høre her
 I denne Gade, altsaa ikke svare.
 Jeg vædder, der er ey i hele Gaden
 En eeneste complet, heel Ørehinde;
 Det har I sørget for, min gode Mand!
 Men da jeg kommer nys fra Barbariet,
 Hvor kun der brøler Lovet, Varder, Tigre,
 Og altsaa har min Horelse endnu,
 Gaa vidste jeg strax hvor I boede henne,
 En fem, sex Gader herfra; jeg behøved
 At gaae kun, som I indseer, efter Lyden.

Kobbersmeden assides.

Den Karl er fiffig. Heit. Allerbedste Mand!
 Det er ey mig, jeg tier, som en Muus;
 Men det fordømte Kobber har den Bane,
 At kraale, som det fik en Kniv i Halsen,
 Og jeg maa banke det saa tit jeg vil,
 Saa faaer jeg det dog aldrig til at tie.

Mo u r e d d i n.

J skulde engang prøve med det Gode,
 At bringe det til Artighed, og lade
 Det staae ubanket.

Kobbersmeden.

Men, den Læremaade

Forstaae vi os en paa i Osten.

Jeg vædder, hvis jeg følger Eders Raad,
 Saa ærgrer min Koldfindighed det saadan,
 At det bespyer sig med den grønne Galde,
 Og er istand til at forgifte Folk,
 Som rører ved det. — Men til Sagen nu da!
 Hvad kan jeg tiene Eder med? Hvis J
 Vil givtes, sætte Boe, saa kom til mig!
 See her er Kaffekander, Themasiner,
 Bradpander, Kasseroller, Suppekiedler,
 Og Æblestivepander; vel fortinnet.
 Skal J til Feldts? Jeg smedder Hielm og Harnisk,
 Saa godt som Potter og som Bradepander.
 Hvo Fet kan gjøre, gjør det Andet med.

Er I en ganske vel, lidt Patient,
 Og ønsker et Stikbækken? Kom til mig!
 Jeg har hvad nogen Moders Siel forlanger.

Moureddin.

Jeg ønsker mig en halv Snees Kobber-Lamper.

Kobbersmeden.

Ens!! Lad os tale sagte, bedste Ven!
 Jeg har en Naboe, som er Lyseskober,
 Han hader Lamper meer end Pestilenz.
 Kom I med mig, op i mit Magazin,
 Der skal I Lamper faae, som lyser bedre
 End Maanen og Planeterne paa Himlen.
 Utsige naar der først er Olie i dem,
 Og Bæger, og naar Bægerne er tændte.

Moureddin

Gaa gaae vi denne Bey?

Kobbersmeden.

Ja, bedste Mand!

Tag Jer iagt for Erinnenet. Smudsk Jer en
 Paa Bæggene; husk, I er hos en Smed!
 Her op ad Trappen! Stød jert Hoved en
 Mod Bielfen under Loftet. Nu kun frisk!

De gaae.

Gulnares Kammer.

Aften, under Solens Nedgang. **Gulnare** sidder ved
det aabne Vindue med sin Cithar og synger:

Cithar! lad min Bøn dig røre.
Høre lad din hulde Stemme!
Glemme skal jeg da min Sumner,
Godt i Slummer skal du dyse
Al min Frygt, og Dret kysse
Med din hulde Strengklang.
See den blide Aftenrødme!
Gødme duster Rosens Blade.
Glade Bølge Maanen føder.
Hvor den møder paa sin Bue!
For, i Nattens fromme Lue,
Læs at høre Elskovs Sang.

Tolk min Elskov, høi og herlig,
Nierlig skal min Stemme følge.
Dølge skal den en min Glamme.
Skiont kun stamme kan min Læbe,
Elfte Cithar, lad os stræbe,
Begge paa forskiellig Wiis.
Medens Aften - Purpurstunden
Lunden smilende forgylder,

Fylder Gang de dunkle Kroner,
 Toner Nattergalens Vise.
 O saa priis! saa lad os prise,
 Hvad der kræver Alles Priis.

Men hvilken underlig
 Ahnelse ængster mig?
 Storm! ha hvi brummer du?
 Gang! hvi forstummer du?

Himmel! har Tigrens Kloe
 Myrdet min Lyst og Roe?
 Stødt ham i Skoven ned?
 Grumme Forvovenhed!

Angest! hvi ulmer du?
 Hierte! hvi svulmer du?
 Glæde! hvi svinder du?
 Saare! hvi rinder du? —

Gulnars Amme

Kommer ind, leende af alle Stræster.

Ha ha ha ha! Nu er jeg dog en gammel
 Udlevet Kone — Ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Er det at lee af?

Ammen.

Nej, at græde over!

Men deraf leer jeg heller en, min Dotter!
 Men, fiere Barn! ha ha! Jeg leer, ha ha!
 Jeg leer af hvad der er saa latterligt,
 At jeg har aldrig i mit hele Liv
 Leet, med saamegen Grund. Ha ha ha ha!

Gulnare.

Hvad er det da?

Ammen.

Tænk, Barn! Af gode Gud,
 Den burde sørge, som har meer Forstand.
 Det arme Skrog! Det er dog rigtig tungt,
 At miste sin Forstand. Ha ha ha ha!

Gulnare.

Ja, sikkert er det tungt, min gode Moder!
 Sag Eders derfor smukt i Agt. Hvad er det?

Ammen.

Her gaaer en Mand, her nede, midt paa Pladsen,
 Han har en Kurv paa Armen, fuld af Lamper,
 Af splinternye, smukke Kobberlamper,
 Dem sælger han. Ha ha ha ha ha ha!

Gulnare.

Der seer jeg endnu ingen Galfab i.

A m m e n.

Nu, giv mig Tid. Vel sandt, mit Barn! at sælge
 Er ikke dumt, det er fornuftig handlet,
 Ifald man profiterer ved sit Salg,
 Men veed du hvad han fordrer for en smuk,
 Nye Kobber-Lampe?

G u l n a r e.

Nej.

A m m e n.

En irret Gammel.

G u l n a r e.

En irret, gammel Kobber-Lampe, for
 En nye, som der er smuk og vel polert?

A m m e n.

Ja, Barn! Maa man da ikke see, mit Barn?

G u l n a r e.

Umuligt!

A m m e n.

Hvad? Bie lidt. Der kommer han.

Nu staaer han lige for dit Vindue; lyt

Nu efter, skal du høre. Hør nu efter.

Man hører Noureddin ude paa Gaden raabe: "Hvo vil
 sælge gamle Kobber-Lamper for nye?"

A m m e n.

Der hører du! Han sælger egentlig

En nye, han kjober ifkun Gamle for dem.

Du gode Himmel! Der er dog i hele
 Naturen Ingen, der kan drive det saa
 Vidt i Forrykthed, som et Menneske.
 Hvor strunk han staaer! hvor listig han seer ud!
 Som om han tænkte ret at snyde Folk.
 Du arme Staffel! Gud forbarme sig!
 See hvor han fletter herop med sit Nie!
 Min søde Datter! hør; jeg faaer et Indfald:
 Forleden, da jeg vilde rydde op,
 Saa sandt jeg, bag den smukke Billedstøtte,
 Hitt, i den store Sal, en gammel Lampe,
 Indstoppet i et Hul. Jeg lod den ligge;
 Jeg vidste ey om een af Slaverne,
 Tilfældigviis, der havde lagt den hen;
 Kort sagt, jeg glemte det. Men hvis du nu
 Har intet derimod, mit kiere Barn!
 Saa vil jeg give Lampen til en Slave,
 At han kan løbe ned og fiøbflaae med den,
 Her, lige for dit Vindue. Maaskee
 Det gjør dig oprømt, gode Barn! Det lader
 Som ey du just var i det bedste Lune.

G u l n a r e.

seer ud af Vinduet.

Det er dog underligt. See! hvor han sælger
 De smukke nye Lamper, for de gamle,
 Og seer herop, som om han vilde sige:
 Har du ey ogsaa Lyst? Min gode Amme!

Hvis det kan more dig, saa gjør det kun.
 Mig vil det neppe muntre.

A m m e n.

Siig en det. Gaer.

G u l n a r e

staaer længe og betragter Troldmanden.

Det Menneſſe har noget i ſit Anſigt,
 Som jeg ſkal fiende. Skummel ſeer han ud!
 Den arme Staffel! Det er intet Under,
 Vanvittig er han. Det er godt at mærke.
 Men — jeg er dog et Barn! Et ægte Barn!

A m m e n kommer igjen.

Nu har jeg givet Slaven Lampen. Naſ nu
 Kun paa, ſaa kommer han om lidt.

G u l n a r e.

Min Moder!

Hør! finder du en, at den gale Mand
 Har noget fælleds med et andet Anſigt,
 Som er dig vel bekiendt?

A m m e n.

Nej, fiere Barn!

Du veed, jeg lever meget indgetogen,
 Har endnu en ſet Stadens Daarekiſte.
 Der findes viſtnok Folk, ſom er ham lige.

G u l n a r e.

Erindrer du det ſmukke Eventyr,
 Som min Aladdin har fortalt, engang,

Om Drengen, som en lumsk og grusom Trolde
 Ind vilde slutte i en Marmorhule,
 Da en han vilde give ham sin Skat?

A m m e n.

Vel gjør jeg det. Det Eventyr er smukt;
 Men hvad har det vel hermed at bestille?

G u l n a r e.

Du veed, jeg fra min Barndom har den Bane,
 At forestille mig hver Ting, der nævnes,
 Udtrykt ved noget, som jeg kiender. Tales
 Om Folk, saa er det Folk, som jeg har seet,
 Og Stedet har jeg ogsaa været paa.
 Saaledes — skjønt jeg veed, at kun det er
 Et Eventyr, og intet Virkeligt, —
 Har jeg ved Drengen altid tænkt mig dog
 Aladdin. — Du maa ikke lee mig ud!
 Men Trolde gjorde jeg mig selv; og er det
 En underligt? det Billed, som jeg saae,
 Er netop denne Mand aldeles liig.

A m m e n.

Det er en Hændelse, mit kiere Barn!
 Det kommer, seer du vel, dig kun saa for.
 Men stille! Der er Slaven med sin Lampe.
 Ha! nu vil Løierne først ret begynde.
 See kun hvor Glæden spiller ham i Diet,
 Den gale Mand! Ak, vi maa takke Gud,
 Som ikke er berøvet vor Forstand.

Han byder selv ham vælge. Seer du vel,
 Nu er alt Kjøbet sluttet. See! nu gaaer
 Den Gale bort, forfulgt af Drengene.
 Han seer sig ikke om engang. Han gaaer
 Alt hvad han kan, som om det ey var ham.
 Nu dreied han om Hjørnet. Borte er han!

Seer paa Prindsessen.

Du gode Gud, mit Barn! Hvad fattes dig?
 Du bliver bleeg og skielver.

Gulnare.

Kiere Moder!

Jeg veed det ey. En uforstaaet Rædsel,
 En underlig —

A m m e n.

Wie lidt, mit Barn! Wie lidt!

Jeg strax vil hente os et Campher-Pulver.

Ved sig selv si det hun gaaer.

Du gode Barn! Jeg mærker nok paa Alting
 Hvad Klokken alt er slaaet, min Gulnare!

Nu! Det er unge Folk. Det bør saa være.

Hun er en deilig Kone, Han en Karl
 Der ikke staaer, som Saladdin, og fryser.

Paa, Taget hele Natten. Tvertimod!

Den hele Sag, den har sin Rigtighed.

Du lille Dievleunge! Ha, hvem skulde

Vel have tænkt deslige Ting om dig,

Den Tid du laae med Duffen ved mit Bryst?

Nu Det er eengang saa Naturens Orden.
Hver Alder leger med sin egen Duffe.

Gaaer.

Gulnare

sætter sig ved det aabne Vindue, med Haand under
Kind, og stirrer hen i Eggen.

Den skionne Sol er dalet dybt bag Skoven,
Dg hisset luer Maanen blodig nu.

Den røde Alstensfund er bleg forsvundet,
Alt hæve Mattens folde Vinde sig.

Fra Horizonten trækker Skyn frem,
Dg mørkner Himlen til en Fængselhvælving,
Et Gravcapel, hvor hist og her en Lampe
Mat lyser med sit blege Bitterskin.

Den skionne, store Dagens Lampe svandt,
Dg Rosen lukker sig, og Skoven skuler,
Dg Slangen kommer frem af sine Huler.

Viid Mark. Nat, Storm og Regn.

Mouredin

midt paa Marken med Lampen i Haand.

Nu har jeg den! Nu har jeg den! Jeg har den!
Her har jeg den, her, i min høyre Haand!

Dig vil jeg vise den, du blege Stjerne!
 Du sidder alt for høit og alt for fast,
 Til at du skulde komme ned, og vriste
 Den dyrebare Skat ud af min Haand.
 Saa see da, Stjerne! fra din brustne Skye,
 Du Eneste paa hele Himmelrummet,
 See, her er Lampen! dette grønne Kobber,
 Hvorom min Finger knuger sig med Krampe,
 At en, letsindig, jeg skal tabe den,
 Som hiin Enfoldige. Nu er det Nat!
 Nu er det Midnat, mørkt, som i en Grav.
 Naturen er mig gunstig, hyllet mig
 Ind i sit sorte Klæde, for at Intet
 Skal robe mig. Velan da! Nu kun frisk! —
 Jeg skielver! Jeg begriber en min Magt.
 Ha! mon det ogsaa er den rette Lampe?
 En Isnen giennemløber min Been.

Seer sig omkring.

Jeg er dog ene? Nu velan, en Prove.

Han gnider stærkt paa Lampen.

Lampens Mand

lader sig sng tilsyne.

Nu! hvi gnider du saa voldsomt? See, jeg lystrev
 jo dit Wink.

Naar du bruger mig og falder, kommer jeg, som Ly-
 nets Blink.

Ikke er det mig alene, men hver anden Lampens
 Mand,
 Bukker sine Knæ og lyder den, som Lampen har i
 Haand.

Noureddin

taber Lampen af Forstrækkelse. Manden forsvinder;
 han griber den hurtig igien.

Tøv lidt! Jeg har den atter i min Haand.
 Lampens Mand.

Jeg tøver.

Noureddin.

Er du den vidtberømte Lampens Mand?
 Lampens Mand.

En berømt. En Hemmelighed!

Noureddin.

Jeg taler over mig. Saa siig mig da,
 Kan du udrette alt, hvad jeg befaler?
 Lampens Mand.

Det har jeg sagt.

Noureddin.

Du taler ifkun lidt!

Lampens Mand.

Men handler mere.

Noureddin.

Som naar jeg for Exempel var saa dristig
 At bede dig — bliv ikke vred, — jeg spørger, —

Et Spørgsmaal er jo en uskyldig Ting, —
 Som naar jeg for Exempel var saa dristig,
 At bede dig forflytte mig, med samt
 Aladdin's Pallads, med hans Brud og Alt,
 Til Afrika?

Lampens Mand.

Saa led jeg flux din Billie.

Noureddin glad.

Saa let?

Lampens Mand merk.

Som Tigren knække kan en Billie.

Noureddin:

Saa gjør det da, i Kraft af Lampens Magt!

Lampens Mand.

Det er saa hurtig giort, som det er sagt.

Han forsvinder med Noureddin.

Sultanens Pallads.

Morgen. Soliman staaer op fra sit Læie.

Det er en deilig Morgenstund. Aladdin!

Du havde Ret, hvi troede jeg dig en?

Du blev endnu en Dag paa Jagt, og mig

Drev Skyerne og Regnen hjem igien.
 Mon vel min Dotter alt er staaet op?
 Du fiere Bane! At jeg hver en Morgen,
 Saasnart jeg staaer af Sengen, hen skal ile,
 Og stirre paa det skionne Pallads, faae
 En Hilsen, hist, af mine Børn, fra Vinduet —
 Det styrker mig til hele Dagens Arbeid.

Han gaaer hen til Vinduet og seer ud.

Hvordan? O Himmel! Sover jeg endnu?
 Gaaer jeg i Dromme? Har jeg mistet Synet?
 Men, hellige Prophet! Jeg seer forresten
 Jo Alting tydeligt. — Der staaer min Seng!
 Og her er Vinduet, Gaden her, og hist
 Er Husene. Men Himmel! Hvor er da
 Aladdin's skionne Pallads, og min Dotter?

Han falder. Den vagthavende Officer træder ind.

Soliman.

Hør Casem, kan du sige mig, min Søn!
 Hvor staaer min Seng?

Casem.

Stormægtigste Monark!

Din Seng?

Soliman.

Ja, ja! Min Seng. Har du en hørt det?

Casem.

Der staaer den.

Soliman.

Godt! Og viis mig nu mit Vindvæ.

Casem.

Der, store Soliman!

Soliman.

Og Vindvesposten?

Casem.

Og Vindvesposten?

Soliman.

Ja, og Vindvesposten!

Casem affides.

Uf! Persiens Monark har tabt Forstanden.

Der, store Sultan!

Soliman.

Godt. Men da du seer

Saa grant, og undres over mine Spørgsmaal,

Saa viis mig det, som dog er meget større,

End alt hvad hidtil du endnu har seet:

Hvor staaer Alladdins Pallads?

Casem

peger hen til Vinduet nder. at vende sig.

Der, min Sultan!

Soliman.

Hvor? Støder til ham. Vend dit kloge Hoved om.

Casem.

Der. — Ha! —

Stormægtigste —

Soliman.

Hvor er Aladdin's Pallads,
Selvtillidsfulde Østers?

Casem.

Himlen veed det!

J Aftes stod det der. —

Soliman.

Gaae! Hent Beziren
Paa Diebliffet. Lad ham komme flux!

Casem.

Just, som J kaldte, kom han op ad Trappen,
Det er alt Divanstid. Der kommer han.

Beziren træder ind. Casem gaaer.

Soliman.

Bezir!

Beziren.

Min store Sultan! Er J syg?
Hvad er der mødt det stolte Persien?
J bluffer! Eders Pine rulle vildt!

Soliman.

Saa veed en heller J hvad der er skeet?
Gif J Aladdin's Pallads en forbi?

Beziren

Jo, store Sultan! som jeg altid gjør,
Naar Pligten kalder mig for Eders Throne.

Soliman.

Dg I blev intet vaer?

Beziren.

Glet intet, Herre!

Soliman.

Bed Mekka og Medina, I har Ret!

Ehi der var ingenting at blive vaer.

Men — hvad jeg meente — mærkte I da ingen,
Glet ingen, usædvanlig, stor Forandring?

Beziren.

Opriktig talt, min ædle Herre! hvergang

Jeg gaaer til Eders Divan, har jeg altid

Saa mange Ting at tænke paa, at ey

Jeg skotter hen til Siden; for at intet,

Paa nogen Maade, skal adsprede mig.

Desuden veed I jo — jeg har ey dulgt det —

Soliman.

At dette Pallads var en Torn i Diet?

Belan da, den er taget ud, den Torn!

Dg til Beviis derpaa, seer I langt længer

Med det helbredte Die nu end hidtil.

For saae I ligesom mit Slot et Pallads,

Nu kan I stirre hen i Horizonten.

Beziren seer ud.

Ha!

Soliman.

Nu Bezir? Har I vel Mage seet?

Beziren

fatter sig af sin Forundring.

Om jeg har Mage seet, min elskte Herre?

O ja, det har vel jeg, saavel som I.

Saliman.

Saavel som jeg?

Beziren.

I saae jo, at det stod der.

Var det da meer begribeligt, end hvordan

Det nu er svundet, hurtig, som det kom?

Nu kan jeg tale. Mig er denne Sag

En sælsom; godt den stemmer med det Hele.

Alladdin er en Troldmand, det er klart;

En nedrig Trold, som grumt misundte mig

Min Lykke. Derfor ængsted han min Søn,

Betog ham snild sin Hustrues Kierlighed,

Forblindet Eder med sit Tryllerie,

Gik hende i sin Vold — og nu, da han

Er fied af denne Leeg, er Alt forsvundet.

Soliman.

O Allah! Allah! O min Dotter! O!

Beziren.

Ulykkelige Fader —

Soliman.

O, min Dotter!

Beziren.

Er ogsaa hun?

Soliman.

Hun! Alt! Min Dotter, o
Min Dyesteen! Min Stolthed og min Glæde.
Han græder.

Beziren.

O! hvilket vorende, ufværdigt Syn.
Den stolte Majestæt af Persien
Ufriver sine Haar med vredne Hænder,
Maa fælde bittre Taarer, som et Barn,
Og kaster sig i Støvet, som en Slave. —
Har I da intet Nys om, hvor Aladdin
Er flygtet hen?

Soliman.

Den nedrige Bedrager!
Han vilde blive denne Dag paa Jagt,
For ey at følge mig. Alt er forgieves.

Beziren.

Hvem veed? Man kan, man bør forsøge Alt.
Jeg vil befale strax en vældig Flok
Af Eders Bøgt, at giennemstreife Skoven,
Og hvis de finder ham, at bringe ham
For Eders Throne.

Soliman forbitret.

Ikke for min Throne!

Ufald han findes, (som han ikke gjør)
Men hvis han findes, og han skaffer ey
Min elskte Dotter atter strax tilbage,

Da bind ham fast, og bring Forræderen
 Til Ketterstedet, at hans frække Blod,
 I det det flyder under Bødlens Sværd,
 Kan gyde Kiøling i min Smertes Wunde.

Beziren gaaer.

En skyggefuld, venlig Plads, dybt inde i Skos-
 ven. Aladdin ligger sovende i Græsset under
 et stort Træ; tæt forbi ham løber en Bæk.

L y m p h a

en lille Pige, blaat Klædt, kommer seilende ned ad Bækken
 paa et Skræppeblad, med en Sivblomst i Haanden,
 syngende:

Det raaer jeg dig, Bølge!
 At sagte du rinder,
 Med Kiøling i Folge,
 Imellem Kierminder;
 At medens du kysser
 Den grønlig Strand,
 I Sovne du dysser
 Den deilige Mand.
 Nu veed du min Villie.
 Skyd sagte din Bugt,

Bag Rose, bag Lillie,
 Saa venlig og smukt.
 I venlige Vaar du
 Skal venligen trille,
 Hvis ikke saa faaer du
 Med mig at bestille!

Hun flaaer bister ned i Bølgen med sin Blomst.

Zephyr

Kommer ridende giennem Lusten over Blomsterne paa et
 Rosenblad, i en Sølmors Florfiole.

Hup! Hup! I Gallop,
 Med luftige Hop.
 Bring, som du kan bedst,
 Husvalende Duft
 I luttrede Luft,
 Min bølgende Hest!
 Rødfare! min Ganger,
 Du har jo en Vinge!
 Hør Bøgenes Ganger!
 Lad muntert dig svinge
 I Cirkler og Snirkler,
 I Fald og i Stigen.
 Ak! seer du en Pigen,
 Der seiler saa tryg,
 Hist henne ved Hækken,
 Saa freidig paa Bækken,

Paa Blaafores Rng?
 Gaa skynd dig, men tyst!
 Rid let! lad os prøve
 Om ey vi kan røve,
 Umærket, et Kys.

Han sniger sig bag paa Lympha og kysser hende.

Lympha.

Af Bephr! din Skielm,
 Med Skield og med Hielm,
 Paa kneisende Ganger,
 Med ilende Gang,
 Ved jublende Gang
 Af Skovenes Sanger,
 Du vovede, stærk,
 Det rædsomme Værk
 Dig bag paa at snige,
 Hvor Bølgerne trille,
 Og kysse en lille
 Vaapassende Pige?

Bephr.

Af, Lympha! min søde,
 Min elskede Møe!
 Gaa skal jeg dig møde
 Her midt paa en Søe?

L y m p h a.

Du toffede Dreng!
 Naar saae du mig andet,
 End netop paa Bandet,
 Min Bugge, min Seng?

Z e p h y r.

Saa stands dine Bover!
 Siig: Prrr! til din Kerre!

Bliber Aladdin vaer, og siger sagte:

Men hvem er den Herre,
 Hist henne, som sover?

L y m p h a.

Den skionnest Mand
 I Persiens Land.
 Jeg sidder just her,
 For Volgen at byde,
 At en den skal bryde
 Hans Rolighed, fier;
 Men sagte sig tumble,
 Og vuggende gynge,
 Og glidende mumle,
 Og rislende rulle,
 Og fierligen synge
 Et sødt Visselulle.

Z e p h y r.

Alf, Lympha! saa vil
 Jeg en dig forhindre.

Hvor sødt er dit Spil!
 Hvor Dinene tindre!
 Min Hest vil jeg spore,
 Og ride derhen;
 Omflagre din store,
 Din sovende Ben.
 Sig Æthren skal blande
 Med Rødfares Duft,
 Og kiole hans Pande
 Med kiolige Luft.

Han rider hen og springer sig et Par Gange ober Aladdin,
 men passer i Jorigheden ikke paa, saa at han støder
 mod hans Næse og styrter af Hesten. Aladdin gjør Be-
 vægelse til at vaagne.

L y m p h a.

Ak hvor du er tosset!
 Hvor er nu hans Roe?
 Ak hvor du er flodset!
 Nu vaagner han jo.

Z e p h y r grædefærdig,
 Ak, Lympha! tie stille;
 Jeg stødte mit Been.

Snider sig.

L y m p h a

flaaer i Bølgerne.

Nu kan I kun trille,
 O Bølger! hver Een.

Hun seiler ned ad Naen.

Zephyr

vemodig og nedflaaet.

Af! Lympha blev vred.

Af hvor hun har Ret!

For dristig jeg reed.

Du angreer jeg det!

Jeg tit har fortrudt

Min Bildskab med Smerte,

Det ofte har brudt

Med Kummer mit Hierte.

Saa tit har jeg sagt: -

Nu skal du, forsand,

Dog tae dig iagt,

Saae bedre Forstand.

Jo pyt med Forstanden!

Snap sagt førend glemt.

Seer paa Aladdin.

Nu vaagnede Manden.

Det er dog ret slemt!

Gaaer bedrevet bort.

Aladdin

reiser sig oberende og seer sig om.

O hvilken deilig Foraarsmorgenfund!

O hvilken avægende, livsalig Blund!

Med Nattens Mørke bort min Træthed svandt,

Min Kraft med Dagen atter fick oprandt.

See Roserne, i Morgenrødens Bad!

Her ligger et afrevet Rosenblad.

Det frilled mig, som om det sige vilde:
 Reis dig min Ven, Aladdin! det er silde.
 Hav Tak, o Solverbæk! Din sagte Gang
 I Søvn mig dyssed, med sin Buggesang.
 O, hvor det alt seer friskt og lifligt ud!
 Ak, havde jeg dig her, min skønne Brud!
 Saa mangled i min Krands, saa huld, saa broget,
 Aldeles intet; men nu mangler Noget.
 Nu er det Hele, Elskte! uden dig —
 En Blomsterkøst, hvor Rosen skjuler sig.

Han synker hen i stille Tanker.

O hvor jeg dog er lykkelig! Den stille,
 Den muntre Morgenstund indbyder ret
 Til fro Betragtning, over alt mit Held.
 Hvor gavmild har en Skiebuen rækket mig
 Sin runde Haand! — En deilig Qvindes Husbond,
 Den Deiligste i hele Asien!
 Besidder af en fielden, kostbar Skat,
 Som flux opfylder alle mine Ønsker.
 En Sultans Svigersøn, snart Sultan selv.
 Velskabt og sund og flygtig, stærk og dristig.
 O! hvor jeg tøler alt mit hele Liv,
 I denne hulde Sommer-Morgenstund.
 Tak, Allah! for din store Godhed mod mig.
 See mine Taarer! Jeg kan ikke tale.
 Her synker jeg paa Knæ i Tensomhed.

Væb, høie Fader! i mit fromme Hierte.
 Belsignet være du, for al din Naade.

Wagten,

som har søgt rundtomkring i Skoven efter Aladdin, Kommer ind paa Pladsen, under hans sidste Ord, bliver han baer, sniger sig bag paa ham, griber ham, og gjør Anstalter til at lægge ham i Lænker.

Aladdin

Springer bestyrret op.

Ha! hvad er det? En lumpen Røverbande?
 Drager sit Sværd.

Wagten.

Kiend os! Vi er din høie Sultans Livvagt.

Aladdin.

Hvad vil I?

Wagten.

Lægge dig i tunge Lænker,
 Saa er vor Sultans Bud. Gjør ingen Modstand:
 De slutte ham i Jern.

Aladdin.

Hvad har jeg gjort?

Wagten.

Det saer du snart at vide.

Aladdin.

Hvor bringer I mig hen?

Wagten.

Til Retterstedet!

De gaae bort med ham,

Zephyr

Kommer forfærdet frem.

Uf Lympha! Lympha!

Lympha fra Bøllen.

Zephyr! Zephyr!

Zephyr.

Hørte du ey hvad der for sig gif?

Lympha.

Seer du ey mine vaade Blik?

Zephyr forbitret.

Ha! de onde Menneffens Børn!

Men veed du hvad? Flux bort vil jeg gaae.

Det skal komme dem dyrt at staae!

Flagre jeg vil, giennem Busk og Tiorn,

Hurtig hjem i min Faders Favn.

Du kiender ham jo? Storm er hans Navn.

Han skal jeg tirre til vældig Harm.

Han skal brat spænde for sin Karm.

Heste, med flagrende Manker, strax

Snuse skal, af et selsomt Slags.

Han skal tage sin Stormhue paa,

Gribe sin Kølle, som godt kan staae;

Hævne saa flux den arme Mand,

Vældigt, paa Sultanens hele Land!

Nympha.

O hvor jeg skielver, jeg arme Møe!
 Men, stemme Sultan! men vie du kun.
 Jeg vil skynde mig strax paa Stund
 Hiem til min Moder, den salte Søe.
 Hun skal svulme mod hviden Strand,
 Udslæppe dit stolte Land,
 Hæve sin Ryg med et sydende Brag,
 Glæde dine Skibe brat i Dvæg!
 Braget skal splintres, det skummende Hav,
 Blive saa mangen stolt Sømands Grav!
 Bielkerne skal hun med Latter opslæde
 Hvor dine kneisende Borge staae;
 Synke og svulme saa strax igien,
 Til Haan for dig! Til Hevn for min Ven!
 De ile bort, hver til sin Side.

Et mørkt Fangetaarn.

Aladdin

ligger lænket til en Steen, i tunge Jernbeier. Efterat han
 længe har stirret hen for sig i dybe Tanker, bryder
 han ud:

O store Gud! Er det en Drøm? — En Drøm!
 O ja! det er en Drøm. Jeg slumrer endnu

Paa Græsset i den vennefulde Skov.
 Den blide Drøm om Zephyr og om Bækken
 Har sig forvandlet til et Sørgespil.
 Det er en Drøm, en Leeg af Skyerne,
 Hvor lettelig, kun ved et sagte Bindpuft,
 Hyrdinden sig forvandler til en Drage
 Og Palmetræet til en rædsom Trolde.

Faarefyllingen

i en Muursprække.

Pi! Pi! Pi!

Det er snart forbi.

Troøst dig en ved dine Drømme!

Snart du i dit Blod skal svømme.

Kort var kun din Alder.

Snart dit Hoved falder

Under Drens Klang.

Hør min Barselsang!

Bødlen da, med bloddbesprængte Hænder,

Bleg den slimetrode Hud udspænder,

Farvet

Af det vaklende Knæ, uden Mod,

Farvet

Af det rygende Blod!

Mad din.

Hør Faarefyllingen, hvor sælt den piber!

Dens titgientagne, stygge Barselsang

Udslukker Haabets Funke i mit Hierte.
 Gaa er da Alting sandt? Gaa kom min Lykke
 For pludselig med Rædsel at forsvinde?
 Gaa sunkled stakket kun det feire Lys,
 For ud at slukkes i sin bedste Glands?
 Ja! Det er sandt! Mit Pallads er forsvunden.
 Min Brud er borte. Alting! Jeg maa døe!
 Ja det er klart, det kan en være Andet,
 Den skammelige Troid har fundet Lampen.
 Den kunde selv udslutte kun sit Værk.
 Dgræffeliae Ubefindighed!
 Sorgløse, ubegribelige Letsind! —
 Ha, grumme Skiebne! siig, hvor kunde det
 Da fryde dig, at hege om en Blomst,
 At giøde Jorden om dens Rod, at mildne
 Den Foraarsluft, hvori den vorte frem,
 For paa barbarisk Viis at knække den,
 At træde den med Fodder, som en Orm,
 Naar den var kommet til sin største Skionhed? —
 Hvor skummelt denne Muur omflemmer mig!
 Hør Stormen udenfor, hvor huult den dundrer
 Omkring mit Tangetaarn. Det er nok Nat?
 Ja, det er Nat. — Ha! jeg maa frygte Lysset.
 Forfærdelse! Naar Dagen bryder frem,
 Gaa slæbe de mig hen til Ketterstedet.
 Hvor jeg er fold! Og hvor mit gamle Mod
 Er reent forsvundet. — Grumme, blege Død!

Saa kommer du i Skiendslens fæle Dragt,
 At hente mig fra denne Blomsterhauge?

Han smiler hen i Fortvivlelse, derpaa springer han
 forfærdet op.

O Himmel! Store Allah! Muhamed!

Det bliver lyst. Nu bryder Dagen frem!

Nu kommer Bødlen. — Nej. Ha! det er Maanen.

Hvad vil du mig, du blege Dødning? Vil du
 Fortælle mig, at jeg er langt fra en

Den første Synder, paa hvis Kind af Kalk

Du gult har smilt den sidste Bryllupsnat,

Naar mat han sad, fast lænket til sin Steen,

Og stirred i den frie, den vide Himmel,

Og ønskede; for sit bedste Hjerteblod,

To Vinger, for at flyve til en Ørke,

Hvor ingen fleben Døe længtes efter,

At spalte Ledet i hans Nakkebeen?

Vil du fortælle mig, at du skal snart

Beskunne dette Hoved paa sin Stang?

Bort! Skiul dig, gultne Dødning! bag din Skye. — —

Ha see hvor underligt den hvide Straale,

Gom en ætherisk Finger, sendt fra Himlen,

Henpeger paa den store Rødderkop,

I Krogen hisset, som saa rolig sidder

I Middelpunkten af sin fine Bælv!

Spindelvæven.

Betragt mit svage Spind!

- Hvor Traadene sig flatte!

Den allermindste Vind
 Kan Alt i Hast udlette.
 Et ringe Billed kun,
 Paa Almagts Vælde stor.
 Hør, i din bittere Stund,
 Mit stille Trostens-Ord.

Giv paa min Gierning agt!
 Saa sidder hist den Høne,
 I Centret af sin Magt,
 Med et opmærksomt Die,
 Han drager, som han vil,
 Snart Traaden ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til
 Det allermindste Spind.

Aladdin.

Ha, tarvelige, vakre Spinderste!
 Du trøster mig. Du trøster, som en Dervisch.
 Han drager Traadene snart ud, snart ind,
 Han lægger Mærke til det mindste Spind!
 Ind drager han mig nu, og skulde jeg
 Da frygte for, mit Hiem! din dunkle Bey?
 Men, kom du kun, du vennelselle Død!
 Og bring mig i min elskte Faders Skød.

Han strækker sig rolig hen paa sit Leye.

S l o t s p l a d s e n .

Sultanen sidder med sin **Bezir** og sine øbrige
 Hoffolk paa dertil indrettede Sæder. En utallig
 Mængde **Tilskuere** rundtomkring. Nede ved Trap-
 pen staaer **Bøddelen** og hans **Dreng**.

S o l i m a n .

Bed Gud! det er mit Raad, mit Folk bekiendt,
 At jeg er ingen rovbegierlig Tiger,
 Som tørster efter Blod. Men Blod for Blod!
 Og iblandt Allez Blod er dog mit eget
 Mit eget Hierte nærmest. O min Dotter!
 Hvo veed paa hvilken skiendig Maade du
 Er slettet ud af Verden, hulde Lillie?
 Ja, ved min Harmes! ved Prophetens Magt!
 I dette Dieblik er jeg en Tiger.
 Leed frem. Forbryderen!

B e z i r e n .

Han kommer alt.

B ø d d e l e n

til sin Dreng.

Bred Huden ud, tag Diebindslet frem,
 Og ræk mig Sværdet, under Kappen, der!

M l a d d i n kommer, omringet af **W a g t**,
 fulgt af sin **M o d e r** og en **D e r v i s c h**.

Wagten
til Morgiane.

Nu kan I en gaae længer med. Tilbage!

Morgiane.

O Gud, min Søn! skal vi nu skilles ad?

Aladdin.

Vi findes snart.

Morgiane

brister i Graad og omfavner ham.

Ja snart. Farvel saalænge!

Jeg har alt ved Moskeen, hisset ude
Ved Hylde træet, bag den gamle Muur,
Hvor du saa ofte legede, som Dreng,
Bestilt os tvende Grave, jeg paa høyre
Og du paa venstre Side af din Fader.

Wagten.

Han i en Grav? Jo jo! I Kafferfulen.
Et herligt Traktement for Himlens Fugle!

Morgiane.

For Himlens Fugle? O du stemme Fugl!
Troer du at Himlens Fugle da er Bødler,
Som du? De smaae Uffnyldige, de blide
Luftsvingere! Saa rene, at de stræbe
Beständig op til Himmelen fra Jorden,
De skulde være ved Uffnyldigheden?

Wagten.

Bort Qvinde!

Morgiane.

O min Søn!

Hun falder i Afmagt og bæres bort.

Aladdin.

Fred med din Siel!

Dervisch

træder frem for Aladdin.

Troer du, der er en Gud, en Geneste,
 En Skaber, Giver, Verler og Opholder,
 Som en er født, og kiender ingen Død,
 Hvis Væsen kommer fra ham selv, og en
 Fra Andre, som bestandig er den samme,
 Som kiender ingen Lidenfkab i Sielen;
 Hvem Alle trænge til, som han til Ingen;
 Som kiender alt hvad der er aabenbart
 Og hemmeligt; som tæller Eræets Blade
 Og Havets Sand og Mandens Hovedhaar;
 Som veed hvad der er skeet og skeer og skal skee;
 Som en kan feile, glemme eller synde;
 Som hører hvert et Ord der bliver talet,
 Det høye Tordenkrald, som Sivets Pisplen;
 Som skuer, i den sorte Nat, den sorte
 Skarnbasses Kryben paa den sorte Steen;
 Som vil de Troende skal troe, at Hedninger
 Skal være Hedninger; som styrer alting
 Med streng Nødvendighed efter sin Wiisdom;
 Hvis hemmelige Plan kan en udtales,

For herlig for den herligste Fornuft;
Troer du og giver du dig i hans Haand?

Aladdin.

Jeg troer!

Dervisch.

Troer du paa Englene, Guds Tienere,
Som synder en, og nyder ingen Næring;
Af ingen Slægt, en Kvinde eller Mand;
Af hvilke nogle er i Himlene,
Andre paa Jorden, nogle staaende,
Endeel henbøiet under Magtens Throne
Med funklende Trompeter, stemt til Lovsang?
Troer du at Eblis har fornærmet Gud,
At han er Jordens Fiende, Mandens Frister?
Troer du at Gabriel er størst af alle,
At Ezrael vil bringe dig til Gud,
Naar Israfil har stødt i Dødens Horn?

Aladdin.

Jeg troer, og trøster mig.

Dervisch.

Dg troer du paa de hellige Propheter,
Fra Adam af til Muhamed, den første,
Som Himlens Naade skienkte Jorden, at
Han kunde redde sine Saar fra Døden,
Dg skienke dem sin Alcoran?

Aladdin.

Jeg troer.

Dervisch.

Troer du at Helved er de Ondes Hiem,
 Hvor Slangen, giftig, vinder sig kameeltyl
 Om den Fordømtes Krop, hvor Skorpionen
 Af Mulens Størrelse om Halsen hænger,
 Hvor Vandet bobler sydende med Beeg,
 Hvor Kroppen, naar den først er brændt til Kul,
 Bedækkes flux paa nye med Kisd, at Straffen
 Kan vare uden Dphor?

Aladdin.

Ja, jeg troer.

Dervisch.

Dg troer du paa det skønne Paradiis,
 Hvor der er intet Spor af jordisk Nødtørst,
 Hvor der er ingen Alder eller Død,
 Hvor der er intet Savn og ingen Modgang;
 Hvor skønne Piger, evig unge, evig
 Uskyldige og blomstrende, omfavner
 De Salige, og giver gierne hen
 De hulde Legemer til kierlig Fryd;
 Hvor uforfalsket Elskov har sit Hiem,
 Hvor der er intet Had og intet Nag,
 Hvor Alting, fra det Mindste til det Største,
 Har Præget af et evigt, himmelsk Liv?

Aladdin.

Jeg troer det.

Dervisch.

Nu, saa vandre til din Bløde!

Propheten styrke dig i Dødens Stund.

Han forlader ham.

Aladdin

Knæler ned. I det Bødelens vil binde for Sinens
siger han:

Ja bind! Bind fast dit Klæde om mit Nie,
At ingen jordisk Straale ind skal trænge,
Og vinke Tanken atter hen til Livet.
Hyl mig i Mulm! Men gjør det fort og godt.

Man hører en stærk Alarm. Mængden trænger sig næ-
mere.

Nogle raabe:

Aladdin er uskyldig, slip ham løs!

Soliman.

Ha! Hvad er det?

Mængden.

Aladdin er uskyldig!

Bødelens

Swinger sit Sværd adskillige Gange over Hovedet og henter
med Utaalmodighed paa at Sultanen skal give ham
et Bink.

Mængden.

Aladdin er uskyldig, slip ham løs! —

Kom! lad os redde ham. Det er vor Ven!

Den Klogeste i Raadet — og den bedste

I Kamp! Den Undertryktes Hielp og Forsvar.

Den skionnefte, den drabeligste Perser!
 Ham vil I hugge ned? Ha, bort med Bagten!
 Kom ham til Hielp.

Soliman.

Du blinde, utro Flok!
 Beskiermer du din Sultans bittre Fiende?

Beziren.

De hører en. Den store Kreds omkring ham
 Blier meer og mere snever. Bagten en
 Kan modstaae Pøblens vilde Rasenhed.
 Der er et rædsomt Oprør at befrygte,
 Som dennegang Aladdin vist en dæmper!

Mængden med stort Gny.

Aladdin løs! Aladdin være frie
 For Døden!

Soliman

reiser sig og raaber:

Naade! Til Beddelen Stif dit Sværd i Balgen!
 Mit Folk har assagt Dommen. Soliman
 Er intet, mod det hele Persien.
 Aladdin Naade!

Mængden

kaster Turbanerne op i Luften og raaber:

Muhamed velsigne

Vor vise Sultan og hans Søn Aladdin!

Beziren

affides til Soliman.

Hvis det er Eders Mening, store Sultan!

Saa vil jeg bringe ham i Fængslet hen,
 For der at føre ud den Retfærdssdom,
 Som Folkets Raserie forbyder her.

Soliman opbragt.

Die Slave! Bring Aladdin for min Throne.

Aladdin føres for Sultanens Stool.

Soliman.

Paa Folkets Forbøn skienkes end dig Livet!
 Dog ikke blot har den afvendt mit Sind.
 Den Tanke, at maaskee du var uskyldig,
 At i min Faderharme vild jeg soer,
 Er kommen Pøblens vilde Skrig til Hielp.
 Din hele Udsærd var mig uforstaaelig,
 Maaskee var dette Indfald kun et Indfald,
 Som du kan giøre godt naar du faaer Tid.
 Thi sværg mig her ved Allahs høie Navn,
 At du vil skaffe mig min elskte Dotter
 Tilbage, med det Øvrige igien,
 Hvis ikke, komme hid og lide Døden
 Om fyrgetyve Dage!

Aladdin.

Elskte Fader!

Min Sultan! lad mig tale.

Soliman.

Intet Ord.

Swærg eller døe paa Diebliffet! Swærg!

Aladdin.

Jeg sværger ved den store Allahs Navn,
 At jeg vil skaffe dig igien din Dotter
 Tilbage, med det nysforsvundne Pallads,
 Hvis ikke, som en Synder, lide Døden
 Om fyrgetyve Dage.

Soliman.

Vel! Nu kan du
 Forsøie dig din Wei, hvorhen du lyster.

Soliman staaer op og gaacr ind med sit Følge. Alad-
 din gaacr bort. Mængden fordeler sig.

Bøddelen

til sin Dreng.

Fordømt med sliq Barmhiertighed! Hvorfor
 Stod jeg saa tidlig op i Morges nu,
 Og sleb mit brede Sværd, mens Hanen goel?
 Nu er den hele Anstalt jo forgieves.
 Skynd dig! Pak alting sammen, bring det hjem!
 Jeg strax maa løbe, jeg har ingen Roe,
 Før jeg faaer hugget Halsen af en Hane.
 Du veedst jeg draf imorges Tigerblod,
 Blod maa jeg see, før er jeg ikke rolig!

Gaaer.

G a d e .

Aladdin ved sin Moders Bopæl, i en gammel graa Kittel. Han banker paa Døren. En fremmed Mand kommer ud og lukker op.

M a n d e n .

Hvad godt min Ven ?

Aladdin.

O, med Forlov at spørge,
Er en den gamle Morgiane hjemme ?

M a n d e n .

Jo, fiere Ven! og hvis jeg en taer fejl,
Saa gaaer hun en saa hurtig ud igien.

Aladdin.

Er hun da syg ?

M a n d e n .

Der feiler hende intet.

Aladdin.

Nu, det var vel. Jeg har just noget Bigtigt
At tale med den gamle Kone om.

M a n d e n .

Da er det Skade, at I kom saa silde,
Ehi til at tale er hun ikke opsat.

Aladdin.

Er hun derinde i det lille Kammer ?

M a n d e n.

Ja, i det lille Kammer er hun, Ven!
Men en i dette Huus.

A l a d d i n.

Hvor er hun da?

M a n d e n.

Paa Kirkegaarden, bag ved Hylde træet.

A l a d d i n.

Ha! nu forstaaer jeg Eder. Hun er død.
Og I har nok kjøbt dette Huus fornylig?

M a n d e n.

Ja rigtig.

A l a d d i n.

Har I intet derimod,
Gaa lad mig gaae lidt ind i hendes Stue,
Hvor før hun boede?

M a n d e n.

Gaae I kun med Gud.

Alting staaer endnu som det fordem stod,
Det gamle Huégeraad og hendes Rok.
Jeg veed en hvad jeg skal begynde med det,
Det gamle Skramlerie! Det duer ikke,
Og der er ingen Arvinger. Thi Sønnen
Har jo forbrudt sit Gods og Liv.

A l a d d i n.

Ja, Ven!

M a n d e n.

Det er dog tungt for flige gamle Folk.
Hun døde nu af Kummer for sin Søn,
Det skammelige Skarn!

M a d d i n.

Du har Genie!

Du fløiter af Gehøret dine Viser,
Uden at kiende Moderne og Takten.—
Lillader I at lidt jeg gaaer derind?

M a n d e n.

Gaae I derind, saalænge som Jer lyster,
Men tag en ilde op, jeg gaaer en med,
Jeg har Forretninger at passe.

M a d d i n.

Pas dem!

Og spild en Tiden med Betragtninger.

Gaaer ind.

Morgianes Stue.

M a d d i n

staaer længe og betragter Alting med sammensoldede
Hænder.

Der staaer den gamle Rok! Nu snurrer den
En længer med fortrolig, venlig Gladder.

Man vænner sig til sig en gammel Snarl,
 Og savner dens Spektakel naar den tier.
 Der sidder end lidt Bomuld her paa Totten. —
 Nu vil jeg lade som jeg var min Moder,
 Og spinde lidt og nynne til mit Spind.

Han sætter sig ned og spinder lidt, men standser strax.

Hey! Det har ingen Art. Det er ey i
 Den jævne, rolige, den vante Gang.
 Jeg dreier Hiulet vildt og feberagtigt. —
 See denne svage, skræbelige Traad!
 Den har hun tvundet. Den er heel endnu!
 Den sidder uforstyrret, uden Brøst,
 Og hun som spandt den, ligger udstrakt nu
 Med stive Fingre under Hylde træet. —
 Der hænger hendes gamle Silkefaabe
 Med Multumskoret. Her staaer hendes Skoe.
 Nu fryser du omkring de gamle Been!
 See her staaer hendes Torvespand. Der ligger
 Endnu paa Bunden et halvvisent Blad.
 Ak, det er mig! Det skal betyde mig.

Stirrer længe hen for sig paa een Punkt, med stive Blik,
 uden at tale.

Der er det store Søm, hvor Lampen hang!

(Striber efter den, men faaer intet i Haanden.

Hvordan? Gaa tænker du jeg ey skal naae dig?

Striber igien, men faaer intet.

Ha! vie du kun, god' Karl! Du tænker nok
 At narre mig? Men det skal ikke lykkes.

Stiger op paa en Stool og griber om Sømmet.

Nu har jeg dig! Her er du i min Haand.

Ha! nu kan jeg gienfalde min Gulnare,

Mit Pallads, og den hele Herlighed.

Nu vil jeg gaae. Stiger ned. Nu har jeg, hvad
jeg søgte.

Nu skal jeg fordre Alt igien tilbage,

Naar først jeg har besøgt min Moders Grav.

Berten kommer ind.

Naa? har I nu seet hvad I vil, min Ven?

I er nok af Familien.

Aladdin.

En Smule.

Nu gaaer jeg bort igien, min Ven! men hør,

I har vel intet derimod, at med mig

Jeg tager denne gamle Kobber-Lampe.

Den er en fire Stilling værd.

Berten.

Min Ven!

Jeg seer slet Intet.

Aladdin.

Sæt Jer Brille paa da!

Den Lampe her, her i min høyre Haand!

Som sagt, det er en Snurrepiberie.

Jeg samler, seer I vel, paa slige Sager,

Og Lampen, uden Værd for alle Andre,

Har altsaa dog en indbildt Værd for mig.

Verten.

Min kiere Ven! der er en mere Lampe
I Eder's Haand, end bag paa min.

Aladdin affides.

Ha ha!

Min Lampe faaet har den Egenſkab,
At der kan Ingen ſee den uden jeg.
Nu kan de altsaa ikke ſteile den.
O det var vel!

Lader ſom han ſkulte den paa Brøſtet; høit.

Nu, da I ſiger det,

Gaa vil jeg ogsaa troe at denne Lampe
Var kun et Gøſter af min Phantafie.
Farvel, min Ven! og Tak! Tillader I
At med jeg tager dette visne Blad
Af Torveſpanden, for at fæſte det
Paa Pullen af min Turban, ſom en Fixer?
Det pynter altid lidt, og det er alt
Hvad jeg forlanger af den hele Arv.

Verten.

Det arme Menneſke, han er forrykt. —
Tag I kun Bladet, Ven! og gaae Jer Ven.

Aladdin.

Farvel, min Ven! Maafkee I giver mig
En Hiſſen med til gamle Morgiane.
Nu gaaer jeg juſt derud.

Berten.

Ja, hils J kun!

Alfides.

Gid vel jeg havde ham' kun af mit Huus.

De gaae.

Kirkegaarden.

Aladdin

paa sin Moders Grav. Han lader som han sad, og buggede hende.

Bisselulle, nu Barnlil!

Sov nu sødt og sov nu længe!

Skjønt din Bugge stander stil,

Uden Duun og uden Gæng.

Hører du den dumpe Storm

Sufke ved hvad jeg forliste?

Mærker du, den sultne Dvm

Pikker paa din Tjrefiste?

Sov, Barnlille! ved min Sang,

Intet skal din Glæde mangle.

Hører du den muntre Klang,

Hist i Taarnet af din Kangle?

Nattergalen nærmer sig.

Fryder dig dens blide Klukke?
 Du har ofte vugget mig,
 Nu skal jeg dig atter vugge!

Hvis dit Hierte en er Steen,
 Mærk min Idræt, Moder fiere!
 Her af denne Hyldegreen
 Vil jeg dig en Fløite skære.

Med dens Toner fryd dit Sind!
 Hvor den flager svagt og ene,
 Som en vildsom Nattevind
 I de vaade Wintergrene.

Ak! nu maa jeg fra dig gaae;
 Det er foldt i dine Arme,
 Og jeg eyer ingen Braa,
 Hvor jeg mig igien kan varme.

Bisselulle da, Barnlil!
 Sov nu sødt og sov nu længe!
 Skönt din Bugge stander stil,
 Uden Duun og uden Giænge.

Han gaaer bort.

Den store Plads uden for Sultanens Slot.

Aladdin paa det Sted hvor hans Pallads har staet,
omringet af Væbelen.

Aladdin.

Nu skal I see! Nu er min Time kommen.
Nu skal I ikke længer lee mig ud,
I vilde Menneſker! og spotte mig,
Og faſte efter mig med Steen og Jord.
Det koſter kun et Bink, — ſaa ſtaaer mit Pallads
Paa ſamme Sted, ſom ſidſt det ſtod. Saa favner
Jeg atter min Gulnare i min Arm.

Lader ſom han tog Noget ud af ſin Barm,
Her ſeer I denne gamle Kobber-Lampe!

En Karl.

Hvor, Stodder-Prinds?

Aladdin.

Hør, du ſkal være artig!
Og ikke falde mig en Stodder-Prinds!
Jeg kiender dig heel vel. Var det en dig,
Som eengang mødte mig paa Gaden i
Min Lykkes Tid, da nys det havde regnet?
Da faſted du dig ned paa Maven for mig,
Og bad mig træde paa din Ryg, for en
At ſmudſke mine Skoe.

Karlen.

Ja, det var dengang!

Aladdin.

Ha ved den Lampe, som jeg holder her
Hoit i min høyre Haand, jeg tugter dig!

Karlen.

En dristig Fed.

Aladdin.

Du vilde Pobelsværm!

Hvad du kan ikke see for dine Dine
Det vil du aldrig troe. Men pas kun paa!

Snider.

Ha seer I Manden? Seer I Lampens Mand?

Karlen.

Ja vist! See der! Der staaer han med en Løgte
Paa Hov'det hist. Jeg mener Løgtepælen.

Aladdin høifidelig.

I Kraft af denne Lampe, som jeg holder
Her i min Haand, befaler jeg dig, Slave!
At skaffe mig min Hustrue og mit Pallads
Paa Diebliffet, her paa dette Sted;
Og naar du det har giort, at hænge denne
Gemene Karl paa Løgtepælen hist.

Til Sværmene.

Lag Jer iagt! Nu kommer Slottet strax,
Etaaer det i Veien ey, det knuser Eder!

Han leber tilside. En stor Skoggerlatter.

Aladdin.

efterat han har ventet en tidlang, seer forbitret paa den
indbildte Lampe og kaster den bort.

Ha, det var en den rette Kobber-Lampe!
Forræderie! Hvo af Jer vilde Karle
Har lumst frastiaalet mig min Eyendom?

Latter.

Ja leer I kun! bag efter kommer Graaden.
I troer vel en at jeg kan hævne mig?

Han brister en stor Steen op af Gaden og kaster imellem
Mængden. Nogle flygte, Andre trænge ind paa ham,
Drengene huje.

En gammel Mand kommer.

Gaaer Eders Ven! Forsynder Eder en
Imod en bleg, en syg, vanvittig Ungling.
Tak Gud, at I er en berøvet Eders
Forstand, som han. — Gaae Du med Fred, min Ven!

Aladdin.

Tak, gamle Graastieg. — Ha! men hør, min Broer!
Tager ham under Armen.

Kan du mig hielp med en lille Regning? —
Hvormange Dage er igien ialt
Af fyrgetyve, naar der alt er gaaet
Gaa henved — niogtredve?

Manden.

En, min Ven!

Aladdin forfærdet.

En? Ikke meer end En?

Manden.

Men, niogtredve

Og een er fyrgetyve.

Aladdin

steder ham fra sig.

Du har Ret.

Du regner godt, du gamle Skaldepande!

Som ingenting du fold har suptrahert mig

Mit Aandedræt og mine Pulselag.

Guaer.

Manden.

Den arme Stakkel. Gud forbarne sig!

En affides Plads uden for Byen, bevoxet med
Palmetrøer, i Nærheden af en Aae. Nat,
men klart Maanestien.

Aladdin

Kommer gaaende langsomt, i dybe Tanker.

Hvad er en Eed? En Løkke, som jeg kaster
Om Halsen paa mig, mens den anden Ende
Jeg rækker Dievelen, at han kun frist
Kan hale til sig, naar han faaer et Bink.

Fordømt! at slig en fast indflynget Knude
 Kan ikke, som de andre, langsomt løses
 Ved Snedighed og Klogt. Standfer. I Morgen altsaa!
 I Morgen er den lille Rest af Liv
 Igien fortært; den usle Tærepenge,
 Der skienktes dig, Aladdin! som en Stodder,
 Der slængtes gnavent til dig, halv i Brede,
 Halv i Medlidenhed. O blege Maane!
 Du, som afmaaler Tiden her paa Jorden,
 Hvi varst du da saa knap mod mig, du guffne,
 Indfaldne Puger? hvi var du saa farrig?
 Er ey min Ørehinde mere skicket
 At høre Nattergalens Aftenlag?
 Er mine Øine dunkle, uden Klarhed,
 Som Hornet i en Lyvelygte? Duer de
 Ey længer til at see paa Farverne?
 Og er min Arm da slappet, som én Bue,
 Om Aftnen efter Dagens Vaabenbrag?
 Er denne Puster i mit runde Bryst
 Fordærvet? Er den allerede træt
 Af sit ustandsede, vedholdne Glid? —
 Sy Jern! hvad vil du da de sunde Muskler?
 Giv ey det friske Blod Anledning til
 At sprudle overgivent, som et Bandspring,
 At ødsle med sit Purpur og sin Kraft,
 For i et Dieblif at bruse med
 Hvad roligt kunde flyde mange Aar.

Du mørke, haarde Masse! Stærke Malm!
 Der kdmmer ud fra Bierget, som en Hævner,
 At straffe hvad som meest er giennemsigtigt,
 Forunderligt, usynligt, uden Legem:
 Den onde Willie — hvad har jeg da gjort?

Han er imidlertid kommen til Aaen.

Men! Jeg vil ikke slagtes, som et Offer
 For grum Wildfarelse. Du stille Bølge!
 Langt blødere end Silke, giennemsigtig
 Og klar, som Sielen, Mulighedens Hav,
 Du flux bevægelige Choas, du!
 Hvorat den storknede Natur sig reiser,
 Modtag et slet, mislykket Forsøg atter
 Her i din Smeltedigel. Stob mig om!

Han vil springe ud i Aaen; men standser og stuer op til
 Himlen, lægger Hænderne paa sit Bryst og siger med
 smeltet Stemme.

Hvad reiser sig her inderst i mit Bryst?
 En anden, høy Natur; meer frie fra Tormen
 End selve dette Vand. En stolt Natur,
 Som vægrer sig ved at erkiendes for
 Staldbroder til det nedre Jordiske;
 Hvis Kraft sig yttreer i et helligt Haab,
 Hvis Næring er Samvittighed og Trøst;
 Et uforsængeligt, fromt, venligt Varn!
 En Duft, som stiger atter op til Himlen,
 Naar Blomsten visner. Af! en Elskerinde
 Som higer trofast fuld af Sierlighed,

At favne hiit sin Brudgom. Store Allah!
 Og Muhamed, livsalige Prophet!
 Her vil jeg, som en angrende, bodfærdig,
 Oprigtig Musselman, forrette først
 Min Bøn, før jeg med dristig Finger banker
 Paa Dødens løselig tilfukte Dør.

Han gaaer hen til Aaen for at vaské sine Hænder og sit An-
 sigt før Bønnen; i det samme glider han ud og styrter
 i Vandet, men faaer fat om et Klippestykke, som rager op.
 I det han griber omkring dette, faaer han Fingeren,
 hvorpaa han har den ham af Moureddin givne Ring.

Ringens Aand

lader sig slug tilhøne.

Herre! hvad vil du mig?
 Gee, jeg maa lyde dig.
 Ringen er i din Haand,
 Du tvinger Ringens Aand.
 En er det mig, som maa
 Ene tilrede staae;
 Alle de Slaver, som
 Hylde dens Helligdom,
 Knæle til dyben Jord,
 Lystre dit Magtens Ord!

Aladdin.

Hvordan? Aladdin er en end forladt?

Aanden.

Dig tusind Aander staaer at tiene brat.

Aladdin.

Flyt flux mit Slot, min Brud tilbage nu!

Anden.

Af Ringens Mand for meget fordrer du.

Aladdin.

Af Ringen? Hvilken Ring befaler her?

Anden.

Den Ring, som funkler paa din Finger, der!

Aladdin.

Gaa hielp mig op igien af dette Vand!

Anden.

Nu staaer du atter paa den sikke Strand.

Aladdin.

Hvad er din Magt, hvad er dit Kraftens Liv,

Hvis du en skaffe kan min Borg, min Liv?

Anden.

Vær en ubillig, og vær uforsagt!

Hver Kraft har jo sin egen Virkningemagt.

Aladdin.

Hvori bestaaer da din, hvis den er til?

Anden.

Jeg bringer dig, min Ven! hvorhen du vil,

Jeg siger dig hvad du vil vide.

Aladdin.

Ha!

Hvor staaer da mit Slot?

A n d e n.

I Afrika.

Aladdin.

I Afrika? Ha! jeg forstaaer det. Godt!
Og hvor er da min Hustru?

A n d e n.

Paa dit Slot.

Aladdin.

Al Trolden rovet, maa hun hos ham boe?

A n d e n.

Men dog sin Husbond og sin Tre troe.

Aladdin.

Gaa bring mig hurtig da den lange Vey!

A n d e n.

En snellere Befordring faaer du ey.

Han forsvinder med Aladdin.

S e m t e A k t.

A f r i k a.

Aladdin

ligger og sover i en stor Høve, under et skønt Æbletræ,
 I Baggrunden hans Pallads.

Zephyr

Nu har jeg bragt Rosernes Duft til min Ven,
 Omflaget hans Linding og Fod.

Lympha.

Dg nu har min Morgendug fiolet igien
 Det hidfige, stormende Blod.

Fuglene i Træet.

Dg nu har vi stunget og sprunget omkring,
 Dg quiddret saa høit udi Skye.
 Fra den Tid, han kiender sin funklende Ring,
 Saa er han forstandig paa nye.

Fat Mod, vor Aladdin! Aladdin, fat Mod!
 Snart, snart er din Sommer forbi.
 Da rinder saa let og fornøiet dit Blod,
 Og da er du munter, som vi.

Aladdin vaagner.

Hør, hvor de muntre Fugle quiddre sødt!
 Hvor dette Græs er duftende og blødt. —
 O Himmel! hvad er det jeg seer? Mit Pallads!
 Er jeg i Afrika? Var det om Ringen
 Og Ringens Land da ingen flygtig Drøm?
 Reiser sig.

Ja, ved Propheten, ja! Det er mit Slot.
 Et Vindve aabner sig. O store Gud!
 Det er min Hustru, det er min Gulnare!

Gulnare i Vinduet.

Hvem er, i Kappen hist, den unge Mand?
 Hvorledes er han kommen over Muren?
 O Himmel! hvor han er Aladdin liig.

Aladdin

breder sine Arme imod hende.

Gulnare!

Gulnare.

Gud, min Husbond! Er det dig?

Aladdin.

O! hvordan kan jeg flyve i din Favn,
 Tilbedte!

Gulnare.

Søde Fryd paa tunge Savn!

Hun gaaer fra Vinduet; en Dør lukkes op i Baggrunden,
 Aladdin iler ind.

Fugle = Chor.

Længe borte fra sin Ven,
 Hurtig komme sammen igien,
 O hvor det er sødt, hvor sødt!
 Hurtig skildt og hurtig mødt.

En Han.

Husser du, Guldvingelil!
 Da vi kom fra sidste Flugt?
 Træet var saa tyst og stil,
 Røden rundt med Grøne luft.
 Jeg kom først, du var der en,
 Kommen bort paa langten Ven,
 Da vi fløi fra Nordens Jis.
 Hiem til Ostens Paradis.
 Ak! da sad jeg saa allen',
 Paa den fulde Sommergreen;
 Klagede min Sorg, saa mod,
 Hyrder og Piger om Træet stod;
 Lytted gierne til min Sang,
 Vidste ey min Barm var trang.

H u n n e n .

O! jeg husker det jo nok.
 Da den lange Fugleskof
 Styrtes ned fra Nord til Syd,
 Under Spil og Sang og Lyd!
 Blanding af alle Slægter var der,
 Cimbrer, Teutoner og Longobarder.
 Guldvinge søgte i al den Støi,
 Hvor hendes elskede Mage fløi;
 Og da hun dig ikke fandt
 Flux hun hen i Lusten svandt;
 Gav sig ikke langsom Tid,
 Flygted quiddrende herhid,
 Tænkte: Sidder han ikke der,
 Ak! hvor mon vel da han er?

H a n n e n .

O! da fandt du mig, min Liv!

H u n n e n .

O! hvor det da var et Liv.

B e g g e .

Grenen, med sit bløde Hæng,
 Blev vor anden Brudeseeng.

C h o r.

Længe borte fra sin Ven,
 Hurtig komme sammen igien,
 O hvor det er sødt, hvor sødt!
 Hurtig skilt og hurtig mødt.

 Aladdins Pallads.

Aladdin. Gulnare.

Aladdin.

Af hvad du her har sagt mig, kære Hustru!
 Seer jeg at Alt kan blive godt endnu.
 Af min oprigtige Tilstaaelse.
 Du kiender nu vor Modgangs skjulte Kilde.
 Den Snedige er mere klog end jeg,
 Han bærer Lampen med sig, hvor han gaaer.
 Det gjør os vel vort Arbeid noget længer,
 Men kan dog aldrig meer end sinke det.
 Propheten signe dig, min elskte Hustru!
 For din Standhaftighed. Tilgiv de Taarer,
 Den store Frygt, og al den Ængstelse,
 Som min Letsindighed har kostet dig.
 Du veed, jeg sagde dig det nys, hvor haardt

Jeg straffet blev derfor med Skam og Dødsfrygt.
 Mit Mod var reent forsvundet med min Lykke.
 Nu smiler freidigt Alt paa nye, som før.

G u l n a r e.

Min elskte Husbond! Muhamed forbyde,
 At daarlig med min Frygt jeg skulde prøve,
 At svække her dit Mod; men, elskte Ven!
 Saa ganske sikre om vor Belsærd er vi
 Dog heller ikke. Trolden eyer Lampen!
 Og hvad er vel vor Seier uden den?
 Hvorledes faae vi den? Han giemmer den
 Indviklet i et fint og linnet Klæde,
 Forsigtig paa sit blotte Bryst. Hvortit
 Har han ey vist mig den, til Haan for dig?
 Hvor ofte har han søgt at giøre dig
 Forhadt i mine Dine? Naar han en
 Er udreit, som just nu, saa pleier han
 At komme her engang om Dagen, og
 At plage mig med Elskov, og med Omhed,
 Og frække Bønner om Gienfierlighed.
 Hidtil har min Bedrøvelse og Afsky
 Holdt ham fra Livet. Men, min elskte Ven!
 Hvor længe varer det? Thi jeg er vis paa,
 At ifkun Tanken om, at Tiden vilde
 Udsette din Erindring af mit Hjerte
 Og komme hans Paatrængenhed til Hielp,
 Har gjort ham saa taalmodig og ærbødig.

Aladdin.

Min Hustru! Hør min Bøn: Vær ganske rolig.
 Lad een af dine troe Slavinder lukke
 Mig ud, forsigtig, af den skjulte Løngang.
 Mod lumme Fiender er man nød at gribe
 Til skjulte Gaaben. Herfra til Marrokko
 Er kun en Fierdingvei, som du har sagt.
 Indhyllet tæt i denne gamle Skappe
 Skal Trolden selv ey fiende mig igien.
 Lad din Slavinde vente mig ved Døren.
 Jeg kommer snart igien; men med et Pulver,
 Som bliver Moureddin et Brev fra Døden.
 Sæt du imidlertid dig ved dit Natbord,
 Og pyd dig med din allerbedste Pragt,
 At Trolden, naar han atter kommer hjem,
 Kan troe, du har forandret dine Tanker,
 Og at du ønsker nu at tækkes ham.
 Levvel saalænge, elskede Gulnare!
 Stol tillidsfuld paa mig, og vær ey bange.

Gulnare.

Du har forjaget al min Angst og Frygt,
 Som Dagen, naar den venlig nærmer sig
 Med roligt Smil til bange Drømmers Lene.

De gaae.

A p o t h e k .

Apothekeren. Aladdin hyllet i sin gamle
Kappe.

Aladdin.

God Dag, min Ven! Na vil I give mig
Det Pulver, som jeg her har skrevet op.

Apothekeren

seer paa Seddelen.

Det Pulver? Seer paa Aladdin. Vil du have dette
Pulver?

Aladdin.

Ja, kiere Herre! Hold mig ikke op.

Apothekeren.

Hvad vil du fattige Dievel med det Pulver?

Har du vel Raad til at betale det?

En saadan kraftig, sielden Medicin!

Hvad vil du med det? Ved du det er Gift?

Vil du forgive dig?

Aladdin.

Nej, ikke mig

Mien Andre.

Apothekeren.

Andre? Andre? Endnu bedre!

Flux følg mig hen til Cadi!

Aladdin.

Hør min Ven!

Jeg vil dog give Jer et tierligt Raad.

Apothekeren.

Et tierligt Raad? Og hvad er det?

Aladdin.

J altid

skal lade Folk smukt tale ud af Munden.

Apothekeren hidsig.

Zael! Har du ikke sagt du vil forgive?

Hvad? Kan du nægte det? Og hvis det var

Dig selv, saa fik det være, som det er.

Men Andre! Andre til! Det er det bedste.

Hvem vil du da forgive? Strax bekiend!

Det bliver en fordømt Historie.

Hvem vil du sende i den anden Verden?

Aladdin rolig.

Fluer!

Apothekeren.

Hvad?

Aladdin.

Fluer!

Apothekeren.

Fluer?

Aladdin.

Rigtig.

Apothekeren.

Dræbe Fluer

Med dette kostelige, sieldne Pulver?

Aladdin.

Seer I, jeg er en vederhæftig Mand.
 Det kommer mig just ey saa nøie an paa
 Ret lækkert at traktere mine Fluer
 Engang imellem.

Lager en Guldpenge op og rækker ham.

Apotheker en.

Ja see saa! See saa!

Det er er en anden Sag, min gode Mand!
 I taer ey ilde op min Hastighed!
 Med slige Ting man være maa forsigtig.
 Man har jo dog en Slags Samvittighed!

Aladdin

Ja det forstaaer sig selv. Men sig mig nu,
 Naar man vil dræbe ret en dygtig Flue,
 Hvor meget har den nødig da?

Apotheker en ventlig.

Min Herre!

Det kommer an paa Fluens Størrelse.
 Hvis det er det almindelige Slags,
 Saa kan I gierne med et ringe Gran
 Slaae nogle Tusinde ihjel, naar kun
 I blander Giften med lidt Vand og Sukker.

Han slyer ham Pulveret.

Aladdin

i det han putter det i Lommen.

Men — naar nu Fluens er saa stor, som I?

Apothekeren angest.

Saa stor som jeg? Ja tænkte jeg det ikke!

J vil vist gjøre en Ulykke med det.

Saa stor som jeg? Hvad er det for en Snak?

Saa stor er ey den største Hesteflue.

Aladdin bestandig rolig.

Ja seer J vel! Den Ting den har en Hale.

Jeg svær Jer til, at jeg vil træbe Fluer;

Men da de er i Hov'det paa en Mand,

Saa maa han jo ha Pulvret ind i Munden.

Apothekeren.

Du hellige Prophet! Hor, jeg gjør Anskrig!

Aladdin.

Det vil jeg ikke haabe. J har vist
Saamegen sund Forstand, at J begriber
Hvor let det er mig, hvis J blier uartig,
At flemme Jer om Halsen saa J gaber.

Da saa er det: at stifke Pulveret
J Munden paa Jer og at løbe bort
Et Dieblis Forretning, som J seer!

Apothekeren.

Det er jo ret et Dievels Menneske!
Gaae hen for mig, og henret hvem J vil,
Naar kun J sparer mig, min Hustrue og
Min lille Hassan, med de skieve Been!

Aladdin.

Farvel, min Ven! I kan jo vel begribe,
At det var Spøg altsammen. Vær I rolig.

Gaaer.

Apothekerens

seer efter ham.

Hvem veed hvortil den Karl vel er capabel?
Men betaler strax og ræsonabel.
Af! man maa taale meget, nuomstunder,
For en at støde sine bedste Kunder.

Gaaer ind.

Aladdins Pallads.

Gulnare, hendes Amme.

Gulnare.

Har du nu giemt Aladdin vel, min Amme?

Ammen.

Ja Barn! nu staaer han hist i Kabinettet,
Læt ved den store Spisefal, at han
Kan høre hvert et Ord der bliver talet,
Og komme frem naar det er Tid.

Gulnare sukker.

Af Himmel!

Jeg er saa angst og saa bespændt.

A m m e n.

Mit Barn!

Det maa du ikke være. Vær du frisk!
 Hvad er der i at slaae en Trolld ihjel?
 O! lad mig see at du betaler ham,
 Den onde, visne Beenrad, sit Bedrag,
 Som jeg befordred, skønt uskyldigvis.
 Af, du kan troe mit Barn! at jeg har havt
 Ret mangen vaagen Nat for den Gags Skyld,
 Og grædt derfor, ret mangen, bitter Time.
 Men nu er det forbi. Vær nu kun rolig!
 Pas paa dit Snit, og lad dig en forbluffe!
 Jeg har alt ladet Spisebordet opslaae
 Midt i den store Sal. Naar nu han kommer,
 Saa skal du byde ham et Aftensmaaltid,
 Det sidste haaber jeg i dette Liv,
 Ifald du blander med Behændighed,
 (Hvad en jeg tvivler om) det hvide Pulver
 Med Vinen, i den funklende Pokal.

Gulnare.

Ja, fiere Moder! jeg vil være rolig.
 Jeg seer, paa dette Værk beroer vor Skiebne.

A m m e n.

Og altsaa paa din egen Villie, Barn!

Vær uden Frygt! Spar en paa Pulvret, Barn!
 Kom det altsammen i; ryst Bægret vel!
 Thi seer du, for at han skal intet mærke
 Til Vinens tabte Klarhed, har jeg sat
 De store Solpofaler ind paa Bordet,
 Istedet for de brugelige Viinglas.
 O! hvor vil Trolden blive høist forelsket,
 Naar han dig seer i denne Høitidsdragt.
 Mit kiere Barn! Du er dog ogsaa ret
 Den Smukkeste blandt Qvinder, jeg har seet.
 Min Melk er kommen dig ret vel tilpas.
 Hvor tryllende det hvide, bløde Atlass
 Omvolger dette ranke, smukke Legem!
 See, hvor det klare Demants-Belte slynger
 Sig om den tynde Midie, medens Silken
 Vellystlig svulmer op om Barmen her,
 Og runder sig, glatglindsende, forneden
 Omkring de trinde Lænder. Kiere Barn!
 De blodige Rubiner om din Hals
 Forbøier din ungdommelige Hvidhed,
 Og staae dog langt tilbage for din Mund.
 Gaae kun, mit Barn! Og naar til denne Skønhed
 Du lægger et Qvintin af Venlighed,
 Gaa blinder du saaledes Troldens Die,
 At du kan blande Giften aabenlyst.

De gaae.

C a b i n e t t e t.

Aladdin.

En Hob Klæder hænge omkring paa Væggene.

Aladdin.

Da, Hændelse! du uformodentlig
Har bragt mig i mit eget Klædningskammer,
Gaa falder der mig dog et Indfald ind.

Søger omkring og finder endelig en Klædning.

Her er den. Rigtig! Her, her er den Klædning,
Som Moureddin forærte mig, som Fætter.

Den vil jeg tage paa, og rede ud
Mit Haar, som dengang just jeg brugte det.
See her! Her er den høie Glitter-Turban,
Som fulgte Klædningen.

Han klæder sig om.

See saa, nu er

Jeg klædt i samme Dragt, som sidste Søndag,
Da vi fik gjort den smukke, lille Lysttour
Til Biergets Hule, for ihiel at sultes.

Du ædle, fromme, faderlige Fætter!

Nu skal jeg atter see dig i dit Blik,

Naar Døden dæmpet har dets lumste Lue.

Laf. være dig, min skønne Demantkring!

Den glemte han, og glemmer den bestandig;

Ehi Allahs Billie dytter hans Erindring

I Sovn. Jeg seer fra Vinduet naar han kommer.

O gid det allerede var forbi!

Betragter sin Ring, betænker sig et Dieblig, og støder
den derpaa imod Væggen.

Ringens Mand *flug.*

Hvad vil du mig, min ædle Herre?

Aladdin

Nej!

Tie stille! Tie! Jeg vil slet intet vide.
Det var et ubetænksomt, daarligt Indfald.
Jeg vilde spurgte dig om min Skiebne, Slave!
Du veed jo Alt. Jeg vilde forud vidst
Hvorledes denne Hændelse løb af.
Men tie! Tie, fiere Slave! Hvad er Livet,
Naar det nødvendig forud er bestemt?

Ringens Mand.

Frygt en, min ædle Herre! Hvad din Slave
Plat en formaaer, det frister ham en heller.

Aladdin.

Har du en sagt, at du kan aabenbare
Mig alting?

Ringens Mand.

Jo. Men derved maa forstaaes
Hvad der er skeet og skeer, thi hvad der skal skee,
Er skult for mig, som det for dig er skult.

Aladdin.

Saa seer du en i Fremtid's lufte Bog?

Y

Kings Land.

Umiddelbart vel en, men middelbart,
 Fordi den speiler sig i Oldtids.

Aladdin.

Siig!

Hvorledes klarer det dit Fremtids Blik?

Kings Land.

Hvo Frøet, Gaaningen og Jorden fiender,
 Kan ogsaa give Nyse om Blomstens Art,
 Skjønt endnu en den er af Jorden brudt.

Aladdin.

Saa siig mig, vise Mand! Hvad spaaer du mig?

Kings Land.

Hvad der bag Tiden ligger og bag Rummet,
 Det kræver Spaadommens Natur, min Ven!
 At derom ifkun tales kan forblummet.

Da faaer du først din tabte Skat igien,
 Naar bort du rydder hvad der er til Hinder.
 Ifald det lykkes dig, da har du den.

Ehi Mange tælles maae, som Lampens Fiender.
 For dette flux at vise dig, saa vil
 Jeg pege til de halvforglemte Minder.

Den sieldne Lampe driver, rundt, sit Spil,
 Fordeelt i mangt et lidet, kostbart Stykke,
 Thi samlet er den saare sielden til.

En har det Ydre, som man kalder Lykke,
 En har det Indre, som man nævner Aand;
 Forenet er den Jordens største Smykke.

Først sammensveitset, ved et magisk Baand,
 Den glæde kan, thi uden Lykke mattes
 Din Siel; og hvad er Lykken uden Aand?

At altsaa den med dristig Haand kan fattes,
 Der kæmpes maa, først efter mandig Strid
 Dens fulde Værd af Eiermanden fattes.

Hvo ey nu fødtes under Stiernen, blid,
 Hvo kun fik ringe Held og sparsom Evne,
 Fremvirket kun til Massen for sin Tid;

Den ofte sig med Raserie vil hævne,
 Vil ændre Wiisdoms Plan, og haaner den,
 Fordi den ham ey meer har villet levne.

En sælsom Daarlighed ham river hen;
 Skiont født til Skal han stolt vil være. Kiernerne;
 Og Herre, skiont han skabtes til en Svend.

Mod denne Banvid maa sig Kraften værne.
 Gud lagde dybt den i sin Yndlings Barm,
 Det Glette, Nedrige han bort maa fierne.

Paa dobbelt Maade yttre det sin Harm:
 Een tom, forfængelig vil op sig kæmpe,
 Med malmløs Glid, med nervesvækket Arm;

Een søger kun det Gode ned at dæmpe,
 Gordi naar Alt er uden Værd, som han,
 Sig Alt skal efter Uffelheden lempe.

I fald mod disse To du holder Stand:
 Forfængelige, tomme Drift, som blegner
 Misundelig til Kraftens fiemme Mand;

Dg denne Slethed, som i Polen segner,
 Som kiender ikke Livets Herlighed,
 Som efter egen Smaahed Alt beregner —

Naar disse du har stødt med Vælde ned,
 Kiek, i den allercædlest blandt Kampe,
 Glycer Mørkets Forhæng, som du sønderled —

Dg herligt straaler din gienvundne Lampe.

Han forsvinder. Aladdin synker hen i dybe Tanter.

Den store Gal.

Gulnare. Noureddin.

De sidde sammen til Taffels.

Gulnare

lægger Noget paa hans Tallerken.

Tag dette Stykke, Kiere! det er bedre.

Noureddin

benlig paa sin Naade.

Jeg er en fræsen, elskede Gulnare!
 Et Stykke har jeg, iblandt alle Stykker,
 Kun higet efter, det var dig, min Dronning!
 Jeg er en versligviis, erfaren Mand,
 Alting har jeg forsøgt og giennemskuet.
 Naturen skienkte mig en virksom Siel,
 Der faster sig paa Alt, som Morgenduggen.
 Kun Kierylighed har jeg endnu en prøvet,
 Den skienkte Lampen mig. Dens bedste Værk!
 Troe en, at jeg er saa forelsket i Lampen.
 Den Ere, ved min Flid at fange den,
 At jeg kan sige: Gengang fik jeg dig,
 Trods al din Modstand, ved min egen Klogskab,
 Det er den bedste Nydelse, den gav mig.
 Og saa, som sagt, at jeg fik dig, min Dronning!
 Soel kun engang hvor varmt mit Hierte banker.
 Gaa vældigt har det aldrig slaact før. —
 Men hvorfor var du før saa kold imod mig?

Gulnare.

J veed, det er ey let at tvinge Smerten,
 Og vende strax sig til en stor Forandring.

No u r e d d i n.

Det veed jeg, min Hyrdinde! Ja, det veed jeg.

Jeg veed hvad der kan vides her i Verden.

Naturen syntes ret at have skabt mig

Til noget Stort, den gav mig mange Evner,

Som der behøves til at blive viis,

Jeg mener nemlig til at vide Alting.

Hukommelsen var stærk hos mig, som Barn,

Og dertil kom nu at jeg havde Dnm,

Saa gad jeg ikke leget med de Andre;

Var vranten, syg; men sad imidlertid

Og lærte mine Lectier paa min Skammel,

Imeden de Andre gif og saae paa Maanen

Og Blomsterne, og sloges alt iblandt.

Da jeg blev større, vilde de forført mig

At løbe efter deres Fruentimmer;

Men dertil var ieg altfor dydig; havde

Desuden ingen Lyst og Drift dertil!

At drikke nu og giøre Maaltid med dem,

Det gad jeg heller ey. Jeg havde ingen

Gærdeles Appetit, og Vinen svækker.

Propheten gjorde vel, da han forbød den.

Imidlertid saa steg min Viisdom saadan,

At efter megen Nøje, Nattevaagen,

Jeg endelig tilfidsit fik grundet ud:
 At der var til en Lampe her i Verden,
 Som er forunderlig med samt sin Ild.
 Den har jeg nu bestandig grebet efter —
 Og fik den endelig, som du har seet!

Gulnare.

Ja, fiere Ven! det har jeg.

Noureddin.

Derfor vil jeg

Nu ogsaa nyde ret engang mit Liv.
 Hidtil har jeg kun liden Dmgang havt
 Med Qvindfolk. Ting af større Vigtighed
 Har altid fængslet mig. Min hele Siel!
 Bestandig henvendt paa en værdig Gienstand,
 Har ikke denne lette Barnlighed.
 Min Tunge er ey vant til smidig Sniksnak;
 Og mange Aars udholdne Nattevaagen
 Har bleget Roserne paa mine Kinder.
 Men svækket er jeg ey. Om Aftnen tør jeg
 Dog ikke spise meget, eller hvad
 Der kræver stærk Fordøielse. Min Mave
 Er ikke med det bedste. Folk af min Stand,
 Som ikke har ret stor Bevægelse,
 Maa spise lidt kun, og hvad let fordøies.

Gulnare.

Det er fornuftigt!

Noureddin.

O! mit gode Barn,
Jeg taler altid findrigt og fornuftigt.
Dertil er du vel ikke vandt hos denne
Forædte, taabelige Snos?

Gulnare.

Ih nu!

Lidt Spøg kan ogsaa være godt imellem.

Noureddin.

O ja! — Med Maade dog, og yderst sielden.
Jeg hader det, som andet Specerie;
Det heder Blodet og fordærver Maven.
Dog, naar det er en hvæstet Wittighed,
Som træffer bittert paa sit rette Sted;
Naar skarp den revjer Wildskab, Sværmerie,
Og denne dumme, flade Drengestolthed,
Der brauter med en lykkelig Natur,
Og ikke med hvad der er Selverhvervet,
Saa laer jeg det endda passere; men
Hvad denne overgivne Raadhed angaaer,
Som ingen anden Hensigt har end Raadhed,
Saa væmmes jeg derved, som Manden væmmes
Bed Sukker i en savlet Barnemund.

Gulnare.

Endnu et Stykke!

Noureddin.

Ney, min elskte Dronning!

Isald jeg spiser meer, kan jeg en sove,
Og jeg er meget for en rolig Nat.

Gulnare.

Det er alt silde. Det er mørkt; og Himlen
Staaer fuld af Stierner.

Noureddin.

Hine Stierner lyse

Om Natten kun. Jeg seer to Stierner for mig,
Der lyse huldt om Dagen, som om Natten.

Gulnare.

J smigrer!

Noureddin.

Alt har sin Tid, siger

Den store Salomon. Nu er jeg Zeiler,
Naar jeg er bleven Mand, saa vil jeg meer en
Betiene mig af slige Lignelser,
Som egentlig i Grunden dog er Daarskab.

Gulnare.

Hvad kalder man den store Stierne, hisset,
Som funkler med et usædvanligt Lys?

Noureddin.

Jeg kan en see med blotte Dine længer,
Mit Syn er svækket af den megen Læsning.
Men hie, nu har jeg væbnet alt mit Blik.
Hvor, sagde du, at Stiernen skulde funkle?

Gulnare.

Der, over Ebletræet!

J det Noureddin figer paa Stjernen, kaster Gulnare Gift.
pulveret i sit Bæger.

Noureddin.

Jh mit Barn!

Saa kiender du ey-engang Hundestjernen?
Tiltrække Nattens Stjerner sig da ey
Din stadige Opmærksomhed?

Gulnare.

O jo!

Det glæder mig, hvergang jeg seer dem funkse,
Som bedre Bomster i en bedre Hauge.
De vinke mig med deres milde Blik,
Som smaae, uskyldige, lysklædte Engle,
Fra Jorden venligt op til Paradiis.

Noureddin.

O! det er Sværmerie. Nej, hvad jeg mener,
Forsoier det dig ey, at kiende Navnet
Paa hver en enkelt Stjerne, og at vide
Hvor den skal staae paa Nattens visse Lider?

Gulnare.

Ik! det er aldrig faldet end mig ind.
Saa har da alle disse Stjerner Navne?

Noureddin.

De fleste, Barn! De fleste, Barn! Vi har
Endnu tilbage ifkun Melkeveien,
Der har vor Herre været lidt confus;
Dog, Tid og Flid kan gjøre Underværker!

Gulnare.

Saa denne Stierne kaldes Hundestierne?

Noureddin.

Ja, Barn! Det er min Stierne, det er den
Hvorunder jeg er født til Verden.

Gulnare

ryster Giftbægeret.

Ey!

Men er det sandt, hvad jeg har ladt mig sige,
At Stierne skal have en usynlig
Indflydelse paa Menneskenes Liv?

Noureddin.

Ja, det er noget nær vel sandt, min Dotter!

Gulnare.

Det er dog underligt. — Men af, hvad tænker
Jeg da vel paa. Jeg blander mig forvovent
I en alvorlig Undersøgelse,
Hvoraf jeg ey det Ringeste forstaaer.

Noureddin.

Tael kun fornuftig, Barn! Det gjør dig altid
Langt skønnere i mine Øine, end
Du forhen var.

Gulnare.

Nu, fiere Noureddin!

Da det er kommen dog saa vidt med os,
Saa vil jeg ikke vægre mig, min Ven!
Bed, efter persisk Viis, at drikke Jaord. —

Men Himmel! det er sandt, jeg har en Husbond,
Hvorledes kan jeg bryde ham min Troe?

Noureddin

med et koldt Smil.

Vær ubekymret. Drik med mig i Aften!
Før Brylluppet skal jeg nok saa det mage,
At du har ingen Trofskab meer at bryde.

Gulnare

Griber Bægeret begejstret.

O I henrykker mig! Gaa kom da nu,
Og byt, paa persisk Viis, det fulde Bæger
Med Eders Siels Veninde. Kom det ud!

Noureddin bytter.

Hver Draabe skal besegle dette Baand.

Han tømmer Bægeret.

Gulnare

sætter sit, stirrer først paa ham og dernæst ud af
Vinduet til Himlen.

Mig synes Hundestiernen blegner.

Noureddin.

Ha!

Veninde! Jeg faaer ondt.

Gulnare stikende.

Vær rolig, Ven!

Det gaaer snart over.

Noureddin.

Ha! Jeg bliver kold!

Jeg kan ey røre mig, mit Døie mørknes,
 Og i min Indvold raser Dødens Smerte.
 Døren aabner sig sagte i Baggrunden.

M l a d d i n

træder ind i sin gamle Dragt, gaaer med langsomme
 Skridt og med Armene overkors hen imod Noureddin,
 standser i nogen Afstand, betragter ham en tidlang og
 siger derpaa i en rolig Tone.

God Aften, Fætter!

Noureddin.

Død og Helvede!

Mladdin!

Han vil gribe efter Lampen paa sit Bryst, men hans
 Haand spulker magtesløs ned.

M l a d d i n.

Wie, jeg skal hielppe Jer; det er nok Lampen,
 I famler efter?

Han tager den ud af Noureddins Barm og rækker ham den.

See der er den, Fætter!

Jeg lovte Eder den jo, paa mit Ord,
 Naar først jeg heelt var kommen op af Hulen.

Noureddin

griber efter den, hans Arm spulker.

M l a d d i n

kender den for hans Dine.

See! hvor den funkler i sin Kobberlue.

J har poleert den, seer jeg, siden sidst.
 Gaa tag den, Fætter! Lad Jer ikke nøde.

Moureddin.

Aladdin! Ha! du har forgivet mig.

Aladdin.

Det har jeg, Fætter! Et forgiftigt Kryn,
 Som bruger den af. Skiebneen givne Livskraft
 Til Braad kun, for at bringe Død og Rædsel,
 Maa fældes paa sin egen, lumste Wiis.
 At vandre aabenlyst mod den var Banvid,
 Da strax den vilde gribe til sin Braad,
 Jeg haaber at forsvare det for Gud,
 At jeg i dig har seet en giftig Bræmse,
 Hvis hele Liv, en vild, begierlig Tørst,
 Blev slukket i Begierlighedens Væger.

Moureddin deer.

Gulnare.

O Himmel! han er død.

Aladdin.

Min tro Veninde!

Torsøyn dig i dit Kammer. Denne Dødning
 Er ingen værdig Gienstand for dit Blik.
 Desuden — du forstaaer hvad jeg vil sige.

Gulnare.

Ja, lad mig gaae. Jeg taaler ey at see
Den stærke Mand, saa lidt som dette Liig.

Hun gaaer.

Aladdin

seer efter hende. Naar hun er borte gnider han
Lampen.

Lampens Mand

giennem Vinduet.

Hvad vil du, Herre! Sec jeg venter paa dit Ord.

Aladdin.

Læg dette sorte Liig ned i den sorte Jord.
Og naar du det har gjort, iil da paa hurtig Tod,
Og sæt mit Pallads hen der, hvor det fordum stod.

Lampens Mand.

Saa hurtig lader jeg dit strange Magtens Bud,
Som du i Lusten seer et hvidligt Stjernebud.

Aladdin fortrolig.

Du tænkte sikkert ey saasnart at seue mig,
Med Lampen i min Haand, at kunde byde dig?

Lampens Mand.

Jeg tænker ikke, alt hvad Allah mig har skienkt,
Er det at rette ud, hvad Lampens Drot har tænkt.

Han forsvinder med Liget. Aladdin gaaer ind i Siderækkelset.

I s p a h a n .

Sultanens Sovegemak. Soliman ligger og sover under en Thronhimmel. Hans Hofnar kommer ind med et stort Klæde om Hovedet, gaaer hen til Sengen og rusker i ham.

Narren.

Hey! Sultan! Sultan! Troendes Behersker!
Du har jo eengang dog paataget dig
Det Kæmpeværk, at vaage over Landet!
Er det da nu Maneer, at ligge saadan
Og snue ud paa Formiddagen? Hvad?

Soliman vaagner.

Hvad vil du, Nar?

Narren.

Ret og Retfærdighed!

Ifald en Nar har ogsaa Ret.

Soliman.

Hvad er der?

Er det saa silde, siger du?

Narren.

Saa silde,

At om du reiser dig paa Tæerne,

Saa naaer du med din Haand dog ey til Solen;

Saa høit er den alt over Horizonten.

Men nu vil vi ey tale meer om den.

Jeg har en Bule her, midt i min Pande,

Som er af mere Vigtighed end den,
 Og vel saa stor.

Soliman.

Hvad vil det Klæde sige?

Narren

Faster sig paa Sincere.

Stormægtigste Monark! O du, hvis Tinding
 Naaer til det Yderste af Caucasus,
 Ja selv til Ararat, som Nogle mene
 Er endnu høiere, hvor Noah stranded;
 O du! som strækker ud din ene Arm
 Til Ganges, og den anden vældig til
 Det sorte Hav; o du! hvis brede Fod
 Staaer, herrefast, paa alle Jordens Skatte,
 Hvis Die lever i fortrolig Dimgang
 Med Himlens Stierne; hør din Tieners Klage!
 Og, hvis du ikke er en reen Cujon,
 Gaa giv ham Ret!

Soliman.

Hvad er der hændet dig?

Narren.

Forbandet være slige Bygninger,
 Som kommer og forsvinder og som kommer
 Alt efter eget Indfald! Hvad er det?
 Skal vi forandre nu vor gamle Mening
 Om Husene? ja, endnu meer, om Slotte?
 Er de ey længer faste Eiendomme,

Men kun Løssøre, rørligt Guds? Forbandet!
 Det er jo reent mod Loven, store Sultan!
 Det er jo Majestæts - Forbrydelse!

Soliman opmærksom.

Forklar dig!

Narren.

Herre! Jeg er kun en Nar,
 Et toffet Halehoved, som du veed;
 Men en den Klogeste i hele Landet,
 Om det var dig i høieste Person,
 Faldt paa, at tage sig iagt for saadant.

Soliman.

Faer, eller frygt min Brede.

Narren.

Nu jeg taler.

Jeg er en Orm, du er en Elephant!
 Jeg er et ringe Kid, du er en Dre!
 Jeg lyder dig. Saa skyd da fra dit Dre
 Nathuen bort, og anstræng din Forstand! —
 Som jeg i Morges gif omkring og rørte
 Mit Legem og husvaledede min Siel
 Ved Solens Dpgang, hvis høirode Kugle,
 Midt i det østliggule Skær, saae ud
 Som dit høisyrstelige Blod, da sidst du
 Blev aarladt —

Soliman.

Hør kun! hvilke Lignelser.

N a r r e n.

En Dvulntessens af Smiger, som du seer!
 En Anden vilde i det Høieste,
 Paa kummerlig Maneer, her sammenlignet
 Dit Blod med Solen. Det vil lidt forslaae!
 Jeg sammenligner Solen med dit Blod.

S o l i m a n.

Tael! eller jeg skal sammenligne den
 Med dit.

N a r r e n.

Nu veed du vel, (og hvis du ikke
 Just veed det, hør det forstegang af mig)
 At Diet blindes ved at see i Solen.
 Da altsaa nu jeg vilde gaae tilbage
 Op mod dit Slot, og gif saadan i Tanker
 Og grundede, (du veed jeg er en Nar,
 Og at min Grublen er en Narrefeil)
 Saa gif jeg til, og lod mit Hoved hænge,
 Og skyndte mig; thi paa den store Plads
 Var der jo ingenting at gaae af Vey for!
 Den Tanke kom mig dyrt at skaae, thi indent
 Et Ord jeg vidste af det, stødte jeg
 Mit Tankeværksted saa fordømt og haardt,
 Saa flux det svulmed med en saadan Bule,
 At hvis en Græker møder mig, saa troer han
 At jeg er Zeus, og at mit Hoved strax
 Skal giøre Barsel med Pallas Athene.

Soliman.

Hvad stødte du dig paa da?

Narren.

Nu hvorpaa

Vel andet end paa det fordsimte Slot?
Som spørger ingen ad om det maa gaae,
Og heller ingen ad om det maa komme,
Men følger ene sin Comoditet.

Soliman.

Aladdin's Pallads?

Narren.

Ja.

Soliman.

O Gud! min Datter!

Er hun der ogsaa?

Narren.

Ja det veed jeg ikke,

Thi hende stødte jeg mig ikke paa.
Men denne Rulle her af Pergament
Gav Bagten mig til dig.

Soliman.

Læs, fiere Nar!

Læs høit, og tydeligt, og uden Sagter.

Narren læser.

Ham, Gud allene Priis!

Kongernes Konges Land, det keiserlige Herskab og

Rige, som det er hævet over alle andre, lade Gud det evig blomstre.

Den ringeste af dine Undersaatter, ringe som et i Luften flyvende Fugl, Aladdin Mustaphas Søn, forkynder sin i høj Grad høie Herre, stor som Salomon, den Almægtiges Skygge, den Barmhertiges Statholder, Belgierningernes Aabenbarer, Jordens Herre, Soliman Persiens Sultan:

Ligesom den evige Guds Naade ubegribelig kom og veeg fra Eders troe Tiener, saaledes er den nu atter vendt tilbage. Glottet for Eders Dine, paa den gamle Plads, tiener heri noksom til Bevis. Gaasnart Eders Slave, hvem Eders Mildhed og Naade skienkte sin Dotter, er kommen tilbage med hende fra en Valfart til den hellige Prophets Tempel i Mekka, for der at afvaske Sielens Støv, der saa lettelig klæber sig paa under Livets Reise, og for at takke Allah for sin Naade, iler han med lettet og rensket Hierte, at kaste sig for Eders Fodder.

Statholderkabets og Herlighedens Stierne komme altid over Eder, fra den overvindende Himmel, med sit Skin og sin lyse Glands.

Soliman.

Ha, er det sandt! Siig, staaer det alt i Brevet?

Narren.

Troer Du at jeg kan digte ud af Hov'det?

Soliman.

O hielp mig op af Gengen da! O skynd dig!

At jeg kan see om det er sandt! Kom, skynd dig!

Narren.

Du seer jo Bulen i min Pande, Herre!

Soliman.

Ufald jeg saae den, hvad beviste det?

Man kan jo støde sig paa mange Ting,

Dertil behøves ingen Trylleslotte.

Desuden seer jeg ey engang en Bule,

Men kun et Klæde om dit Hoved.

Narren.

Wantroe!

Gaa kom da lad mig hielp dig, min Dreng!

Du bliver gammel nu. Der er din Kaabe!

Wil du hae Kronen paa? Hvor er dit Scepter?

Jeg troer, at det er rullet under Gengen.

Her er det! Sy hvor det er støvet til!

Han viser det af og slyer Sultanen det.

Kom nu, saa skal du strax faae Gyn for Sagn.

Soliman

gaar til Vinduet.

O Himmel! det er sandt. O Gud, mit Barn!

Gaa skal jeg atter see dig før min Død?

Saa skal du trykke mine Dine til?
 Og — O jeg maa derover! Flux afsted!
 At jeg kan see om det er intet Blindværk.

Gaaer

Narren alene.

Og hvormed vil du see det, Soliman?
 Med blinde Dine! Jeg maa altid see,
 Naar man paa dette lille, sorte Kul,
 Der laaner al sin Smule Gnist paa Borg,
 Løer nævne Blindværk. Hvad er Blindværk da?
 Har ikke Alt i Verden sin Betydning?
 Og hvad er Sandhed? Er det Sandhed, at
 Badsticæren, hist, igaar kom drukken hjem?
 At Casem kan ey taale Hvideløg?
 At Ali æder meer end andre Ei?
 Alt hvad der vækker en Idee om ham
 Hist oppe, og om det, som han har giort,
 Den Sprække, hvorigiennem et bevæbnet
 Og kraftigt Die skundum ind kan titte,
 I Kamret hist, hvor Dreierbænken staaer,
 Er Sandheds Bey, og hvad det scer, er Sandhed,
 Saaledes som den groer i dette Clima.
 Den anden Sandhed har en Aoe paa Marken,
 Der stirrer paa et Træ med dumme Dine,
 Halv ubevidst, imens den tygger Drøv.
 Alt kaldes Blindværk hvad ey ligefrem
 Sig med det grove Hverdags-Liv forener!

Det er det rette Blindværk! Altsaa er
 Noe Blindværk egentlig i Grunden Dumhed?
 Ja, hvis jeg ikke var en Nar, ved Allah!
 Jeg kunde næsten troe jeg havde Ret.

Gaaer.

M e E E a .

En stor Plads. I Baggrunden den store Mos-
 kee. En utallig Sværm af Pillegrimme,
 Dervischer, Abdaller og Kalendere.
 Foran Aladdin og Gulnare, i Pille-
 grimsklæder, med Vandringstave i Hænderne.

Gulnare.

O, min Aladdin! hvor mit Hierte nu
 Er let igjen; og er en dit, min Ven!
 Det samme?

Aladdin.

Jo, min Hustru. Stille Noe
 Nu hersker der, hvor før Bekymring sad.
 Det er en stor Husvælselse og Trøst,
 At bede fromt til Gud og takke ham;
 Thi den, som stoler daarlig paa sig selv,
 Gaaer stolt, hovmedig frem en stakket Tid,

Saalænge intet Vanhæid møder ham;
 Men møder det, da har han ingen Tilflugt
 Og ingen Trøst, da seer han kun i Skiebne
 En' grum Tyrann og nødes, at fortvivle.

Gulnare.

Det Dieblif da ned jeg buffed mig,
 For inderligt og fromt at kysse hisset
 Den sorte Steen, hvorpaa vor Stammefader,
 Den høie Abraham, har sat sin Tod,
 Da faldt en Steen bort fra mit Hierte, som
 Var mere sort og mere tung end den.

Aladdin.

Imorgen gaaer en persisk Caravane,
 Saa vil vi langsomt drage hiem med den.
 Du veedst jeg giemmer Lampen paa mit Bryst,
 Og Ringen sidder fast omkring min Finger,
 Men hverken Ringens eller Lampens Aander
 Skal giøre os vor Reise magelig.
 Som fromme Pillegrimme vil vi drage,
 Og dele med de Andre deres Naar.

Gulnare.

Min Husbond! seer du hist den smukke Mand?
 Han er ey klædt som Pillegrim, som Dervisch,
 Ey heller som Abdalla og Kalender.

Aladdin.

Hvor, Elste?

Gulnare.

Hisset! Seer du ham da en?
 Ham i den hvide Underkiøle, aaben
 For Brystet og med brede, vide Ermer!
 Hans Kiortel derimod er ærmeløs;
 For Turban har han en høipullet Hue;
 En Tasse giorder sig om Livet, hvori
 Der stikker Bøger, Blækhorn og Papir;
 Og flagrende et broget Blomsterflor
 Sig slynger let omkring den høire Skulder
 Og venstre Arm.

M l a d d i n.

Det er en persisk Digter.

Gulnare.

Nu sætter han sig ned. Man bringer ham
 En Strengelæg, nu spiller han og synger.

M l a d d i n.

D kom da, lad os lytte til hans Røst!
 Hvo elsker en den hulde Digtekunst?
 Selv Fieldet yttres med sin høie Gienlyd
 At det har Sangen fier. Ved Nattergalens
 Solvflare Stemme aabner Rosen sig,
 Kamelen hopper let igiennem Dalen
 Ved Lyden af sin Førets Tryllesvite,

Dg skulde Mennesket da ikke frydes
 Ved Digtekunstens Ynde? O! saa var han
 Jo mere føleløs end Fjeldets Steen.

Sangeren

griber i Strengene. Neppe mærke de forsamlede Klarer
 dette, førend de skynde sig hen og omringe ham i en tæt
 Kreds, naar Alting er stille begynder han.

Du fromme Sværm! du hulde Vandringfare!
 Lad mine Harpetoner lokke dig!
 Jeg i en hellig Sang vil aabenbare
 Det gamle Sagn, som her besjeler mig.
 For ud at sone dine Synder, svare,
 Herhid med Bon du har begivet dig,
 Hvor Patriarkens Tod har sat sit Stempel,
 Hvor helligt hæver sig Prophetens Tempel.

Alt hvad der der skeer i Verden snart forsvinder,
 Den største Handling varer kun et Blund,
 I gamle Daffrer, som i gamle Minder
 Den fromme Krønnik søger Tilflugt kun;
 At Glemsels Taage en den overvinder
 Maa Sagnet vækkes, tolkes mangan Stund;
 Og for nu svundne Liv tit at forynge
 Gud skabte Sangeren og lod ham synge.

Abraham Mars Søn i fordums Dage

Drog med sin Hustrue fra Egypti Land,
 Den rige Frugtbarhed han lod tilbage
 Og frygted ikke for arabisk Sand;
 Med satte han sig med sin gamle Mage
 Ved Arafat, den stærke Hovidsmand;
 Araberen, hvis Kraft kan intet hæmme,
 Lod snart ham Nilens dorste Slaver glemme.

Men da nu Sara var en gammel Qvinde,

Og hverken syrig længer, eller skion,
 Saa gif han til en ung Araberinde
 Og avled med den friske Møe en Søn.
 Men Hagar tjente Sara som Slavinde;
 Thi skulde hun sin Frugtbarhed i Løn.
 Og da nu Tiden kom, hun skulde føde,
 Saa gif hun ud i Orken, vild og øde.

Med Kierlighed og Frygt var Hiertet blandet,

Hoit Patriarkens Røst i Orken lod.
 Tilfidsst han fandt sin Hagar midt i Sandet,
 Med et fuldvægtigt Foster i sit Skød.
 Hun smægted og hun længtes efter Vandet,
 Som hoit i Lusten frem af Jorden brød;
 Thi Barnets Tod et Væld strax havde tvunget
 Alt springe der, hvor intet før var sprunget.

At Hagar nu af Vandet kunde nyde,
 Som vildt og skamfuldt op i Luften sprang,
 Gik Abraham med Sand det til at flyde
 I dampet og i rolig Kildegang.
 Derpaa Forældrene sig monne fryde
 Ved Barnets Måsyn, sang en hellig Sang,
 Og toede det i klare, kiolne Dveld,
 Og gav det Navn, og det heed Ismael.

Ismaelitter! Derfor lokker Eder
 Den nøgne Ork saa selsomt i sin Favn,
 Hvor intet Palmetræ med Skogge freder,
 Er dog den raske Rytters Fødestavn;
 Hvergang I kommer til en enkelt Ceder,
 Da hvidsler den Jer Stammefaders Navn.
 Han blev en herlig Helt, en vældig Jæger,
 Hans Aand igiennem Orken sig bevæger.

Kort efter Sønnens Fødsel huld fremtraade
 For Abraham i Dromme Gabriel.
 Dig skienker, sagde han, Jehovas Naade,
 At bygge ham et Huus ved klaren Dveld,
 Som nylig født, med spæden Fod optraade
 Din førstefødte Son, din Ismael.
 Lad høie Piller hvalte Hvalving bære,
 Og gior et Offer der til Herrens Ære.

Da Abraham, den fromme Herrens Mand,
 Nu spurgte: Hvordan skal jeg Huset bygge,
 Hvor der er intet uden Slyvesand,
 Og ingen Steen, og ingen venlig Skygge?
 Da sankte Gabriel sin Lillievand
 Og sagde: Elskte! Du skal Huset bygge
 Fast paa din Troe, den skal du ikke slippe,
 Gaa bygger du dit Tempel paa en Klippe.

Og ned fra Bierget Ararat, hist oppe,
 Hvor nys du bad, du fromme Vandringsskof!
 Der løste sig fra morgenrøde Toppe
 Lidt efter lidt den klare Marmorblof,
 Og delte sig, og faldt i rige Skofke
 Til Kilden ned, og der var Stene nok.
 Og Abraham tog Stenene fra Fieldet
 Og bygged Gud et Huus ved Kildevældet.

Men da en Marmorsteen nu blev tilbage,
 Af mægtigt Omfang og af fieldent Brud,
 Da hæved den sin Røst med stille Klage:
 Hvi maa jeg ikke ogsaa tækkes Gud?
 Dens Fromhed monne Herren høit behage.
 Da traade Abraham paa Almagts Bud
 Et Spor i Stenen, hvortil daglig klæber
 Sig fromme Slægters fromme Andagtsløber.

Og — o hvor underligt det Store mødes,
 Af Allah elsket frem og forudseet!
 Der, hvor han Ismael lod forduin fødes,
 Han fødes lod vor hellige Prophet.
 Det gamle Huus, som ned af Tiden brødes,
 Som mange Slægters Dine havde seet,
 Det reiste sig med dobbelt milde Miner,
 Thi Mahoms Tempel staaer paa dets Ruiner.

O kommer! lader os endnu engang
 Med hellig Tausshed ind i Templet træde!
 Paafalder Allah der med Bøn og Sang,
 At Gabriel i Morgenrødens Klæde
 Medsvinger sig, at Sølvbasunens Klang
 Kan alle vore Hierter helligt glæde.
 Kom, Islamitter! følger mine Fied!
 Een er vor Gud, hans Tiener Muhamed!

De forsamlede Skarer gientager alle den sidste Linie og
 følge Sangeren ind i Templet.

Et andet Sted i Staden Mekka.

F a t i m e.   H i n d b a d   i Pilgrimsdragt,

H i n d b a d.

Guds Fred med dig!   Propheten signe dig!

F a t i m e.

Tak for dit Dnske, fromme Vandringsmand!

H i n d b a d.

From kan jeg ikke kaldes, naar jeg staaer
Ved Siden af den hellige Fatime.

F a t i m e.

Mah er hellig,   Muhamed er hellig,
Jeg er en skrøbelig, en blysom Dvinde.

H i n d b a d.

Dit Rygte er bekiendt.   Den Godes Rygte
Udbreder sig, som Morgenrødens Straaler,
Dg lokker Nattens Søner hid, at de
Kan vederqvæges i det varme Skær.

F a t i m e.

Hvor er du fra?

H i n d b a d.

Mit Hiem er Afrika.

Men skönt Arabiens Dref, det røde Hav,
Dg Nilens Gump var mellem mig og dig,
Saa lod dit fromme Navn dog til mit Dre.

F a t i m e.

Hvis saa er, maa jeg takke Hændelsen.

H i n d b a d.

Du boer i Persien?

F a t i m e.

Ja, Vandringsmand!

Midt i en mørk og tæt forvoxet Skov
Har Egnens Bønder bygget mig en Hytte.

H i n d b a d.

Dg vandre daglig til din Eensomhed,
At høre dine trøstefulde Ord.

Man siger at Propheten elsker dig
Gaa høit, at han har givet dig den Kraft
At læge Hovedværk og andre Smerter,
Naar du den Syge rører med din Haand!

F a t i m e.

Ind i Naturens Kraft kan Ingen flue,
Dg mindre i den Højes Fadergodhed;
Hvad Tillid i den Frommes Favn formaaer,
Det viste Nazaræeren sit Folk.
Han var en hellig, høi Prophet fra Himlen,
Jeg kun en Kvinde; men jeg frygter Gud,
Min stille Wandel er at tænkes ham.
Naar Mennesket omtumler sig imellem
De vilde, sandselige Jordens Lyster,
Saaer Jordan Overhaand; det ranke Hoved,
Som skabtes til at hæve sig til Himlen,
Nedsynker tungt, blier døstigt og forvitret.
Naar da det, af en dybtindplantet Drift,

Ejer fra sin Tummel atter til det Gode,
 Da kan en skyldfrie og uskyldig Haand
 Vel glatte Angersrynken ud igien,
 Og muntre Sindet med et venligt Haandtryk.

H i n d b a d.

Har Rygtet Ret? og er det sandt, man siger,
 At Prinds Aladdin med sin Brud Gulnare
 Er her i Mekka dennegang, som Pilgrim?

F a t i m e.

Igaar han var her med sin unge Hustru,
 Imorges tidlig reiste han herfra
 Bort, med en talrig, persisk Caravane.

H i n d b a d

med fiendelig Utilfredshed og Bestyrrelse.

Gaa er han reist?

F a t i m e.

Hvi kan det frænke dig?

H i n d b a d fatter sig.

Jeg er fra Afrika, som du har hørt;
 Jeg vilde seet ham — havde Ting at tale
 Med ham af Vigtighed. — Jeg er en Kiøbmand,
 Det var i Pengesager. — Borte er han,
 Og hen til Persien er ingen Springvej.

F a t i m e.

Min Ven! fortryd ey mit velmeente Ord,
 Men tak du Allah for sit Fadervink!
 Den hellige Prophetes Fødselssted

Er Samlingspladsen for en ydmyg Flok
 Bodfærdige og fromme Pillegrimme,
 Men ingen Kavn og ingen Kjøbmandsbør.

H i n d b a d.

Tilgiv mig, fromme Kone! Du har Ret.
 Saa let kan Verdens Lyster sysselsætte
 Den svage Siel, selv naar den vil det ey.
 Du qvalte venlig den ufromme Tanke,
 Jeg lover dig, den skal ey atter opstaae.
 Med Guds frygt vil jeg her tilbringe Tiden,
 Og med den næste Caravane gaaer jeg
 Til Persien. Maaskee vi følges ad?

F a t i m e.

Min Ven! jeg drager ey med Caravanen,
 Jeg vandrer ene, langsomt paa min Tod.
 Det er nu saa min Grille. Denne Reise
 Gjør jeg hvert tredie Aar, og den bekommer
 Mig saare vel. Det ahner ellers mig,
 At denne blier den sidste. Jeg er gammel!
 Drag du, min Ven! kun hen med Caravanen;
 Jeg vandrer bort i Morgen allerede.
 Men kommer du til Persien, og finder
 Det Gangen værd at hilse paa mig der,
 Saa finder du mig atter i min Skov,
 Hvor jeg kan gieste dig med Mælk og Frugter.

H i n d b a d.

Tak for dit Tilbud! Lev ret vel saalænge,
Jeg ønsker megen Lykke til din Reise.

F a t i m e.

Reisen til Gud er altid lykkelig.
De skilles ad.

Den arabiske Drk.

Nat. Intet uden Sand og Luft, Maanen midt paa
Himlen.

C a r a v a n e n

Kommer langsomt dragende og synger.

Giennem Dagens Hede, giennem Drkens Sand,
Freidig hjem vi atter drage til vort Land,
Hjem en fielden Rigdom bringe vi, saa froe:
Tilfredshed i Hjertet, Fromhed, Sieleroe.
Allah! leed dit Folk til Palmetræets Rod,
Bring os kjoerne Kilder, styrk Kamelens Fod.
Dagens Lue svandt og Duggen falder blidt;
Kjoeler Sandets Hede under Mulens Skridt.
Underlige Nat! Kun idel Luft og Sand;
Midt paa Himlen Maanen i sin stille Brand.
Huldt den for os lyser; under Duggens Regn

Fryder os Prophetens skionne Himmeltegn.
 Frem da nu kun fredig! Nu kun freidig frem!
 Mahoms Maane leder sikkert til vort Hiem.

De drage videre.

P e r s i e n .

Nat. Tyf Skov. I Forgrunden en Steendyffe, i Bag-
 grunden Fatimes Hytte.

H i n d b a d

Kommer forvildet ind.

Fordømt! hvor finder jeg den usle Hytte?
 Maaskee jeg alt er gaaet den forbi.
 Hvo skiller vel et Hul af sammenflættet,
 Mosdækket Løvværk fra en anden Busk?
 Jeg har alt giennemvandret hele Skoven.
 Her maa det være, efter hvad jeg hørte.
 Men jeg er træt. Der seer jeg hist en Steenhob,
 Der vil jeg sætte mig og hvile lidt.

Sætter sig.

Ja! Lampen maa jeg eye. Denne Qvinde
 Er vidt berømt. Jeg veed Gulnare længe
 Har ønsket hendes Venskab, hendes Omgang.
 Den skal hun faae. Men jeg vil være selv

Fatime, som i Fromheds blide Dragt
 Skal naae mit Maal, naar først i hendes Klæder
 Jeg narret har den blinde Pøbelsværn,
 Og med min Tale gjort dem Hov'det gal.
 Paataget Gudsfrøgt skal mig Lampen kaffe,
 Og bore Dolken i dit Bryst, Aladdin!
 Det er endda en Trøst at Maanen skinner. —
 Hvorfor mon disse Stene ligge her?
 Det lader til at de er lagt med Flid.
 En Kampsteen staaer opreist mellem Mængden.
 Der er jo hugget nogle Tiffer i den!
 Mon jeg kan see ved Maanen hvad det er?

Læser.

"Her lagde Lampens Aander Moureddin;
 Bag Stenen raadner hans giftsvulnelig.
 Han blev et Offer for sin egen Ondskab."

Springer forfærdet nogle Skridt tilbage og stirrer
 længe paa Steendyssen.

Hvorledes? Gad jeg paa min Broders Grav?
 Hans Grav! — Og bør jeg da en hævne ham?
 Det var et Bink og intet Varsel. Nej!

Han seer sig om og bliver Fatimes Hytte bæk.

Staaer ikke Hytten der? Jo sandelig!
 Paa eengang klarer sig mit Nie nu.
 Det var et Bink, det var en Spore, som
 Mig skynder til min egen Lykke. Nu
 Velan da! frisk afsted!

Han gaaer henimod Hytten. En Mand i blodrøde Klæder.
 staar for Døren og hindrer ham Indgangen.

Ha! hvad er det?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Hvad siger du?

Spøgelse.

Tilbage!

Hindbad.

Ha! hvem er du,

At dristig du tør Veien hindre mig?

Spøgelse.

Din Broders Aand.

Hindbad.

Du Noureddin?

Spøgelse.

Hans Aand.

Hans Legem hviler under Dyssen, der!

Hindbad.

Hvi est du saa skarlagen flædt?

Spøgelse.

Af, Hindbad!

Hindbad.

Hvi sukker du? Og hvorfor luer du

I Nattens Mørke, som en blodig Brand?

Spøgelse.

Af!

Hindbad.

Svar mig.

Spøgelse.

Af!

Hindbad.

Saa svar mig dog!

Spøgelse.

Det Røde

Er Ild.

Hindbad.

Du brænder?

Spøgelse.

Udfrit en de Døde.

Forsvinder.

Hindbad

efter et Ophold, med lettsindig Latter.

Og om saa Dievlen selv med al sin Hofstat
 Kom for at skræmme mig, saa skræmtes jeg
 Dog ikke derfor. Lampen maa jeg eye!
 Dens Herlighed og Vælde kiender jeg,
 Og den er meget, meget mere værd
 End alle Saligheder, som kan mistes,
 Og som jeg ikke kiender noget til.
 Hvad vil al denne dumme Koglen sige?
 Men jeg begriber det: en Aand af Lampen

Har faaet Lyft at spøge her i Nat,
 Og troer at skrænne mig bort fra mit Forsæt.
 Men jeg er ingen Daare. Her er Hytten!
 Den løse Klinker er det hele Luffe.
 Monstro hun sover? Det er hendes Rost.
 Hun synger noget! Det maa jeg dog høre.
 Han lytter.

Fatimes Hytte.

Hun ligger paa sit Leie af sammenflættede Siv i sine Klæ-
 der med foldede Hænder og synger:

Alt opreist Maanen staaer
 Bag sorte Skove,
 Og Nattergalen staaer
 For Gud at love.
 Dens Toner smelte blødt
 Og tone længe,
 Og Bækken griber sødt
 I sine Strenge.

Midt i den friske Skov
 Een Blomst kun visner,
 Snart er den Dodens Rov,
 Dens Hierte isner;

Men lad kun Blomsten døe!
 En bedre Springer
 Snart af det faldne Trøe,
 Paa Æthervinger.

O Nat! snart vil maaskee
 Din hulde Maane
 Mit blege Ansigt see
 I Døden blaane,
 Lad den da smile smuk
 Paa mig i Nøden,
 Og mød mit sidste Suk
 - Med Morgenrøden!

O Israfil! saa kom
 Med Dødens Blikke!
 Bring mig for Allahs Dom!
 Jeg skielver ikke.
 Belsignet er hans Navn,
 Han huldt forklader.
 Snug mig kun i sin Favn!
 Han er min Fader.

Hun falder i en sed Ebn.

Hindbad

træder sagte ind.

Ha! det er vel at Maanen skinner ind

Saa klart i Hytten. Nu kan man dog see.
 Der ligger hun og sover paa sin Løibænk,
 Af tørre Siv, og i den gamle Kutte.
 See, hendes Hænder folder sig i Søvn.
 Hvi har hun ogsaa sine Klæder paa?
 Nu maa hun vaagnes først, thi støder jeg
 Min Dolk i hendes Bryst, saa blodiggøres
 Det Løv, som jeg nødvendigviis skal bruge.

Sætter sin Dolk for hendes Bryst og raaber:

Vogn op, Fatime!

F a t i m e vaagner.

Himmel! hvad er det?

Est du en Røver? Siig, hvad vil du her da
 I denne ringe Hytte? Her er intet,
 Som tilfredsstiller din Begierlighed.
 Staan mig! jeg er en gammel, fattig Kvinde;
 Og blæs en ud det svage Glimt af Lys,
 Som slukker snart sig af sig selv.

H i n d b a d.

Stat op!

F a t i m e.

O Himmel! Pillegrim, Hvi kommer du
 Her midt i Natten hid med denne Dolk,
 Der glimter vildt i Brede, som dit Qie?

H i n d b a d.

Stat op! og frygt dig intet; men vær snar.
 Drag dine Klæder af og giv mig dem!

Din Hette og dit Slør, din Krykkestav.
 Der er min Kappe! Den kan du beholde
 Saalænge, mens jeg laaner dine Klæder.
 Men skynd dig, og hold ikke Tiden op
 Med Spørgsmaal.

F a t i m e.

Arme Vandrer! raser du?
 Hvad vil det sige? Sæt dig, du est træt,
 Den lange Reise hidset har dit Blod,
 Du taler over dig. Kom, sæt dig ned!
 Hvil dig, at de vildfarne Kræfter atter
 Kan finde deres rette Vey igien.
 Der staaer en Kurb med kjoerne Frugter. Wie!
 Nu vil jeg hente dig en Krukke Vand.

H i n d b a d

sætter hende Dolken for Brystet.

Staae! — Jeg er ikke træt, og mine Kræfter
 Har en forladt mig. Gjør hvad jeg befaler!
 Drag ud din Kutte, byt med mig din Dragt.
 Ifald du nøler eller nægter det
 Saa støder ieg min Dolk i Brystet paa dig.

F a t i m e.

O Himmel! O jeg frygter en for Døden;
 Men rives op af Søvn, for at myrdes —
 Hav Naade!

H i n d b a d.

Qvinde! giv mig dine Klæder,

Dg ved min Salighed, ved Allahs Retfærd
 Dg ved Prophetens Magt, jeg skaaner dig!

F a t i m e.

bytter Klæder med ham og hjælper ham dem på.
 Nu har jeg opfyldt din Begiering, Pilgrim!

H i n d b a d

gibst hende en lille Bodike

Stryg mig med denne Farve i mit Ansigt!
 Den snerper Huden ind og gjør den brun.
 Som du jeg maa hae Rynker i min Pande.

F a t i m e.

Åh Gud! jeg ryster paa min gamle Haand;
 Dg i din Pande er der Rynker nok.

H i n d b a d.

Jeg har jo svoret dig ved Himlens Gud.
 Et Ord, som mangler Daad er som en Skye
 Foruden Regn, og som en strengløs Bux.
 Mal mig, at jeg, som du, seer gammel ud,
 Dg gulten og forbrændt af Solens Hebe!

F a t i m e.

Nu har jeg gjort det.

H i n d b a d.

Er du færdig alt?

F a t i m e.

Ja, Fremmede!

H i n d b a d.

Du har jo hidindtil

Endnu ev været hos Aladdins Hustru?

F a t i m e.

Nej. Men hun tit har ønsket sig min Omgang.
Hun er saa from og blid, og jeg har lovet
Snart at besøge hende.

H i n d b a d.

Du fik Forfald. —

Har hun vel seet dig hidtil?

F a t i m e.

Nej.

H i n d b a d.

Det træffer

Sig herligt. Støder Dolken i hendes Bryst. Gaf du nu
kun til din Gud!

Du har alt levet nok i dette Liv.

F a t i m e.

Den Dnde er alt død imens han lever,
Den Gudhengivne lever efter Døden.

H u n d æ r.

H i n d b a d.

Nu maa jeg slæbe dette Legem bort,
Hen paa et øde, et affides Sted.
Imorgen alt besøger jeg Prindsessen,
Og haaber da ved hende at faae loffet
Aladdin til et saadant Gyndefald,

At Lampens Vænder knækker Halsen paa ham.
 Thi ved min Kunst har jeg alt grundet ud,
 At den, som fræk misbruger Lampens Maat,
 Maae miste den med Livet, hvorpaa Lampen
 Kan otter hentes i sit gamle Fæld.
 Er den først der, saa har jeg Spillet vundet.
 Et Dieblif, saa har min Skat jeg fundet!
 Min Broders Glæb og Klid, min egen Klogt,
 Den som forener begge, haaber trygt.

Gaaer.

Morgenstund. Hindbad sidder i Fatimes Klæ-
 der uden for hendes Hytte, med Sløret halvt
 over Ansigtet. En stor Mængde Mennesker
 af Almuen omringer ham.

H i n d b a d.

I fromme Islamitter! da I lytte
 Saa tillidsfulde til min Røst og ønske
 At høre, som sædvanligt, af min Mund
 En hellig, from Fortælling, til Opmuntring,
 Haab, Trøst og Tilfredshed i Eders Liv,
 Saa vil jeg her udvifle Eder Grunden,
 Hvorfor I ey maa nyde Svinekiød.

Bryd Eder ikke om at grovt jeg taler,
 Og at mit Mæle skranter lidt iblandt,
 Jeg kommer, veed I, fra den lange Reise;
 Og skjønt det er en hellig Vandringssgang,
 Kan man dog Snue faae paa den, som andre,
 Naar først man bliver vaad om sine Been.
 Men nu til Terten. Hvad jeg siger Eder,
 Er Sandhed; thi det staaer i Alforanen.
 Engang da Jesus vandred om med sine
 Disciple, i en Skov, for der at holde
 En Præken i det Grøne, som jeg her,
 Saa bad de ham at sige sig, hvordan
 Det egentlig var gaaet Noah, dengang
 Ved Guds Retfærdighed der kom et Regnveir,
 Der drukned alle Mennesker, som Hunde,
 Og alle Hunde med, undtagen Noah,
 Hans Søner, nogle Esler, uberegnet,
 Og flere Dyr. Da tog den Herre Kristus
 En Jordklimp, kasted den i Græsset hen;
 Og op af Klimpen steg en gammel Mand,
 Med sneehvidt Skiæg og blottet Skaldepande,
 Og det var Japhet, Noahs yngste Søn.
 Han vidste nu Beskeed om alting, seer I!
 Da selv han havde været med i Arken.
 Og han fortalte da, blandt andet, saa:
 Engang vort Bartoy var i megen Havsnød,
 Thi Stedet, hvor de mange Arter Dyr

Hver Dag forretted deres Nødtørst, blev
 Saa tungt, at vi stod Fare for at velte,
 Formedelst den uforholdsmåle Ballast.
 Da Noah nu raadførte sig med Allah,
 Lod han ham vide, at han skulde føre
 Hen Elefanten til bevidste Sted,
 Og overlade den til sit Behov.
 Af denne Blanding fødtes der en Soe,
 Som velted saadan-Altning fra hinanden,
 At Skibet atter kom i Ligevægt.
 Men da ved dette Arbeid Soens Tryne
 Blev pirret af en aromatisk Duft,
 Blev den at nyse nødt, og derved fløj der
 En Muus ud af dens Næse, som formeerte
 Saa hyppigt sig, at Noah nu paa nye
 Blev atter ængstet af en anden Frygt.
 Han troede nemlig Skibet skulde gnaves
 I Stykker, til en Leg for Belgens Spil.
 Men Allah, som ey glemmer den, han elsker,
 Befalte ham, at gribe flux en Prængl
 Og hugge Loven stærkt med den for Panden.
 Da Loven nu blev vred herved og snylte,
 Da fløi der af dens Næsebor en Kat,
 Som flux fortærte alle Arkens Muus,
 Og bragte Noah atter af sin Angst. —
 Men, fromme Musselmænd! af dette Sagn
 I seer, hvor Soen har en nedrig Herkomst,

Dg derfor har den hellige Prophet
Med sindrigt Overlæg og Fader-Viisdom
Forbuden Jer at nyde Kiodet af den.

E t B u d kommer.

Est du den fromme Kone her i Skoven?

H i n d b a d.

Saa kalde disse gode Siele mig!

B u d d e t.

Saa følg mig til Prindsessen flux, Satime!
Hun længe ønsket har at see dig hos sig;
Dg sender mig herhid, for at forkynde
Sit høie Dnske. Følg mig til Palladset!

H i n d b a d.

Farvel da, kiere Menighed! saalænge.
Læg hvad jeg her har talt om nu paa Hjertet,
At det maa tiene Jer til Trøst og til
Opbyggelse i Livet smukt herester.

Han gaar langsomt bort med Buddet.

E n a f T i l h ø r e r n e.

Hvor selsomt hun forandret har sin Nost!

E n A n d e n.

Af denne Præken fik jeg ingen Trøst.

E n T r e d i e.

Man kan ey altid være lige fremt.

En Fierde.

Hvad var nu Texten? Texten har jeg glemt.

Den Første.

Den var jo kun om idel Snavs og Skarn!

Den Fierde.

Snak! Spøger I? Troer I jeg er et Barn?

Den Tredie.

Hun havde faaet sig en egen Sneisen.

Den Fierde.

Hun var lidt stiv i Nakken efter Reisen.

Den Femte.

Hun præked ypperligt! O hvilken Lykke,
I fald hun vilde lae den Præken trykke!

Den Første.

Hvad er det for forvildet Phantasie?
Har vi i Asien Bogtrykkerie?

Den Femte.

Nej det er sandt, desværre!

Den Første.

Det var Wind!

Den Fierde.

Man kan en præke efter Alles Gind.

De gaae.

En gammel Dervisch.

Det var et sindrigt Digt, hvori Propheten
 Gjør os opmærksom, med en fielden Skarpsind,
 Paa Dyreslægterne af samme Stamme,
 Skiont hver, ved første Blik, saa reent forskiellig.

Han gaaer.

En Lomme tyv.

Hvor de er gale! Hvor den Mand er gal!
 Den hele Præken var kun sund Moral.
 Den sidste Reise har saa vidt det drevet,
 At endelig hun nu er oplyst blevet.
 Hun vilde gjøre Nar paa dette Sted
 Af Allah, Jesus og af Muhamed,
 Det kunde tydeligt enhver jo høre,
 Som Skiebnen skienkte kun det ene Dre.
 Jeg har en flere, thi den anden Part
 Tog Ketten fra mig paa sin Lommel-Art.
 En skamme Jer! at jeg, som maatte gaae
 Og stiele, mens I kunde rolig staae,
 At jeg, som moisomt maatte tiene Brødet,
 Imens I sad med Hænderne i Skødnet,
 At jeg har bedre ændset hendes Snille,
 End I, som havde intet at bestille,
 At jeg i hele Eders fromme Chor
 Har ene høstet Frugt af hendes Ord!

Han gaaer bort med sine Tyvekoster.

Pladsen uden for Aladdin's Pallads.

Selim. Sindbad.

Selim.

Jh see, god Dag! thi, taer jeg ikke feil,
Saa finder jeg en gammel Ungdoms - Ven.

Sindbad.

Kan gierne være.

Selim.

Kiender du mig ikke?

Sindbad.

Ufald jeg ey taer feil af Eders Fodder,
Saa er I Selim, Eben Hassans Son.
Vi boede hisset i den lille Gade,
Og legte daglig sammen der, som Dreng.

Selim.

Du vil nok give mig en Skose, Broder!
Fordi at mine Fodder er saa store?
Det er ey smukt, paa sig Maaneer at hilse
En gammel Kammerat.

Sindbad.

Hvor vil du hen?

Jeg kiender alle Folk paa Fodderne!
Det er den bedste Lem paa hele Kroppen,
Og den fornuftigste; hvis alle Lemmer
Blev smukt, som den, ved Jorden, saa behøved
De ey at frygte for at falde ned.

S e l i m.

Man kan ey gaae med hele Kroppen, veed jeg!

S i n d b a d.

Hvorfor ey det? Gik man med hele Kroppen,

Saa trængte hele Kroppen id til Skoe!

Saa fik en ærlig Mand lidt at fortiene.

S e l i m.

Din Fader var Skoemager, af din Tale

Jeg slutte maa du er det samme.

S i n d b a d.

Rigtig!

Til dette Haandværk er jeg født og baaret.

Der er vist noget i hvad Lærde sige,

At Folk blier født til Verden med Genie.

Man siger at Poeter fødes, men

Blier en Skoemager da vel ikke født?

S e l i m.

Paa den Maneer begriber jeg du ønsker,

At alle Mennesker var Tusindbeen.

S i n d b a d.

Naturlig! Det, som Mange synes om,

Kan jeg ey udstaae for min bittre Død,

Keen Himmel, for Exempel, Morgenrøde

Og Solskin, hader jeg, som Pestilenz.

Ney, Rust og Glud! det veed jeg hvad det er,

Det taer paa Støvlerne! De Glesste synes

Gedt om, naar Een gaaer lige paa sin Tod,

Mig fier det ind i Hjertet; thi hvorlænge
 Kan saadan Een en bruge et Par Saaler?
 Hvergang der lægges Broe, saa græder jeg;
 Men Dands, det er mig den allerstørste Glæde.

Selim.

Du har dog Næring?

Sindbad.

Jo, jeg takker Gud.

Til min Haandtering trænger alle Folk;
 Og den uhorlige Begivenhed
 Med Abu Casems Tøfler, den har jaget
 En saadan Skræk i hele Byens Blod,
 At de cassere deres Fodtøi nu
 For det er halvslidt.

Selim.

Nu, det er mig kiert.

Mens du har siddet her og syet paa Læsten,
 Gaa har jeg været rundt om, paa min Fod,
 Og vandret Bye til Bye, som Kræmmer, med
 Min Byldt paa Naffen, været i Balsora,
 I Bagdad, Kasimir og Sammercand.

Sindbad.

Ja, saadan gaaer det her i Verden. Sidst
 Vi saaes var vi kun Børn, nu er vi blevne
 To nyttige Medborgere i Staten.

Selim.

Men Herregud, hvad er der blevet af

Den lange Rækel, dette sælle Skrog,
 Som altid nederst sad i Skolen, som
 Sik altid Prygl af Skolemeesteren,
 Og som bestandig pryglte os igien
 Til Giengield?

Sindbad.

Ja, hvem mener Du? thi der
 Var Mange, som bestandig pryglte mig.

Selim.

Kan du en huske ham? han var saa toffet,
 Men stor og stærk, han vandt bestandig fra os
 I Spil. Ak! husker du en, ham, som greb
 De Pomeranzer, der blev kastet ud
 Fra Kiobmandshøden.

Sindbad.

Mener du Aladdin?

Selim.

Ja rigtig!

Sindbad.

Na for saavidt gaaer det ham,
 Gud være lovet, ganske godt; thi han
 Er bleven Prinds, og gift med vor Prindsesse,
 Og naar vor Sultan døer, saa blier han Sultan.
 Det er jo ganske artig avanceret!

Selim.

Hvad? Primer du?

Sindbad.

Spørg du det mindste Barn,
Saa skal du høre mine Ord bekræftet.

Selim.

Det var da Dievlen! Men hvordan er det
Da gaaet til?

Sindbad.

O tie! Jeg beer dig, tie!

Saa har det ingen Magt. Hvergang jeg tænker
Dervaa, saa bliev jeg tummelumst i Hov'det.
Nok sagt, Prinds er han. Jo io! Den skal'hae det,
Som der kan hverken læse eller skrive.

Selim.

Det dumme Bæst! Det Fæ!

Sindbad.

Det maa Du sige!

Nu kaster han paa Naffen af os alle.
Mig vil han nu slet ikke kiendes ved,
Skiont vi er gaaet i den samme Skole,
Og faaet begge to paa Rumpen sammen.

Selim. vender sig om.

Hvem kommer hist paa Gaden, rundt omringet
Af alle disse høie Herrer?

Sindbad ængstelig underdanig.

En!

Der kommer han, vor store Kyrste! Skynd dig!
Knæl ned i Snavset.

Selim.

Mine Buxer blive
Løst for Snæerne.

Sindbad.

Hvad siger det?

Naar du vil spise Landsens Brød, saa maa du
Smukt ogsaa følge Landsens Skik og Brug.

De fnæle.

Aladdin

gaaer forbi med sit Følge.

Sindbad

raaber af fuld Hals.

Allah velsigne dig, vor elskte Prinds!

Selim.

Ja, det var ham. Men sig, hvor kan du dog
I samme Aandedræt forandre dig
Saa dievels?

Sindbad.

Hold din Mund. Thi du maa vide,
At jeg har Leverancerne paa Slottet.
Kom, følg' mig hjem, der kan vi snakke sammen;
Thi her har Væggene og Muren Øren.

De-gaae.

Den store Sal i Aladdins Pallads.

Gulnare, Hindbad

forklædt som Fatime.

Hindbad

med en dæmpet, langsom og blid Røst.

Min Dotter! Alt hvad I har viist mig her,
 Er af en fielden, uskateerlig Pragt,
 Som blinder fast mit tarvelige Øie.
 Især er denne Sal nu saare skion!
 Den høie Kuppel, venlig, himmelblaae,
 Indsprængt med luende, forgyldte Stierner
 Og Blomsterhængler, som nedslånge sig
 Med broget Farvepragt ad Væggen ned,
 De ædle Marmorstøtter — Alting vidner
 Om fielden Rigdom, Kraft og Kunstnersands.
 Een Ting — tilgiv en gammel Qvinde, høie
 Tyrstinde! her sin Ørighed — Een Ting
 Kun mangler, saa var denne Sal, blandt alle,
 Den skioneste paa hele Jorderig.

Gulnare.

Een Ting? Min Moder, undskyld min Forundring,
 Men endnu Ingen af de Mange, Mange,
 Som kom herhid at skue denne Sal,
 Har endnu yttred at den mangled Noget;
 Men tvertimod har Alle studet ved
 Det store Værk, og været halv i Tvivl,
 Om hvad de saae var en et Drømmespil?

H i n d a d.

Troe en, min Dotter! at mit gamle Die
 Er blind for dette skionne Underværk,
 Der sikkerlig langt overgaaer de syv,
 Hvorom man talte før i Grækenland;
 Men iust, mit Barn! fordi alt er saa herligt,
 Jeg nødig vilde noget skulde mangle.
 Det gjør mig ondt! Men lad det trøste dig,
 At Intet her paa Jorden er fuldkomment.

G u l n a r e.

Hvad mangler da i denne skionne Sal?

H i n d b a d.

Seer du, her oppe i den store Kuppel,
 Saa viid og hvælvet, liig en Stiernehimmel,
 Der mangler noget.

G u l n a r e.

Nej tilgiv, min Moder!

Der mangler Intet. Denne skionne Kuppel
 Er det fuldkomne paa hele Glottet,
 Alt hvad som kan forskionne, funkler der,
 Hvad mere kom didhen var Overflod,
 Som vilde overlæsse og betage
 Den kiefte Hvælving al sin Driftighed.

H i n d b a d.

Min Dotter! skiont jeg er en gammel Qvinde,
 Og lever selv et høistindskrænket Liv,
 Skiont kun min Hytte skiermer mig for Regn,

Dg udelukker hver en jordisk Pragt,
 Saa har jeg dog, som du, jo været ung,
 Dg Jordens Skienhed har henrevet mig
 Saa huldt, som dig; ja, den henriver mig
 Endnu; thi jeg har aldrig seet i den kun
 Et Legetoi for den umodne Sands,
 Men Almagts hvistbetydningsfulde Udtryk;
 Derfor har jeg bestandig holdt for Pligt,
 At dyrke Piet, for at see Guds Almagt,
 Som Sielen, for at fatte og forstaae den,
 Dg Hjertet for at takke ham derfor.

Gulnare.

Du taler Biisdom, fromme Kone! Siig
 Hvad fattes da?

Hindbad.

Ik! for det lystne Blik,
 Som pirres blot af et vellystigt Syn —
 Slet intet! For den unge, stolte Siel,
 Som bryster sig af menneskelig Kraft,
 Er denne Hvalvings Dristighed en Fryd.

Gulnare.

Men?

Hindbad.

Men, min Dotter! men det fromme Pie,
 Som seer i alt kun et Symbol af Gud,
 Det kunde ønske vel endnu en Ting,
 Som gjorde Synet meer betydningsfuldt,

Om ogsaa lidt, ved denne Leilighed,
Der gik i Løbet for den lave Sands.

Gulnare.

Hvad mangler da i Kuppelen?

Hindbad.

Et Roc = Eg!

Gulnare.

Et Roc = Eg? Eget af den store Tugl,
Som fører Elephanten i sin Skoe,
Dy dukker efter Hvalerne i Havet,
Som Strandens Maager efter Smaafisk?

Hindbad.

Ja!

Gulnare.

Da er den til? Er en det hele Dyr
Et Foster kun af Digterphantasie?

Hindbad.

Den er en til, thi den er kun en Evne
Dg ingen Skabning. Hvad den bringer frem
Er til, thi det er skabt.

Gulnare.

Saa troer du da

At virkelig den er?

Hindbad.

Jeg tvivler en.

Men tænke en meer paa denne Sag, min Dotter!
At ønske hvad man en kan faae, er daarligt.

Gulnare.

Og hvorfor ønsker du et Æg af den?

Hindbad.

Fordi, naar det var ophængt under Kuplen,
 Det kunde være et betydningsfuldt
 Symbol paa Allah, paa den stærke Urkraft,
 Som sidder midt i Centret af sin Himmel.

Gulnare.

Ha! du har Ret.

Hindbad.

Men lad mig gaae, min Dotter!
 Thi det er alt kun et forgieves Ønske.

Gulnare.

Saa troer du ey, at den som bygte Slottet,
 Kan sætte Kronen paa sit Bænk?

Hindbad.

Jeg tvivler.

Gulnare.

Du fiender lidt kun, til Aladdins Magt.

De gaae videre.

Ellemose i Skoven. Klart Maanestien.

To Alf.

Første Alf.

Kom hid! Seer du hvad jeg har fundet her
I Mosen, mellem disse Elmetræer?

Anden Alf.

Et Liig? Sy, lad det ligge, gaae din Vey!

Første Alf.

O Skam og Skændsel! Kiender du det ey?

Anden Alf.

Nu seer jeg ret først. Hvilken Grusomhed!
Den gamle Kone her er fastet ned,
Som boede i vor Skov, som sad saa blid
Dg sang for os i stille Midnatstid,
Imens vi slagred i den fiolne Vind,
Dg let os boltred om i Maanestien.

Første Alf.

Hun var saa god! Den hele, vide Egn
Paa hendes Dyd og Venfkab har et Tegns;
Om det var os, som er dog kun saa smaae,
Dg som de Fleste aldrig tænke paa,
Saa satte hun dog Pinde ud med Grod
For os, hvergang vi var i Hungersnød,
Dg glædte sig naar frem vi turde gaae,
Dg spise Groden, mens hun saae derpaa.

Anden Alf.

D lad os falde vore Brødre hid!
 Det er først Midnat; vi har endnu Tid
 At grave hende hist en rolig Grav,
 Naar hver arbejder ufortroden, brav.

Første Alf raaber.

Hid, Skovens Alfer!

Anden Alf.

Førend du har kaldt,

Gaa komme de.

Alle Alferne.

See her, her er vi alle!

Første Alf.

Seer I den gamle Kone?

Chor.

Hvilken Nød!

Vor hellige Fatime! Hun er død!

Den Første.

Gaaer I nu hen og gior en Grav, saa stor!
 Vi Andre bære hendes Liig til Jord.

Nogle.

Vi følge hende.

Andre.

Vi vil foran gaae

Dg synge Psalmer.

Andre.

Vi vil see derpaa.

Ec

Andre.

Dg vi vil flagre hen til Bækken, blid,
 Dg hente hendes Grav en Lillie hvid;
 Af rene Blomster fuld den venligt staaer,
 De skal betyde hendes Sølvhaar,
 Dg hendes blege Kind, som Smerte leed,
 Dg hendes Fromhed og Uskyldighed.

Første.

En Omvejen maa vi gjøre, hører I?
 At en vi komme Troldens Grav forbi,
 Som ligger bisset med forknuste Been,
 Strax under den opreiste Kampesteen.

De Korreste.

Nu syng vi, mens did I gaaer afsted.

Nattergalen

over deres Hoveder i en Green.

Gmaa-Alfer! maa jeg ogsaa syng med?

Alferne.

Ja det forstaaer sig selv, det er jo klart!
 Syng du kun med! du synger jo saa rart.

C h o r.

Sov sødt, vor Moder! under Træets Rod.
 Hift lønner Allah dig, at du var god.

De gaae bort med Liget.

Den store Sal i Aladdins Pallads. Dag.

Aladdin har gnedet paa Lampen.

Lampens Mand.

Lampens Mand.

Hvad vil min Herre?

Aladdin.

Kiere Slave! Alt

Hvad du har gjort, hvad du har skaffet mig,
 Er saare vel. Det Slot, du mig har bygget,
 Er af en uskateerlig, fielden Værd;
 Men, som du veed, min fiere Slave! vel,
 Det ligger saa i Menneskets Natur,
 At han bestandig higer til det Større,
 (Og sandelig er ikke denne Drift
 At regne blandt de flette; thi den bringer
 Ham altid nærmere Guldkommenheden)
 Saaledes, da ved Allahs Fadergodhed
 Jeg kommen er i tryk Besiddelse
 Af Jordens Herlighed, saa at jeg næsten
 Har intet meer at ønske, gaaer det mig
 Som Kunstneren, der, naar han først har fuldendt
 Et fieldent Værk, saa finder han sin Fryd i
 At overskue det, og rense det
 Fra alt Tilfældigt, plettende og raadt,
 Som Juveleren sin Demant, at intet

Skal hindre Glandsen, som Naturen gav den,
 Saaledes gaaer det mig med dette Slot!
 Af Vigtighed er intet meer at ønske,
 Men derimod at pynte paa det lidt,
 At see en enkelt Mangel hist og her,
 Er alt hvad end tilbagestaaer.

Lampens Mand.

Hvad mangler?

Aladdin.

Skaf mig et Roc-Æg! Hæng det under Loftet,
 Her midt i Salen, i den store Kuppel.
 Det være skal mig et Symbol paa Gud,
 Et heiligt Vink hvergang min Fromhed blunder.

Lampens Mand.

Er det dit Alvor?

Aladdin.

Ja, mit fulde Alvor.

Lampens Mand

udsteder et græffeligt Skrig hvorved Aladdin skielber og er
 færdig at tabe Lampen.

Ret! Ha, saa kan dog Slethed smitte selv et
 ædelt Sind!

Uffelhed, ved lumske Rænter, gjør Wiisdom svag
 og blind!

Blomsten, fra et bedre Landskab, tabe Farve, tabe
 Duft,

Naar bestandig ud den sættes for den kolde Natte-
luft!

Du? Et varmt, uskyldigt Hjerte! Aaben for enhver
Natur,

From og barnlig, du vil hænge nu din Gud i dette
Buur?

Troer, at naar dit fløve Die ikke seer ham fiern og
nær,

At det da endnu tilsidst dog altid skal ham skue
der?

Er din Troe dig Intet længer? Skammer du dig,
Musselmannd!

Tillidsfuld, som ser, at knæle sønligt med dit hele
Land?

Mere klog og meer ophøiet fordrer nu dit stolte
Bud,

Særskilt, hvad med hver en Skabning, Orm! du dele
maa: En Gud.

Agter ey hans Aabenbaring for den hele Tid,
men fro

Bed din egen Klogskab, skaber dig selv en egen
Troe.

Her i den usle Hvælving! Syndige, uhørte Daad!
Kraftens Middelpunkt, din Skaber vil du hænge i
en Traad?

Selv et Noc = Jeg tør du fordrer! Hvorfor ey en
tallos Skof?

Dødelige Maddik! fiender, har du skuet da en
Koc?

Vedst hvad en Koc vil sige, da du nævner fræk
dens Navn?

Jorden i sin hele Skyde, Jorden i sin Æther-
favn,

Jorden, der et Snug i Luften liig sin Bane svæ-
ver-hen,

Det er Fuglen, paa hvis sorte, brede Ryg du staaer,
min Ven!

Det er den uhyre Flyver, som af ingen Træthed
veed,

Som forbinder Staalets Spændkraft med sin Æthers
Flygtighed.

Det er den, som vældigt svæver, uden Rist og uden
Koc;

Det er den, som holder dig og Taurus i sin Gene-
floe.

Jeg! Jeg er en Aand af Jorden, Jorden er min
Fader! nu

Hid min Fader, for at hænges under Loftet, for-
drer du?

Uforfammede! fra Thronen slog jeg dig i Støvet
ned —

Men jeg fiender Hindbads Ondskab og din Ubefin-
dighed.

Hør da nu hvad jeg forkynder, hør mig uden Frygt
og Gru:

Glangen, som har Eva fristet, frister atter Eva
nu.

Verdens Broder i Fatimes Klæder pønsker Dag
og Nat

Paa at styrte dig i Støvet, at bemestre sig din
Skat.

Hindbad er hans Navn, den Fromme har han myr-
det lumskelig.

Nu af Hævn og Lyst til Lampen ogsaa Naden er
til dig.

Gjør nu, som du vil, Aladdin! men vær altid from
og viis.

Husk at Glangen altid kryber om hvert jordisk Para-
diis.

Knus dens Hoved! Lad din Aand og lokkes lumsk
i Støvet ned.

Lampens Slaver er tillige Slaver af Bestandigt-
hed.

Aanden forsvinder, Aladdin spræler ned og beder med
fældende Anæ.

Nat. Uden for Fatimes Hytte i Skoven.

Hindbad som Fatime; Sindbad.

Sindbad.

Er I den fromme Kone, som forstaaer
Saa godt, som nogen Doctor her i Landet,
At læge Hovedpine?

Hindbad.

Ja, min Søn!

Er Nogen maaskee hist i Byen syg,
Dg trænger til mig? Jeg er rede strax,
Naar først jeg hentet har min Alforan,
Dg saa min Krykkestok, jeg gamle Kone!

Sindbad.

Hvad bilder I Jer ind? Seer jeg da ud,
Som om jeg var en Landsbye-Skrælling? Skynd Jer!
I skal til Ispahan endnu i Nat.
Saadan som her I seer mig, slet og ret,
Er jeg dog keiserlig Hof-Skomag'r-Mester!
Jeg syer for den velsignede Gulnare
Smaaebitte nysselige Skoe og Støvler;
I Foden smaae, thi hendes høire Fod
Er ikke større end min venstre Haand,
I Skafte vide, thi hun har to Lægge

Som siger: Paa det Lav! til mine Vaar.
 Dog, dette kommer ikke Vinen ved.
 Vor store Prinds—(Nu er han stor, tilforn,
 Da han i Skolen gik, var han kun lille.
 Imellem os — maaskee I veed det selv —
 Han er kun af en simpel Extraction,
 Men hans Genie har vippet ham i Veiret.
 Han har ey Ahner, men det lader som
 Han agter selv at blive Stamme-Herre.)
 Nu, hvad jeg vilde sige, denne Prinds
 Har faaet Hovedpine. Hovedpine
 Er ikke godt for Noget, sær for Tyrster.
 Nu veed Prindsessen vel, at I forstaaer,
 I et Svingom, at iage Sligt paa Døren.
 Men hun vil ingen Opstigt giere med det,
 Thi Hoffet har sin Læge, seer I vel!
 Jeg veed hvordan jeg selv tilmode blev,
 Hvordan jeg vilde blive stødt paa Nyren,
 Hvis nogen Anden fik Prindsessens Todtøj.
 Derfor har hun incognito mig sendt.
 Thi lad os skynde os! Ifald I troer
 At kunne blive mere hurtig færdig,
 End Hoffets Doctor, efter Kunstens Regler,
 Saa tag ier Stof, og traak afsted med mig.

H i n d b a d affides.

Ha! Skiebnen leder selv min Lykke frem.

Hoit.

Et Dieblif, min gode Mand ! jeg følger,
Saasnart jeg først har lukket i min Hytte.

Han gaaer ind i Hytten.

S i n d b a d seer sig om.

Det er dog ret en underlig Idee,
At boe saadan allene i en Skov,
Blandt Løver, Tigre, Leoparder, Slangar,
Og andet saadant Johan Hagel, som
Beständig løber om paa bare Been,
Og har slet ingen Pli og Aandskultur!
Forresten seer her ganske morsomt ud;
Især i saadant Maanesskin, som dette.
Paa høire Haand et tættindvoRET Skrat,
Paa venstre Haand en blomstervoret Mose!
Imellem begge kun en lille Strimmel
Af Jord; der Veien gaaer til Ispahan.
Der staaer to Banker paa den smalle Strimmel,
Den ene er belagt med Kampestene,
Den anden overplantet er med Roser
Og høie Villier. — Gee hvor høit den Største
Sig hæver i en Bue op mod Maanen.
Den spiller sælsomt i det hvide Bæger.
Det lader som den hvistte den i Dret! —
Der kommer hun igien, den gamle Kone!
Haa Moer? Er I nu færdig? Kan vi gaae?

Hindbad.

Ja, fiere Søn! Følg mig nu rask afsted.

Han vil trænge giennem Krattet, men bliver siddende i
en Tjørnebusk.

Sindbad.

Er I en rigtig klog? Hvor vil I hen?

Hindbad.

At du har Ret, min Søn! Ud denne Vey.

Han synker i Mosen.

O red mig! Red mig!

Sindbad.

Kone, er I gal?

Wil I curere andre Folk i Ho'det?

Hvi gaaer I ikke hen ad Stien der?

Han trækker ham op.

Hindbad.

Jeg har en vis Modbydelighed for

At gaae, om Natten, mellem disse Grave.

Sindbad.

Da er det jo en god og slagen Stie.

Kom, skynd Jer!

Han drager ham did.

Hindbad.

At min Søn! De hvide Lillier —

De duster alt for stærkt i Midnatstunden.

Han falder i Alsmagt.

Sindbad

Betragter ham en Tidlang, derpaa slaaer han Hænderne
sammen og siger :

Hvad skal jeg arme Hof-Leverandeur
Nu giøre? — Hende kan jeg en levere!
Men hvis jeg lader hende ligge her,
Beholder Prinds Aladdin Hovedpinen,
Jeg derimod, jeg mister Leverancen!
Hvad skal jeg giøre? Bringe hende bort,
Dertil har jeg en Kræfter nok, og her
Er ingen Svende, som kan hielpe mig.
Hvad rasler hist i Dyssen? Tys! der gaaer
En Mand i røde Klæder mig imøde.
Han kommer hid. Hvad er det for en Svend?

Roureddins Mand

som er steget op igiennem Steenhoben, vandrer hen fra
Graven, mød den besvimede Sindbad og betragter ham
et Øieblik, derpaa vender den sig til Sindbad og siger :

Hielp mig den fromme Kone op paa Ryggen!
Jeg bærer hende ud af Skoven, for dig;
Men, naar hun vaagner, maa du ikke sige
Hvo der har hielpet dig!

Sindbad.

Jeg kiender dig

So en, hvordan kan jeg da sige det?

Spøgelse.

Du sige skal, at du har selv det giort!

Sindbad.

Godt! Hielp mig kun. Jeg skal nok broute siden
 Af det, som du har gjort. Lad mig kun raade!

Spøgelse

tager Sindbad paa Ryggen og vandrer afsted.

Sindbad.

J kom mig ret beleilig; denne Kone
 Var kaldet for at hielp Prinds Aladdin,
 Nu fik hun ondt, det gamle, sølle Skrog!
 Ved denne Lilliebuss, som duster stærkt.
 Hvis J var kommen en, maaskee hun aldrig
 Sig mere havde reist fra dette Sted.
 Det havde været Skade.

Spøgelse.

JammerSkade!

Sindbad.

Hun skulde lindre Prindsens Hovedpine.

Spøgelse.

Jo flere gode Gierninger hernelen,
 Des flere Belønninger i Evigheden.
 Afsted! Afsted! Det er paa Tiden nu.

Sindbad.

J gaaer for stærkt, jeg kan en følge Jer.

Spøgelse.

Saa vil jeg lidt da sagtne mine Fied.

Sindbad.

Det er en deilig, rød Skarlagenskiorte,
Som I har paa; hvor gior man den Slags Tøj?

Spøgelse.

Paa Bæverstolen, Ven! hvor Mendegarnet
Er Ild, Iletten Svovl.

Sindbad.

Det blæser stærkt!—

I taler sagte, har I svage Lunger?

Spøgelse.

Den Puster trækker ikke mere Luft ind.

Sindbad.

Hvad er I, Ven?

Spøgelse lecr.

Kulsvier!

Sindbad.

Hvilken Snak!

I saadan riig og prægtig Dragt!

Spøgelse.

Jeg tiener

Den rigeste Kulsvier, maa du vide;
Han brænder de bevægelige Skove,
Hvor Lovet kaldes Haar, og Grenen Arm.

Sindbad.

Det blæser! Jeg kan ingenting forstaae.

Spøgelse.

Maa! kom nu, kom! Thi inden Midnatstunden
Jeg atter være maa igien i Lunden.

Det gaaer rast afsted og senger:

I Helved galer Haner,
Som Nattergal og Værk-Hil,
Der svømmer sorte Svaner
I Vand, som er af Svovel-Tid.

Dg lummert brænder Grunden,
Der vifter ey den mindste Vind,
Derfor i Midnatstunden
Vi tioler os i Maanestien.

Sindbad.

En Landsmand! hvad er det for fæle Viser?

Spøgelse.

Soldater-Viser, Kiere! Ungdoms Galsskab!
Bed saadan Sang blier Byrden mere let.

Sindbad sagte.

Han gjør mig ganske bange med sin Snak.
Det skulde dog vel aldrig være galt fat?

Spøgelse.

Maa kom nu! Kom! Det er den høie Tid,

At denne fromme Siel, jeg læber paa,
 Kan eengang naae det Maal, den stunder efter.

De gaae ud af Skoven.

En Forstue i Maddins Pallads.

S i n d b a d. H i n d b a d.

H i n d b a d

reiser sig af sin Usmagt.

Hvad seer jeg? Hvordan er jeg kommen her?

S i n d b a d.

Paa disse Skuldre!

H i n d b a d.

Har du baaret mig?

S i n d b a d.

Den hele Ven, og pustet en engang.

H i n d b a d.

Jeg faldt i Usmagt?

S i n d b a d.

Det kan hændes hver,

Vi er jo alle skrøbelige Kar.

J kan en lugte Lillier, det kan jeg;

Men Katte derimod ey nær saa godt.
Hver har sit omme Sted i denne Verden!

H i n d b a d.

De fæle Lillier! — Kiere! sig oprigtig,
Har jeg paa Veien snakket over mig?

S i n d b a d.

Ufald J altid fører sig Discurs,
Saa kommer der vist aldrig af Jer Mund
Et ufornuftigt Ord.

H i n d b a d.

Saa taug jeg stille?

S i n d b a d.

Bomstille.

H i n d b a d.

Stakkels Mand! J er nok træt?

S i n d b a d.

Ey meer, end at jeg godt Jer kunde bære
En saadan Tour endnu. Man tit seer ud
Til det man ikke er, det veed J vel!
Saadan man atter, paa den anden Side,
Seer ikke ud til det, som tit man er.
Men gaae! Her har alt været Bud. Jeg sagde
J maatte puste lidt.

H i n d b a d.

Det var fornuftigt.

D d

Seer paa sin Arm.

Men hvor du mig har flemt! Min Arm er blaa
Af dine Fingre.

S i n d b a d.

Naar I kommer hjem,
Saa vask Jer bare med lidt Brændeviin,
Saa gaaer det bort igien. Bliv ikke vred!
Man kiender ikke sine egne Kræfter.

H i n d b a d.

Saa gaaer jeg da; og for din gode Hielp
Jeg slutter dig i mine fromme Bønner.

S i n d b a d.

I Eders Bønner? Det var juist mit Ønske.
Men, tov lidt! Seer I: Ben og Bøn er to.
Hvem vil I bede til for mig?

H i n d b a d.

Til hvem

Vel bedre end til Gud?

S i n d b a d fortrydelig.

Na Lapperie!

Det kan jeg selv, saameget det skal være.
Ney, seer I vel, min gode, fromme Kone!
Naar nu I Prindsen har curret, saa blier I
En Kone, som han faaer af Hiertet tier,
En Kone, som han afflaaer Ingenting;
I blier hans Favorit, hans Marionet,

(Ha jeg need Pokker hvad de Dingster hedde)
 Tænk da paa mig! Jeg fordrer ikke andet,
 For min besværlige, min lange Gang.

Hindbad.

Det skal jeg!

Sindbad.

Jeg er fied af disse Skoe,
 Det er den laveste blant Professioner!
 En Strømpevæver og en Skrædder stiger
 Strax høiere; ieg vil nu ikke tale
 Om en Barbeer, som kommer op til Hov'det.
 Tænk paa mig!

Hindbad.

Ganske vist.

Sindbad.

En god Betiening,
 Hvor der er lidt at giøre kun, men meget
 At tage — fort og godt — en Hof-Betiening!
 Hof-Senge-Reder-Mester, for Exempel,
 Som overlader Sengens Reden til
 Betienterne, og sover selv.

Hindbad.

Godt! Godt!

Jeg skal en glemme Eder! Sikfert en.

S i n d b a d.

Til Lykke, da! Til Lykke! Megen Lykke.

Han gaaer bort. Hindbad gaaer ind i Palladset.

Den store Sal i Aladdins Pallads.

Aladdin ligger paa en Sopha. Gulnare
træder ind med H i n d b a d som Fatime.

Aladdin betragter ham.

Est du den fromme, hellige Fatime,
Der lindrer Legemet's, som Sielens Qualer?

H i n d b a d.

Saa troer ensfoldig Fromhed, store Prinds!
Jeg er en stille Dvinde, lever eensomt,
Henbringer Tiden med at frygte Gud
Dg at paafalde ham. See det er alt!

Aladdin.

Saa kan du da vel ikke hielpe mig?

H i n d b a d.

Din Hustrue siger, du har Tillid til mig.
Hvis du vil prøve, hvad de Andre prøve,
Dg lægge ned dit Hoved i mit Skjød,

Dg lade mine Hænder stryge dig,
 Saa — ja hvem veed — maaskee det vel kan hielpe;
 Dg i det Mindste skader det jo Intet.

Aladdin.

Vel talt, du Fromme!

Hindbad

sætter sig hos ham.

Kom da nu, min Prinds!

Dg læg dit høie Hoved i mit Skød.
 Men — Endnu Et! — Ifald min Videnskab
 Skal hielpe dig, saa maa du have hos dig
 Din bedste Skat! Det bedste som du eyer!
 Det synes underligt, men er dog saa.
 Jeg er enfoldig; men for dig, som mig,
 Er al Naturens Kraft jo uforstaaet,
 Dg hvo tør vel forklare Sympathie?

Aladdin.

Du taler findrige som sande Ord.
 Men — om jeg viser dig min bedste Skat,
 Saa troer du neppe paa dens Herlighed!

Hindbad.

O jo! Jeg veed af Nygtet ganske godt,
 Din bedste Rigdom er en gammel Lampe.

Aladdin.

Velan da! Lampen er min bedste Skat,
 Dg Lampen seer du her nu i min Barm,

Dg i dit Skib jeg lægger nu mit Hoved.
Helbred mig nu!

Hindbad.

Din Dval, min ædle Herre!
Er snart forbi.

Han famler under sine Klæder.

Aladdin

griber hans Haand og brister den hemmelige Dolk
ud deraf.

Wie! Lad mig hielpc dig.

Gulnare.

O Himmel! hvad er det?

Aladdin betragter Dolken.

En Jern-Magnet!

Som skulde strøget Hovedsmerten bort,
Dg peget med sin kolde, stive Finger
Til Dødens Tispol. Iffesandt, du Frouime?

Hindbad

Kaster sig paa Sincæ.

Jeg er forraadt! O Herre, lad mig leve!
Slut mig i Lænker, giv mig hver en Dag
Det værste Slave-Arbeid at forrette,
Men lad mig leve!

Aladdin.

Døe!

Hindbad.

O skienk mig Livet!

Jeg bliver dig en troe, oprigtig Tiener,
Jeg elsker dig, som Fader og som Moder,
I fald du skienker Livet mig, som de.

Aladdin.

Ha! det er Tid engang, at denne Tunge,
Der finder ey de bedste Ord for gode
Til frækt at lege med, at den forstummer.

Han støder til.

Hindbad

griber hans Haand.

Stand's, raske Dreng! endnu et Nieblif,
I fald du ikke frygter alt for meget
For mine Ord. — See her, du Stolte! see
Her er mit Bryst! Stød til, stød i mit Kiød
Det skarpe Staal, og roes dig af din Idræt! —
Hvad har jeg giørt? Og hvoraf veed du da
At Hindbad vilde myrde dig, fordi
Du fandt en Dolk hos ham? Et ringe Vaaben
Kun, for en Vandrer i et fremmed Land.

Aladdin.

Elendige! Og vilde du en dræbt mig?

Hindbad hæftig.

Har du Beviiis derpaa, Ordgyder, du!

Som kroer dig af Retfærdighed og Godhed?

Og om jeg vilde det? Har du en dræbt
 Min Broder? Raaber en min Broders Blod
 Om Hevn af Jorden?

Aladdin.

Ha, den lumste Morder!
 Thi at han ikke fik sit Forsæt udført,
 Derfor maa jeg en takke ham, men Himlen.
 Die Niding! doe!

Hindbad.

Ja dræb, ja dræb mig kun!
 Du sveder seent derfor i Helvede.
 Min Broder var et Menneske! Du fik
 Den Skat, hvorfor han havde stridt sin Livstid.
 Kan du fortryde, at han haded dig?

Aladdin.

Han vilde offre lumst en Ynglings Liv,
 Den gamle Synder! for sin Lykkes Skyld,
 Sin timelige Lykke. Skiebnen gav mig
 Hvad en den havde tiltænkt ham, men mig.

Hindbad.

Det Offer veed jeg intet af at sige!
 Alt hvad jeg veed er det, at du har dræbt
 Min Broder, og at Blodets Kierlighed
 Har skyndt mig til at hævne ham, og til
 At dræbe dig igien. Tilfældet giver

Dig Seiren. Vel! Benyt den! Stød dit Staal
 Ind i mit Bryst, dræb-en uskyldig Mand,
 Som blev et Offer for sit Broder-Venskab;
 Og bryst dig siden af din Heltegierning!

Aladdin.

Ha Ræv! Du slipper ikke ud af Sagen!

Han klapper i Hænderne; En Slave kommer.

Bring mig to slebne Damacener-Sværd!

Slaven gaar ud og henter dem, bringer dem ind og
 forseier sig atter bort paa Aladdins Vink.

See Hindbad! Al min hele Mandel hidtil

Har været aabenlys, reen og oprigtig.

Du est min Fiende! en af os skal doe.

Dog skal du ikke faae Anledning til

At klage over Overlast og Mord.

Jeg skoler paa min Arm og paa min Ret.

Skiont fuldelig du havde velfortient

At slettes ud af Verden, som en Synder,

Paa Retterstedet, sluttet fast i Jern,

Saa vil jeg, da din List har grebet til

Opdigtet Overlast og løiet Uskyld,

Min Skiebne lægge ned i Allahs Haand.

Tag dette Sværd. Du ryfter Slave? Tag det!

Hvor blev din Tillid til din gode Sag?

Ha tag det! Denne frække Vandse skal

En længer trodse Himlen, reist fra Jorden;

Den skal i Støvet. Hindbad! Tag dit Sværd!

Hindbad.

Dg naar jeg fælder dig? Hvad blier min Skiebne?
 Est du en Tyrste? Erænger Bagten en
 Herind og flæber mig til Ketterstedet?

Aladdin

tager Lampen af sin Darm og sætter den paa Jorden.
 Jeg sætter Lampen mellem dig og mig.
 Den, som nedslaaer den Anden, griber Lampen,
 Dg ingen Dødelig modstaaer hans Magt.

Gulnare.

Aladdin! Himmel! Hvad er det du vover?

Aladdin.

Sandhed mod Løgn, det Gode mod det Onde.
 Tag Sværdet! eller, ved den store Gud!
 Jeg knuser din indknebnede Hovedskal.

Hindbad tager Sværdet.

Usynligt Chør af onde Aander

O Wee!

Nu er det reent forbi!

Nu kan det aldrig faae et heldigt Udfald.

Nu kan vi ikke længer staae dig vie.

Den rænkelose Kamp,

Den aabne Feide,

Vi ey forstaae.

Spring ham paa Ryggen!

Hold fast om Klingen og slaae til med Skæftet!

Vink, som om Nogen, hist, dig kom til Hielp,
 Og stik ham saa i det han vender sig!

O Wee! O Wee!

Gnoe dig Hindbad! Gnoe dig!

Ha! vind dig slimet, som en Nal i Rusen!

Bid i din Hale, som en Snog, og rul dig
 Bort, langt herfra.

O Wee! O Wee! O Wee!

Den rænkelse Kamp, den aabne Feide
 Er ey for os.

Har du da glemt enhver af dine Kunster?

Spænd Benet for ham, saa han falder.

Sæt Foden paa hans Hals og stik ham saa!

Du viger?

Ha! Skam dig! Skam dig Hindbad!

Lad som du veeg. Kom ham paa Ryggen kun,

Saa skal vi hjælpe dig.

O Wee! O Wee!

Den rænkelse Kamp, den aabne Feide,

Forstaae vi ey!

Chor af gode Aander.

See hvor den blege Niding zitterer alt!

Nu er det snart forbi.

Vor Yndling trænger ey til at opmuntres.

Han stander herlig i sin Ungdoms-Kraft,

Med vældig Arm, med roligt Tillidsblik.

See hvor han svinger let sit blanke Sværd!
 See Dødens Dug alt paa den Svages Pande!
 Han taber Sværdet — Tys! — Aladdin standser —

Hindbad.

Skienk mig et Dieblik lidt Pusterum,
 Ifald du est en ærlig Kæmpe!

Aladdin.

Vel!

Det skienkes dig.

Hindbad

sætter sig ned og puster.

Hm! det er selsomt nok,
 At Listen, med sin hele Virksomhed,
 Gaa lidt forstaaer at overrumple Kraften. —
 Men midt i al min Træthed har jeg dog
 Saamegen Kraft, at jeg kan vriste dig
 Den Kryd af Haanden, som du griber efter.
 Jeg seer det er forgieves at jeg strider
 Mod dig i denne Kamp. Dog blier du ikke
 Min Banemand. Kan jeg ey fælde dig,
 Gaa kan jeg fælde dog mig selv, og vende
 Mit Vaaben rass imod min egen Barm.

Han dræber sig.

Aladdin rolig.

Det har tilfælles du med alt det Døde:

Dets hele Kraft, et sieblifligt Spil,
Bortsvinder i sit eget Giøglelys.

Aladdin og Gulnare staae en Tidlang tankefulde og be-
tragte Liget. Pludselig bliver det taget bort for de-
res Dine. En sød og dæmpet Musik begynder at
tone fra Kuppelen i Salen. og udsletter lidt efter
lidt ethvert bittert Indtryk af det foregaaende Op-
trin. Søde, kjerlighedfulde Toner trænge sig ind i
deres Hjerter. De omfavne hinanden med Hentyk-
kelse og staae ubevægelige i salig Forundring. Plud-
selig udbryder et usynligt

C h o r.

Gyvsold ønske dine Slaver dig til Lykke, Tyrste!
nu.

Du har overstridt og vundet! Du har ryddet Klink-
ten ud!

Herligt Blomsten nu kan trives, duster i sin For-
aarstund.

Kieler Somren med sin Skygge, fryder Høsten med
sin Frugt.

Brilleflangens Gift er udtømt; uden Fare, uden
Gru,

Kan du stikke den i Barmen; Dødens lumste Tand
er brudt.

Hil dig, deiligste Tyrstinde! Ingen Taage, ingen
Glud,

Glore, skal vor hulde Maane, den skal straaale klar
og rund.

Dine hvalte Nyenbryne nu skal spille, rolig
huldt,

Som to Buer midt paa Himlen efter fuldendt
Negn og Ruff.

I Golcondas Diamanter skal du rødme venligt
nu,

Som en Rose fra Damaskus i den klare Morgen-
dug.

Hil Aladdin! Hil Gulnare! Vakre Kæmpe! Skion-
ne Brud!

Gødt en Mandel tvende Kierner har forenet, el-
skovsfuld.

R i n g e n s A n d e r.

Hvor I staae, hvorhen I træde, staae vi væbnet
rundtomkring,

Ingen Fiender ind skal trænge giennem Ringens
Aanders Ring.

L a m p e n s A n d e r.

Og i Middelpunktet af den stærke Skares Værne-
frands

Livets Lampe høit skal brænde med en rolig, listig
Glands.

C h o r.

Du har overstridt og vundet, dine Tiender fældte du.

Gnyfold ønske dine Slaver dig til Lykke, Tyrste!
nu.

G u l n a r e.

O søde Toner! o hvor rene, klare!

M a d d i n.

Laf være dig, du himmelske Hærskare!

Musikken og Sangen tier.

S t o r v e z i r e n,

fulgt af de øvrige Ministre kommer ind. Han gaaer hen
imod Aladdin, bærende en rød Fleielsepude hvorpaa
Diademet hviler.

Et sørgeligt, men og et Glædes-Budskab
Vi bringe dig: Den gamle Sultan er
Gy meer paa Jorden. Han har fulgt Naturens
Almindelige Bud, og vandret hjem
Til sine Fædre hist, i Allahs Skiod.
Hvad dér aspreffer os en Bemodstaare,
Som sanddrue Tienere af den Hensarne,
Opfylder atter, paa den anden Side,
Bort Bryst med Fryd, naar vi betænker at

Du, store Prinds! skal være nu vor Fader.
 Modtag din Krone af din Slaves Haand,
 Og sæt den selv omkring din høie Tinding!

Aladdin modtager Kronen.

Almindeligt Raab fra det forsamlede Folk
 paa Slotspladsen.

Allah velsigne dig, vor elskte Sultan!
 Stærk, som en Sol, med Lyst og Frugtbarhed,
 Med over Persien. Allah velsigne
 Vor store Sultan! Vor Aladdin leve!

A l a d d i n

gaaer hen til Vinduet, støtter sig til sin ene Haand og staar
 længe taus og betragter Mængden, endelig bryder han
 ud:

Dernede gif jeg, som en lille Dreng,
 Hver Søndag, naar jeg havde faaet Lov,
 Og saae forundret op til Sultans Pallads,
 Og kunde ey begribe hvordan dog
 Man kunde bygge sligt et Taarn fra Jorden;
 Dernede kasted jeg i Kaserie
 En Steen blandt Mængden, som forfulgte mig,
 Og spottet følesløs min haarde Stiebne;
 Dernede nu udraabe de mig Alle
 Til deres Sultan, deres store Sultan.
 Hvor sælsomt er dog Menneskenes Liv!
 Hvor mytisk bryder alt sig blandt hinanden!
 Et ringe Spil i Evighedens Haand.
 Et Vink, og flux vi er det gamle Støv!

Hvad er da menneskelig Magt og Storhed?
Kom Elskte! Lad os vandre hen at see
Din Faders fromme Smil i Dødens Nat;
Og lad os saa, mens Folket tilbereder
Her, til vor Kroning, rundtom festlig Høitid,
Henvandre uden Porten hist, og sætte
Os estertænksomt ned et Dieblif
Paa Morgianes Grav, ved Hylde træet.

E p i l o g .

Phantasia

træder frem og siger:

Saaledes har den underfulde Lue,
 Der skinner dybt i Biergets Inderste,
 Som dybt i Mandens Barm og giennem hans
 Idrætter og det Held, som følger dem,
 Den hemmelige Urkraft: Lyset selv,
 Som virker alt hvad der er Liv og Lykke,
 Bequemmet sig til frem at træde her,
 Indhyllet i en legemlig Gestalt —
 En gammel Kobber-Lampe!
 Har I opmærksomt læst det hele Digt,
 Betragtet Lampen i sit eget Lys,
 Og med sit eget Dje, mærket vel
 Hvad Noureddin saae i den gamle Bog,

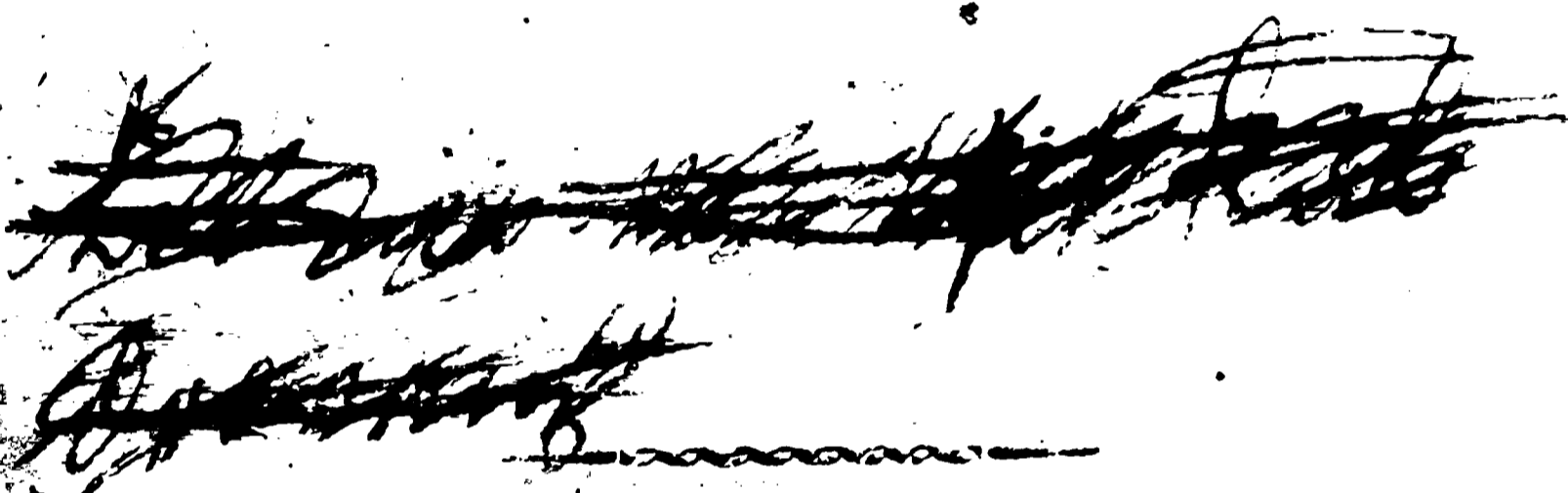
Hvad Ringens Aand forklæred for Aladdin —
 Saa er det ey nødvendigt meer at pirre
 I Lampen med Forstandens Lysesax,
 For at foriage hver en Dunkelhed. —
 Det lette Spil er endt; thi Helten staaer
 Nu ved sit Maal, og Livets Stræben kun
 Er Digtetekunstens Stof; den høie Røe
 Kan Guds Cheruber synge, ingen Digter.

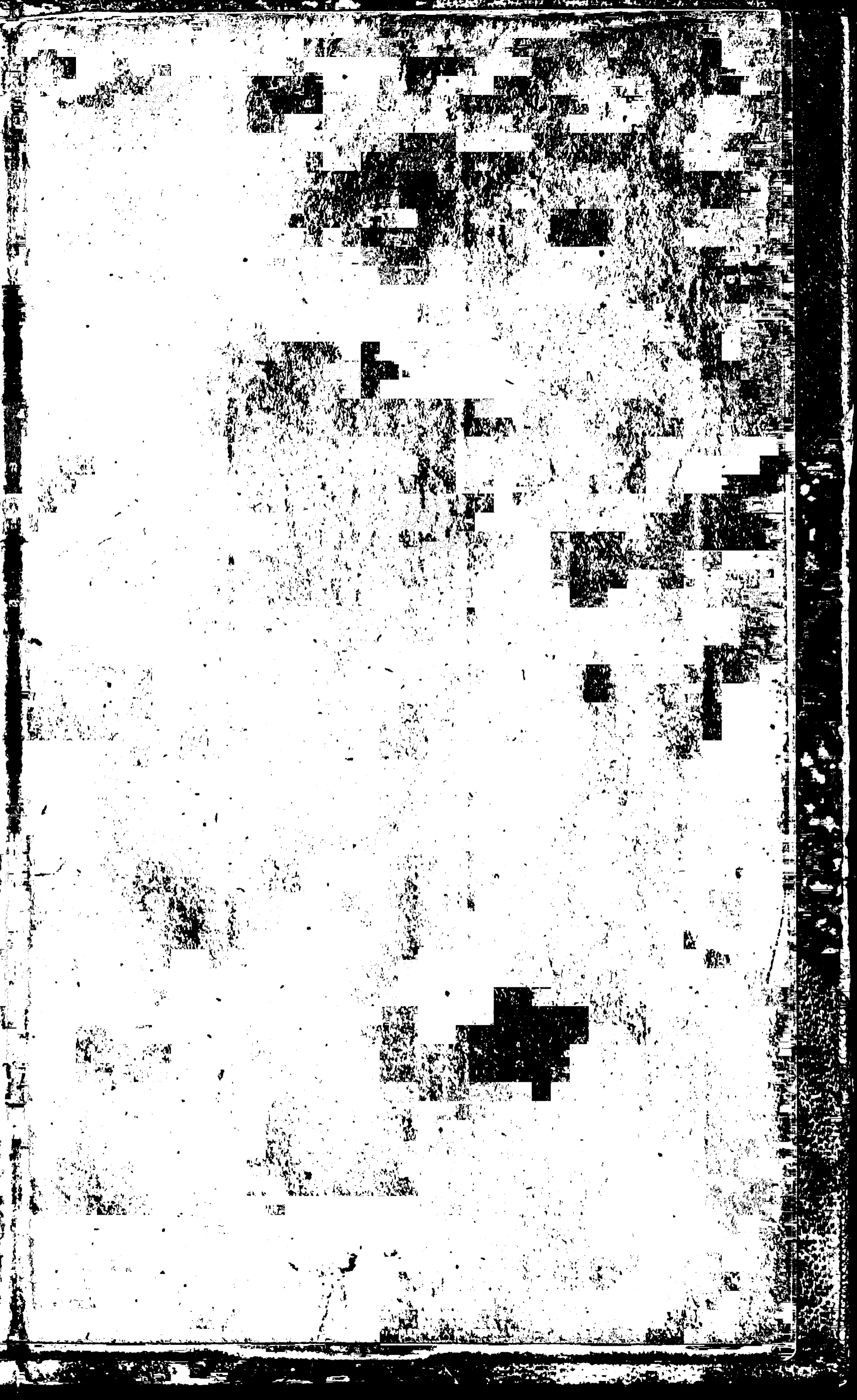
Modtag da her det gamle Malerie,
 Der forhen hang i Borgeskuen kun,
 Halv slettet ud af Støv og Røgtobak,
 Bessint af Praasen i en Jerntraads-Stage!
 Der saae min Søn det hænge i sin Barndom,
 Og Støvet's Teppe, Praasens svage Lys,
 Frembragte samme Virkning i hans Siel,
 (Ukiendt med Jordens Herlighed, men nær
 Beslægtet med dens mystiske Natur)
 Som Templets Dæmringsløv paa Helligdommen.

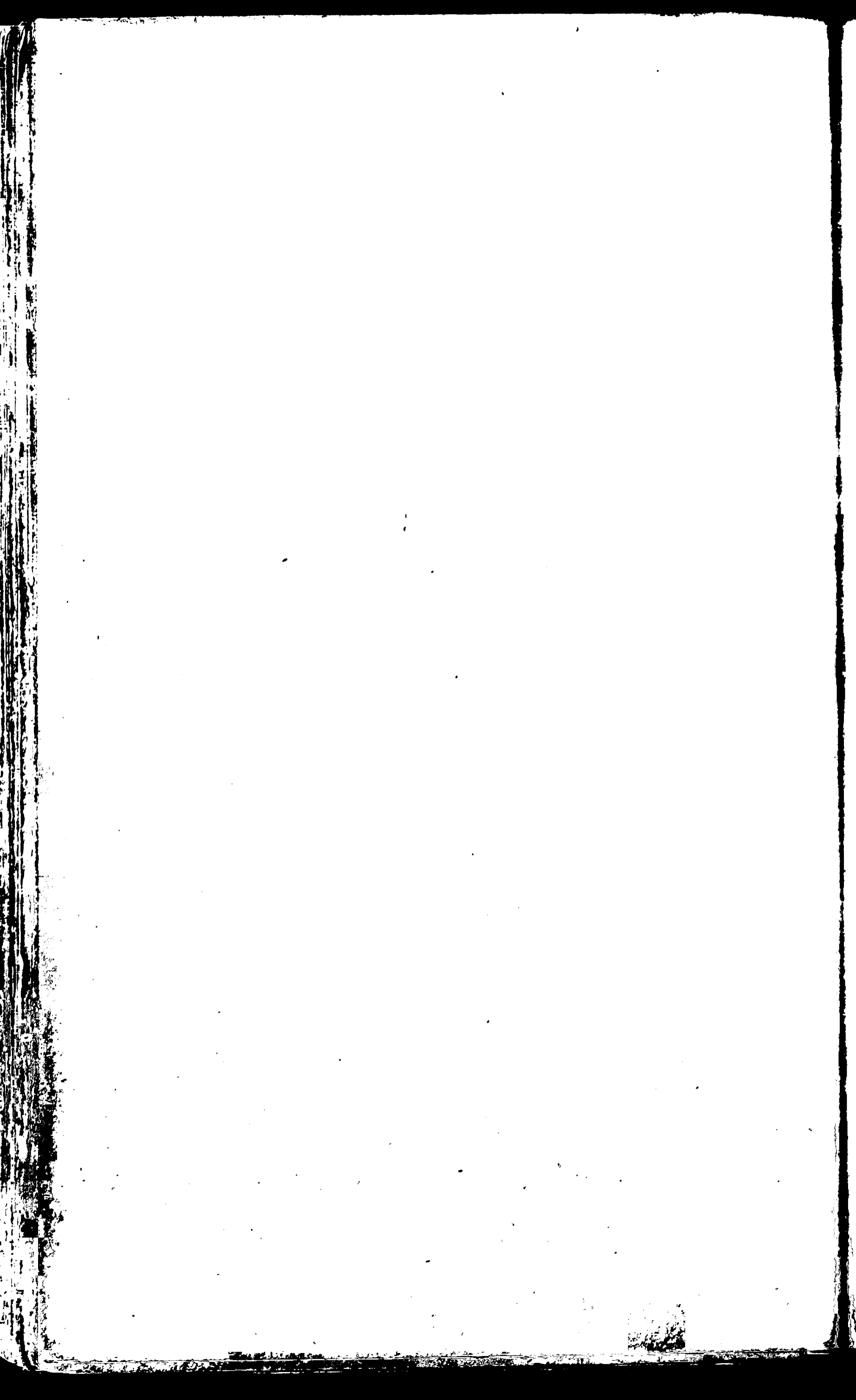
Alt længe stod det underfulde Digt,
 Hidbragt fra Osten, slemst forstødt paa Reisen,
 Omflædt paa gallisk af arabisk Draagt,
 Hensadt i en Erindringskrog. — Nu har han,
 Saa godt det stod til ham, afføvet det,
 Opfrisket Farverne, saa godt, han kunde,
 Lagt den Betydning i det hele Billed,

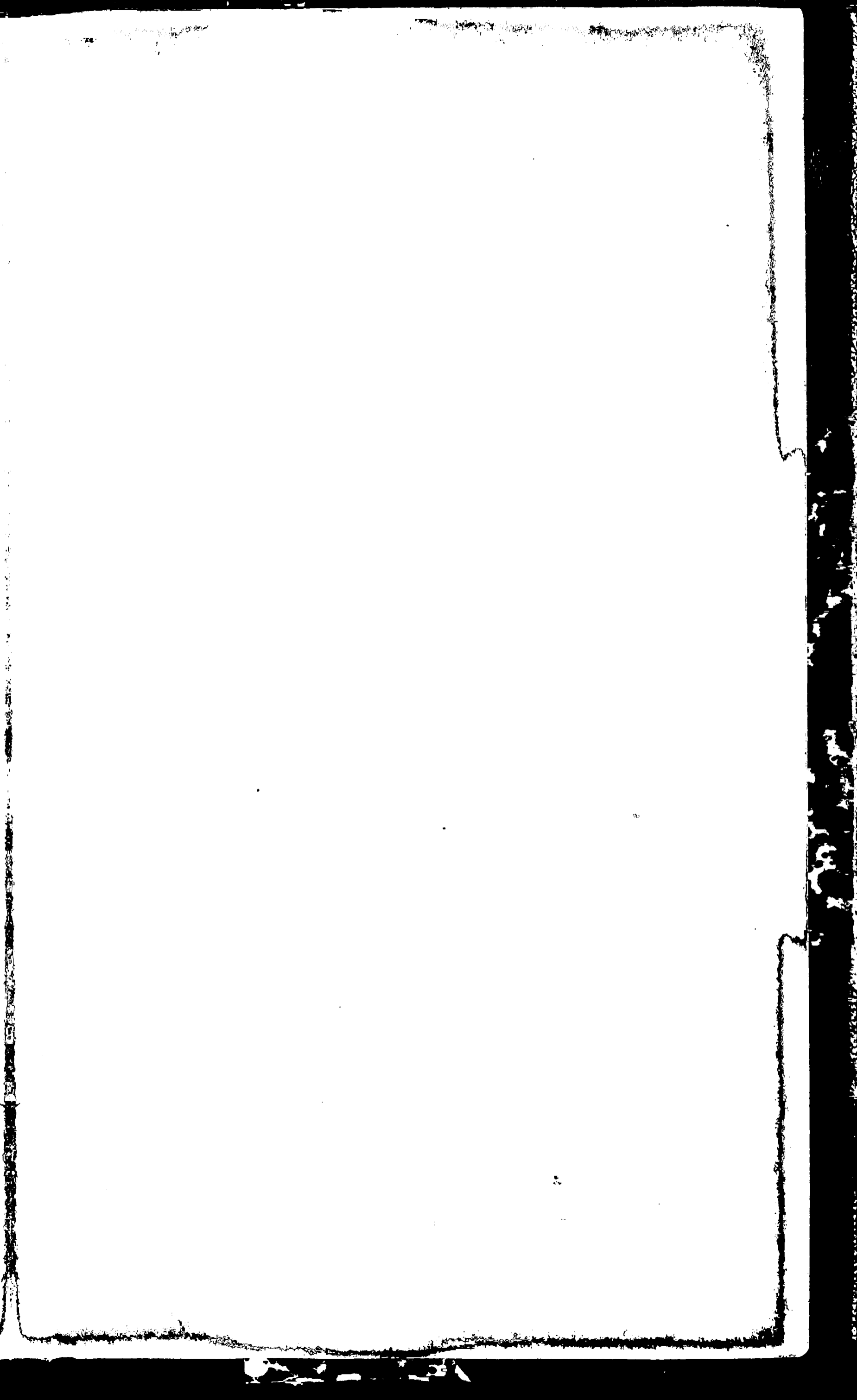

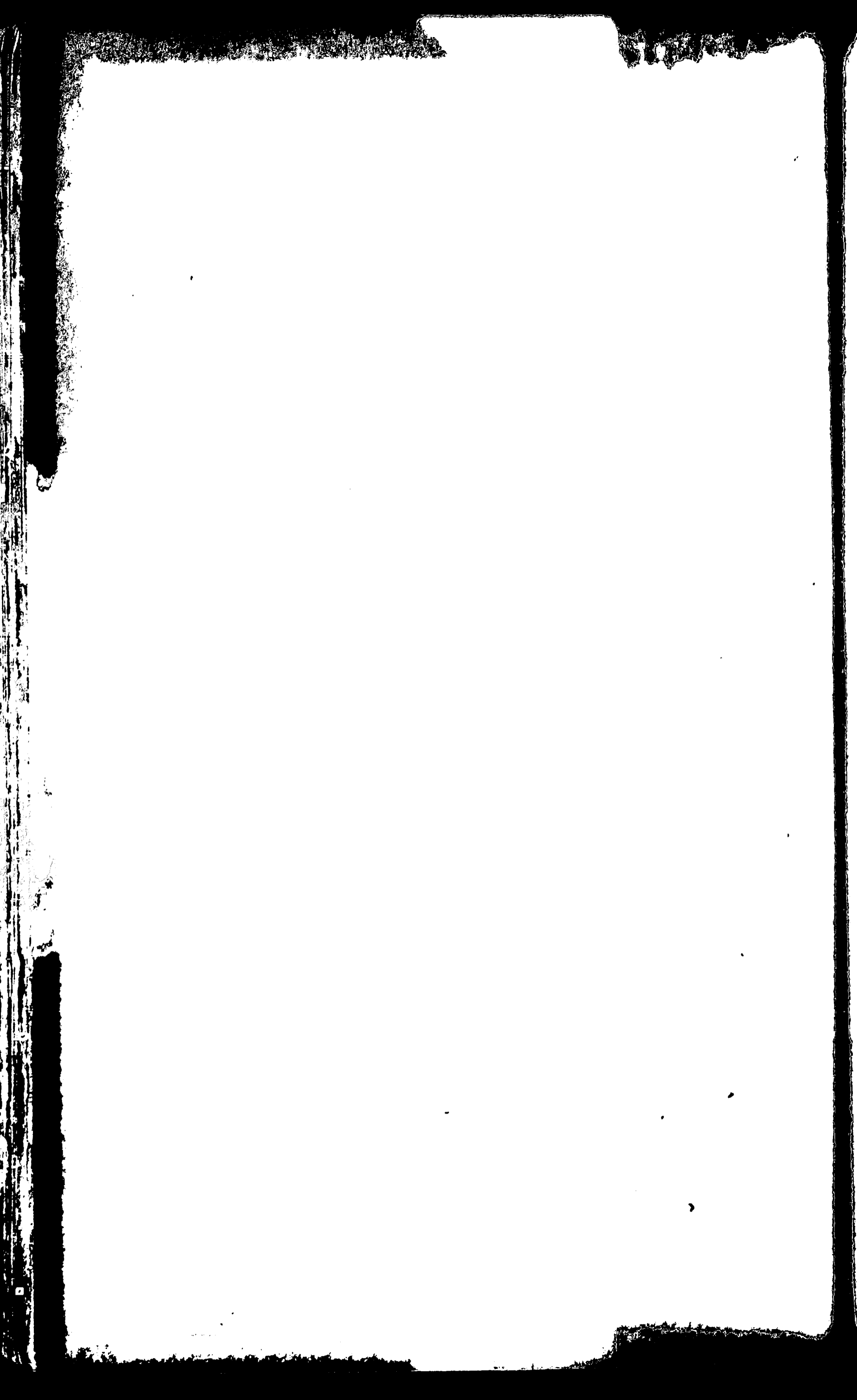
Som blege Levning syntes pege til,
Dg sat det Hele i en bedre Kamme.
Ehi tag det venligen imod, som venligt har
Det Eder byder! Hvis det lyktes ham,
At bringe Eders Die til at see,
Hvad selv han i det gamle Billed saae,
Da har han truffet hvad han sigted paa.

A 797.87

249-295

